

ЯК СЛУХАТИ,
ЩОБ ДІТИ З НАМИ
ГОВОРИЛИ

ЯК ГОВОРИТИ,
ЩОБ ДІТИ НАС
СЛУХАЛИ

ВІУДО

Адель Фабер
Елейн Мазліш

Адель Фабер і Елейн Мазліш

ЯК СЛУХАТИ,
ЩОБ ДІТИ З НАМИ ГОВОРИЛИ
ЯК ГОВОРИТИ,
ЩОБ ДІТИ НАС СЛУХАЛИ

Львів
Видавництво "Свічадо"
2010

Титул оригіналу: How to talk so kids will listen and listen so kids will talk.

УДК 37.018.1

ББК 74.900

Ф 12

Перекладач
Ольга Мандрика

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior permission of the copyright owner.

Видавництво спирається на
«Український правопис. Проєкт найновішої редакції»
Інституту української мови НАН України (1999).

Адель Фабер і Елейн Мазліш

Ф 12 Як слухати, щоб діти з нами говорили. Як говорити, щоб діти нас слухали / Пер. О. Мандрика. – Львів: Свічадо, 2010. – 300 с.

ISBN 978-966-395-367-0

Кожна людина протягом життя має опанувати багато мистецтв. Одним із них є мистецтво спілкування, зокрема – з дітьми. Таким собі чарівним ключиком до цього мистецтва, як стверджують автори книги, є особливе вміння слухати дітей і говорити з ними.

Адель Фабер та Елейн Мазліш пропонують нові методи спілкування з дітьми, дають практичні вправи та поради, перевірені як на власному досвіді, так і на досвіді вже багатьох тисяч сімей. Адже ця книга – світовий бестселер!

Якщо ви хочете і далі розвивати свої стосунки з власними дітьми, тоді ця книга для вас. А також для вчителів, вихователів, психологів, священників та катехитів, – для всіх, хто хоче з дітьми приятелювати.

УДК 37.018.1

ББК 74.900

© 1980 by Adele Faber
• and Elaine Mazlish.

© Видавництво «Свічадо»,
українське видання, 2010

ISBN 978-966-395-367-0

Лист до читачів	7
Як читати і використовувати цю книжку.....	10
1. Як допомогти дітям опанувати власні почуття	13
2. Заохочення до співпраці	68
3. Замість покарання	111
4. Заохочувати до самостійності	161
5. Похвала.....	198
6. Звільнення дітей від виконання ролей.....	229
7. Підсумки	256
Замість післямови.....	262
Додаток. Двадцять років опісля	263
I. Листи	267
II. Так, але... А що, якби... А що б ти сказав, якби... ..	281
III. Їхня рідна мова	293

ДЯКУЄМО...

Леслі Фабер і Робертові Мазліш, нашим постійним консультантам, які давали поради, підказували цікаві ідеї та додавали нам відваги.

Керол, Джоанні, Абрамові Фабер, Кетті, Лізі та Джонові Мазліш, які додавали нам сили, оскільки просто були собою.

Кетті Менінджер, яка взяла на себе справу видання книжки і подбала про всі необхідні деталі.

Кімберлі Коу, яка терпляче вислуховувала нас і виконала всі малюнки, котрі нам дуже сподобалися.

Робертові Маркелеві за те, що підбадьорював нас у важкі хвилини.

Жерардові Ніренбергові, другові та порадиникові, який великодушно поділився з нами своїми враженнями та досвідом.

Батькам нашої групи, за їхній письмовий вклад і за сувору критику.

Енн Марі Гейгер та Патриції Кінг, які допомагали нам завжди, коли це було необхідно.

Джімові Рейдові, нашому видавцеві, за турботу про якісне видання книжки, яка додавала нам сили та радості.

Доктору Хаїму Джіноутту, який відкрив для нас нові методи спілкування з дітьми. Коли він помер, то діти всього світу втратили великого друга, який турбувався про те, щоб «жодні колючки більше не ранили їхні душі».

Лист до читачів

Дорогі Читачі!

Ми ніколи не мали наміру писати книжку-порадник для батьків про те, як спілкуватися з власними дітьми. Контакт між батьками та дітьми – це дуже особиста справа, і тому ідея, щоб давати комусь інструкції у таких інтимних стосунках, здавалася нам щонайменше недоречною. У своїй першій книжці – «Визволені батьки. Визволені діти» – ми не намагалися ані читати лекції, ані проголошувати проповіді. Та за роки співпраці з доктором Хаїмом Джінотто ми багато чого навчилися. Впевнилися, що коли розповімо, як цей досвід змінив наше ставлення до власних дітей і до себе, то читачі відразу зрозуміють суть і самі зможуть належно реагувати у різних обставинах. Часом саме так і було.

Багато батьків із гордістю писали нам про те, чого вони досягли у своїх сім'ях, використовуючи наші поради. Також були інші листи, а в них – прохання написати книжку з «лекціями», «практичними вправами», «практичними порадами», з матеріалами, котрі крок за кроком допомогли б опанувати вміння по-новому розмовляти з дітьми.

Ми поставилися до цього прохання серйозно та відповідально, однак сумніви не давали нам спокою. А ще ми готували лекції та семінари.

Упродовж кількох років подорожували країною, читали лекції для батьків, учителів, директорів шкіл, медичних працівників, молоді, опікунів. Де б ми не поїхали, всі ділилися з нами своїм досвідом про нові методи спілкування, а також своїми сумнівами, побоюваннями, бажаннями, мріями. Ми були вдячні цим людям, адже завдяки їм здобули нові, надзвичайно цікаві матеріали.

Тоді ж ми почали отримувати листи не лише зі Сполучених Штатів Америки, але й із Франції, Канади, Ізраїлю, Нової Зеландії, Філіпін, Індії. Пані Анагха Джанпуле з Нью-Делі писала:

«Є чимало проблем, стосовно котрих я хотіла би з вами порадитися. Скажіть, будь ласка, що я маю зробити, аби ґрунтовно вивчити запропоновану вами методику. Почуваюся у безвиході. Старі методи не дають позитивних результатів, а інших я не знаю. Допоможіть упоратися з цим».

І цей лист додав нам снаги.

Ми знову почали обдумувати можливості написання книжки, у котрій було б сказано як слід діяти.

Чим більше ми розмовляли про це, тим чіткішими ставали наші наміри. А чому б нам не написати книжку-порадник для батьків, з допомогою якої вони самостійно опановували б нові методи спілкування? Адже саме про це нас просили десятки осіб.

Чому б не написати книжку, яка давала б можливість батькам ділитися власними досягненнями у вихованні?

Чому б не написати книжку з сотнями прикладів, діалогів, щоб полегшити батькам засвоєння «нової мови» спілкування?

Ми також почали задумуватися, чи не варто було б подати у книжці малюнки, щоб навіть найбільш заклопотані батьки могли зиркнути на них і швидко пригадати потрібну модель поведінки.

Думали також про те, щоб зробити нашу книжку більш індивідуальною. Хотіли розповісти про власний досвід, відповісти на найпоширеніші запитання, подати приклади й описати можливі реакції, якими впродовж шести років ділилися батьки. Однак найважливіше було не втратити з поля зору головну мету: пошук таких методів, котрі забезпечать належну повагу та гідність батькам і дітям.

І раптом наші сумніви розвіялися. У кожній сфері науки чи мистецтва є різноманітні книжки-порадники. То чому б не написати щось подібне для батьків, котрі хочуть навчитися говорити так, щоб діти слухали, і слухати так, щоб діти говорили.

Щойно вирішили, відразу взялися до роботи. Сподіваємося, що пані Анагха Джанпулє з Нью-Делі прочитає цю книжку, перш ніж її діти виростуть.

*Адель Фабер
Елейн Мазліш*

Дорогі Читачі!

Ви тримаєте в руках книжку, котра стала міжнародним бестселером серед публікацій, присвячених тим проблемам, з якими змагаються батьки та діти.

Авторки надзвичайно доброзичливо та просто діляться своїм власним досвідом, а також глибокими знаннями про батьківські та дитячі дилеми, про способи налагодження співпраці, про успішність та безуспішність похвал та покарань. Представляючи причини виховних поразок та вказуючи шлях їх уникнення, Авторки показують, що батьківство та материнство можуть приносити задоволення.

А особливо важливим і цінним є те, що у цій книжці показано, як це здійснити!

Тут подані вправи та поради, котрі полегшують вивчення мистецтва спілкування з дітьми... і не лише. Саме тому ця книжка не «зарезервована» лише для спеціалістів. Вона призначена для кожного, хто хотів би не лише краще розуміти і мудріше любити дітей, а й здобути любов та зрозуміння власних дітей.

Ця книжка дає шанс засвоїти нове вміння спілкуватися з дітьми, а завдяки цьому батьки зможуть більш ефективно співпрацювати з ними. Саме тому варто порекомендувати цю книжку мамам, татам, дідусям та бабусям, тіткам та дядечкам, а також старшим братам і сестрам. А ще психологам і вчителям, священикам і катехитам, усім, хто хоче приятелювати з дітьми.

Також рекомендую цю книжку всім, хто відчуває необхідність покращити взаєморозуміння у власній сім'ї, поглибити доброзичливість та повагу до почуттів, потреб та прав кожного з нас...

Я – мама підлітка, працюю психологом, і мені часто доводиться зустрічатися з розпачем, безсиллям та розгубленістю дорослих, а також із самотністю дітей, котрі панічно бояться школи, а ще більше – повернення додому. І тому я щиро раджу цю добру та мудру книжку усім, хто хотів би зберігати дружні взаємини з дітьми та зробити спільне життя щасливішим.

Софія Спєвак

Як читати і використовувати цю книжку

Те, що ми хочемо поінформувати читачів, як користуватися цією книжкою (особливо беручи до уваги те, що зазвичай усі й так починають читати зі середини, або навіть з кінця), може видатися зарозумілістю з нашого боку. Однак у даному випадку це просто необхідно. Ми пропонуємо побіжно ознайомитися з книжкою, а потім починати читати перший розділ. Також варто виконувати всі подані вправи. Не піддавайтеся спокусі, аби відразу прочитати найцікавіший розділ. Якщо у виконанні вправ вам допомагатиме ще хтось зацікавлений, то це лише на краще. Сподіваємося, що під час опрацювання вправ ви аргументуватимете і обговорюватимете свої відповіді.

Також слід записувати свої зауваження, оскільки ця книжка може стати вашим особистим підручником. Можете писати старанно або ж недбало, перекреслювати написане, змінювати точку зору, заперечувати собі. Важливо, щоб ви записували свої думки.

Читайте повільно. Збирання цих думок тривало понад двадцять років. Ні, ми не натякаємо, що читання має тривати стільки ж. Однак, якщо методи, які ми запропонували, здадуться вам вартими уваги, то ви захочете щось змінити, а набагато легше змінювати щось поволі, аніж усе й одразу. Прочитавши розділ, відкладіть книжку і дайте собі тиждень на те, щоб зробити власні записи (хоча ви можете сказати собі: «Ага! Це якраз те, що мені потрібно!»). Проте досвід підказує, що в тих ділянках, де теорію треба втілювати в практику, записування висновків допомагає краще їх засвоїти.

На завершення ще кілька слів про займенники. Ми намагалися уникати незручних займенників «він – вона», «йому – їй», «сам – сама» і просто залишали вільний вибір між жіночим та чоловічим родом. Сподіваємося, що не образили представників жодної статі.

Ви також можете зацікавитися, чому доволі великі фрагменти книжки, що написана двома авторами, подані від імені однієї особи? Це наш спосіб розв'язання проблеми постійного пояснення, чий же досвід ми обговорюємо. Ми подумали, що ви краще сприймете звичайне «я», ніж постійне повторювання «Я, Адель Фабер,...» або «Я, Елейн Мазліш,...». Оскільки ми переконані у цінності думок, які подані у цій книжці, то вирішили промовляти одним голосом. Ми обидві випробували ці методи спілкування у наших родинх і в тисячі інших. Поділитися цим здобутком – велика приємність для нас.

*«Досить, що нам було дано шанс,
аби ми могли стати тими, ким хочемо».*

Хосе Ортега-і-Гассет

1. Як допомогти дітям опанувати власні почуття

Частина I

Я була чудовою матір'ю навіть тоді, коли ще не мала власних дітей. Досконало знала, чому в інших батьків постійні проблеми з дітьми. Потім стала мамою трьох шибеників.

Життя з дітьми вчить покори. Щоранку я повторювала собі: «Сьогодні все буде инакше», – і щоранку все повторювалося, як учора і позавчора... «А ти дала їй більше, ніж мені», «Це рожеве горнятко, а я хочу синє», «Від цієї вівсянки мене нудить», «Він мене вдарив», «Неправда, я до нього навіть не торкнувся», «Я хочу йти до своєї кімнати. Ти не будеш вказувати, що я маю робити». Дуже скоро я стала почуватися, як вицавлена цитрина. І тоді пішла на зустріч групи батьків, хоча це було останнє, що мені хотілося робити. Ця зустріч відбувалася у місцевому консультаційному центрі у справах дітей та молоді, а вів її молодий психолог, доктор Хаїм Джінотт.

Зустріч мене заінтригувала. Йшлося про «дитячі почуття», і дві години минули доволі швидко. Я повернулася додому з безліччю, як мені здавалося, нових думок. У нотатнику я записувала хаотичні речення.

Проста залежність між дитячими почуттями та їхньою поведінкою.

Коли діти добречуються, добре поводяться.

Як допомогти їм, щоб вони почувалися справді добре?

Потрібно акцептувати їхні почуття!

Проблема – батьки переважно не акцептують почуттів своїх дітей, наприклад:

*«З тобою нічого не діється»;
«Ти так кажеш, бо втомлений»;
«Немає причин, щоб так переживати».*

Рішуче заперечення дитячих відчуттів та почуттів бентежить їх та доводить до люті. Така позиція також є причиною того, що дитина не вміє належно оцінити своїх почуттів і не довіряє їм.

Після лекції я думала: «Може, інші батьки так поведуться, та я – ніколи!». Однак потім почала звертати увагу на свої відповіді. Ось приклади розмов у моєму домі лише впродовж одного дня.

Дитина: Мамо, я втомлена.
Я: Ти не втомлена, просто заспана.
Дитина: *(голосніше)* Але я втомлена.
Я: Ні, просто трохи сонна. Збираймося.
Дитина: *(плачучи)* Ні, я справді втомлена.

Дитина: Мамо, тут душно.
Я: Тут холодно. Не знімай куртку.
Дитина: Але мені душно.
Я: Я тобі сказала: не знімай куртку.
Дитина: Мені душно.

Дитина: Ця телепередача була нудною.
Я: Ні, дуже цікавою.
Дитина: Вона була дурною.
Я: Неправда, повчальною.
Дитина: Це просто сміття.
Я: Не смій так висловлюватися!

Отож бо й воно! Наша розмова нагадувала замкнене коло. Я не лише не спромоглася на те, щоб пояснити, про що мені йдеться, а ще й уперто не дозволяла дитині висловити її спостереження. Я просто намагалася нав'язати власну точку зору.

Як тільки я це усвідомила, відразу ж вирішила все змінити. Однак не мала уявлення, з чого почати. Врешті-решт мені найбільше допомогло те, що я стала «вживатися» у ситуацію дитини. «Уявімо, – думала я, – що я – втомлена або весела ди-

тина, і хочу, щоб дорослі, котрі для мене важливі, знали про те, що я відчуваю...».

Упродовж усього наступного тижня я намагалася вслухатися у відчуття моїх дітей. Коли це мені вдавалося, то відповідні слова знаходилися самі по собі. Я не намагалася наслідувати жодні приклади. Була в тому переконана, коли говорила: «Ти справді втомлена, не дивлячись на те, що щойно прокинулася», – або: «Мені тут холодно, а тобі – душно», – або: «Бачу, що тебе не надто зацікавила ця передача». Завдяки цьому ми були особами, котрі мають різні думки і відчуття з одного і того ж приводу. Жодне з нас ані не мало рації, ані не помилялося.

З цього моменту мій новий спосіб поведінки виявився доволі корисним. Я зауважила, що кількість суперечок між мною і дітьми значно зменшилася. Якось моя донька заявила: «Ненавиджу бабусю» (вона говорила про мою маму). Я не вагалася ані секунди: «Те, що ти говориш, просто жадливо», – і сухо додала: «Ти ж насправді так не думаєш. Я більше ніколи не хочу чути від тебе нічого подібного».

Ця раптова реакція дала мені несподіваний урок: я вмію акцентувати більшість почуттів своїх дітей, та нехай лише хтось із них скаже щось таке, що мене злить або викликає у мене спротив, одразу ж повертаюся до старого способу реагування.

Я переконалася, що моя реакція не виняткова. Нижче подані інші приклади дитячих думок, на які батьки автоматично реагують негативно.

Прочитайте кожне речення і запишіть, що, на вашу думку, батьки могли б сказати, не погоджуючись із почуттями дитини:

1. **Дитина:** Я не люблю свою малу сестричку.

Батьки: (заперечуючи почуття)

.....

2. **Дитина:** На мій День народження була дуже нудна вечірка. (Насправді, щоб приготувати свято, ви доклали багато зусиль.)

Батьки: (заперечуючи почуття)

.....

3. **Дитина:** Я більше не носитиму зубні пластинки. Вони мені заважають. Мене не цікавить, що каже ортодонт.
Батьки: (заперечуючи почуття)

4. **Дитина:** Але я злий! Спізнився на гімнастику лише на дві хвилини, а тренер викреслив мене зі списку команди.
Батьки: (заперечуючи почуття)

Чи ваші відповіді подібні до тих, що подані нижче?

«Це не так. Знаю, що в глибині душі ти її любиш».

«Про що ти говориш? У тебе було чудове свято – морозиво, торт, повітряні кульки. Якщо так, то це була твоя остання вечірка з нагоди Дня народження».

«Зубні пластинки не перешкоджають тобі аж настільки, щоб від них відмовлятися. Ми заплатили за них багато грошей, і ти носитимеш їх, подобається це тобі, чи ні».

«Ти даремно злишся на тренера. Це твоя провина. Потрібно бути пунктуальним».

Чомусь такий стиль висловлювання дається нам на диво легко. Та як відчуваються діти, коли чують щось подібне? Щоб перевірити на собі, як відчувається людина, коли не зважають на її почуття, пропонуємо таку вправу.

Уявіть собі, що ви в офісі. Працедавець просить вас виконати додаткове завдання і наполягає, щоб воно було завершене до закінчення робочого дня. Ви маєте намір одразу ж взятися за його виконання, та через несподівані обставини зовсім про нього забуваєте. Ваші щоденні завдання й обов'язки настільки важливі й термінові, що вам ледве вдається знайти хвилину, щоб нашвидкуруч перекусити.

Коли ви і ще кілька співпрацівників вже збиралися додому, прийшов ваш керівник і попросив показати йому виконане завдання. Ви намагалися пояснити, як важко було зробити ще щось, окрім щоденних обов'язків. Навіть не вислухавши вас, він голосно і злісно вигукує: «Мене не цікавлять ваші пояснення! Я плачу вам не за гарні очі!». Ви намагаєтесь щось

йому сказати, та він завершує розмову: «Все, дискусія закінчена», – і йде до ліфта.

Колеги вдають, що нічого не чують. Ви збираєте свої речі й виходите з офісу. Дорогою додому зустрічаєте приятеля і розповідаєте йому, що трапилося.

Він намагається вам допомогти. Пропонує чимало різних способів. Після прочитання кожної відповіді коротко опишіть свою реакцію. Пам'ятайте, що немає добрих чи поганих реакцій. Важливо те, що ви відчуваєте.

1. Заперечення почуттів:

«Не потрібно аж так перейматися і переживати. Найімовірніше, це була звичайна втома, а ти просто все перебільшуєш. Напевно, все не настільки погано. Та усміхнися вже. Тобі личить усмішка».

Ваша реакція:
.....
.....

2. Філософська відповідь:

«Ну, що ж. Таке воно – життя. Події не завжди розвиваються так, як нам би хотілося. Мусиш навчитися приймати життя таким, яким воно є. У цьому світі немає нічого досконалого».

Ваша реакція:
.....
.....

3. Порада:

«Знаєш, що я думаю? Завтра вранці зайди до кабінету свого шефа і скажи: «Визнаю, це була моя помилка». Потім сядь і виконай завдання. Не переймайся тим конфліктом, і якщо тобі залежить на тому, щоб утриматися на цій посаді, то ти зробиш усе, щоб подібне вже ніколи не повторилося».

Ваша реакція:
.....
.....

4. Запитання:

«А які справи перешкодили тобі виконати завдання шефа?»

А хіба це не було відразу зрозуміло, що він роздратується, якщо ти не виконаєш завдання?

А раніше з тобою траплялося щось подібне?

А ти не здогадався, що треба наздогнати шефа і все йому пояснити?»

Ваша реакція:

5. Захист іншої особи:

«Знаєш, а я розумію реакцію твого шефа. Правдоподібно, у нього дуже напружений спосіб життя. Скажи дякую, що він не дратується частіше».

Ваша реакція:

6. Жаль:

«Бідолаха. Це просто жахливо. Мені так прикро. Я сам ледь не плачу».

Ваша реакція:

7. Психоаналітик-початківець:

«А тобі ніколи не здавалося, що насправді ти настільки переймаєшся і дратуєшся лише тому, що твій шеф схожий на твого батька? Правдоподібно, у дитинстві ти боявся роздратувати батька, і коли шеф тебе насварив, твої дитячі побоювання повернулися. Хіба ні?».

Ваша реакція:

8. Емпатична* відповідь:

Коли намагався пристосуватися до настрою іншої особи: «Так, це справді було неприємне пережиття. Наразитися на таку «атаку» в присутності інших людей, особливо після важкого дня. Це дійсно важко пережити».

* Емпатія – здатність відчувати почуття і психологічний стан іншого, співпереживання.

Ваша реакція:
.....
.....

Тепер ви вже знаєте свою реакцію на ці доволі типові висловлювання. Я також хочу розповісти, як реагую у подібних випадках. Коли роздратована чи коли хтось мене зранить, найменше хочу чути поради, незалежно від того, філософські вони, чи психологічні, або ж точку зору інших. Через такі висловлювання почуваюся ще гірше. Коли хтось висловлює співчуття, я дивлюся на себе як на жертву обставин, питання провокують мене до того, аби захищатися. А найбільше дратуюся тоді, коли хтось каже, що немає причин почуватися так, як я почуваюся у цю мить. Аби уникнути розмови, на більшість із таких висловлювань відповідаю щось на кшталт: «Нічого не трапилося. Не варто перейматися».

Однак коли хтось справді мене вислухає і спробує зрозуміти мій внутрішній біль, коли хтось дає мені можливість порозмовляти про те, що мене мучить, роздратування минає. Я почуваюся не такою збентеженою, і тоді мені легше впоратися зі своїми відчуттями та проблемами.

Я навіть можу сказати собі: «Переважно мій шеф чинить справедливо. Мені треба було відразу виконати його завдання. Однак я все ще не можу пробачити йому те, що він зробив. Отож, завтра я раніше поїду до офісу і напишу той рапорт. А коли відноситиму його, то скажу шефові, як він мене роздратував. Я також скажу йому, що від цього моменту буду дуже вдячна, якщо він висловлюватиме свої зауваження вічна-віч.

У випадку з дітьми цей процес виглядає так само. Вони також уміють самі собі допомагати. Для цього їм достатньо знайти доброзичливого слухача і отримали емпатичну відповідь. Однак мова емпатії не належить до наших природних рис, вона також не є частиною нашої рідної мови, тому що більшість із нас виросли в атмосфері заперечення почуттів. Аби без труднощів застосовувати цю мову акцептації, ми повинні її вивчити і засвоїти її методи.

Пропоную деякі способи, які допоможуть дітям впоратися з власними почуттями.

**Щоб допомогти дитині
впоратися з власними почуттями**

1. Дуже уважно вислухайте дитину.
2. Заакцнтуйте її почуття словами: «Так», «розумію», «ох».
3. Назвіть ці почуття.
4. Замініть прагнення дитини у фантазію.

Далі зверніть увагу на відмінності між цими методами і найбільш поширеними відповідями, які даємо дитині, коли чимось зайняті.

ЗАМІСТЬ ТОГО, ЩОБ СЛУХАТИ ОДНИМ ВУХОМ

Намагаючись розмовляти з кимсь, хто лише вдає,
що слухає нас, можна знеохотитися.

ДУЖЕ УВАЖНО ВИСЛУХАЙТЕ ДИТИНУ

Набагато легше поділитися своїми клопотами з батьком, який справді слухає. Тоді він навіть не мусить нічого казати. Часто співчутливе мовчання є саме тим, що потрібне нашій дитині.

Дитині важко мислити чітко і конструктивно, коли хтось її сварить, про щось запитує або щось радить.

ЗААКЦЕПУЙТЕ ПОЧУТТЯ ДИТИНИ ЗА ДОПОМОГОЮ СЛІВ
«Так», «Розумію», «Ох», «Гмм»

Такі звичайні слова – «ох», «гмм», «розумію» – дуже допомагають. У поєднанні з увагою, вони заохочують дитину до вираження власних почуттів та думок, а також до пошуку власного виходу з даної ситуації.

Це дивно. Намагання схилити дитину до того, щоб вона позбулася негативних думок, лише погіршує ситуацію.

НАЗВІТЬ ЦІ ПОЧУТТЯ

Зазвичай батьки так не говорять, оскільки бояться, що, розмовляючи з дитиною про її почуття, можуть лише погіршити ситуацію. А насправді все виглядає цілком по-іншому. Коли мова заходить про те, що дитина пережила, то вона почувається задоволеною. Діти також прагнуть висловити свої глибокі переживання.

Часом саме зрозуміння полегшує сприйняття дійсності.

ЗАМІНІТЬ ПРАГНЕННЯ ДИТИНИ У ФАНТАЗІЮ

Якщо дитина вимагає чогось, чого не може отримати, дорослі намагаються логічно пояснювати, що цього якраз немає. І часто трапляється так, що чим активніше дорослі пояснюють, тим упертіше поводить себе дитина.

Ви прочитали чотири способи надання першої допомоги дитині, що має якусь проблему: треба уважно й зосереджено вислухати її, назвати почуття дитини, акцептувати їх та виразити прагнення дитини у формі фантазії.

Однак набагато важливішим за слова є налаштування стосовно дитини. Якщо наша позиція не буде відкритою, то що б ми не говорили, дитина сприйматиме це як нещире і штучне балаканину. Так відбувається тоді, коли в наших словах не відчутна справжність почуття, і вони не потрапляють до серця дитини.

Правдоподібно, з цих чотирьох способів найважче є вслухатися у дитячі почуття і назвати їх. Це вимагає досвіду та концентрації, доросла особа має «проникнути» у дитячу психіку. Також дуже важливо допомогти дитині оволодіти словниковим запасом, з допомогою якого вона зможе окреслити свій внутрішній світ. Коли дитина навчиться називати свої почуття, їй буде легше самостійно впоратися з ними.

Вправи, подані нижче, містять список із чотирьох речень, які дитина може сказати батькам. Будь ласка, прочитайте їх і напишіть:

1. Один або два вирази, які визначають, що дитина відчуває або могла б відчувати.

2. Речення, яке переконає дитину, що ви розумієте її почуття.

НАЗИВАННЯ ПОЧУТТІВ

Дитина каже:

Спроба назвати
почуття дитини

Використайте
це слово реченні,
показуючи, що ви
розумієте почуття
дитини (не ставте
питань і не давайте
порад):

ПРИКЛАД:

«Водій автобуса крикнув на мене, і всі почали сміятися».	Сором	Здається, тебе засоромили. (або) Тобі, мабуть, було соромно?
--	-------	---

1. Мені дуже хочеться
вдарити Мікаеля
по носі!		
2. Через дрібний дощ
наша вчителька не хоче
проводити екскурсію.		
3. Мері запросила
мене на вечірку,
та я не знаю...		
4. Не знаю, чому
вчителі дають так
багато домашніх
завдань на вихідні.		
5. Сьогодні ми
вчилися грати
у баскетбол, але
мені жодного разу
не вдалося попасти		
6. Дженні
переїжджає,
а вона – моя
найближча подруга.		

Ви зауважили, як багато зусиль потрібно докласти, аби переконати дитину, що ви розумієте її почуття? Для більшості з нас нелегко було сформулювати твердження.

«Бачу, що ти злишся».

«Напевно, це було неприємно».

«Гмм. Здається, у тебе виникли сумніви, чи варто йти на цю вечірку».

«Мабуть, тобі прикро через таку велику кількість домашніх завдань».

«Ох, напевно, ти трохи розчарувався».

«Виїзд близької подруги вивів тебе з рівноваги».

Такі твердження приносять дитині задоволення і додають їй сили перемагати життєві проблеми. (До речі, не бійтеся вживати великі слова. Найпростіший шлях навчитися нових слів, полягає у тому, щоб вживати їх у відповідному контексті.)

Ви можете подумати: «Погоджуюся, після виконання цієї справи я зумію почати розмову і зможу зрозуміти свою дитину. Але чим завершиться ця розмова? Як її продовжувати? Чи пізніше можна щось порадити?».

Не поспішайте давати поради. Я знаю, що ви боретеся зі спокусою, аби розв'язати дитячу проблему блискавично:

– Мамо, я змучений.

– То ляж і відпочинь.

– Я зголоднів.

– То з'їж щось.

– Я не голодний.

– То не їж.

Відкиньте спокусу, «аби зробити краще». Замість давати поради, намагайтеся визнати і заакцептувати почуття дитини.

Щоб ви краще зрозуміли, про що нам йдеться, наведемо кілька прикладів. Один батько з нашої групи розповів, що його син прийшов додому обурений і сказав дослівно те, що написано в першому реченні нашої справи: «Мені дуже хочеться вдарити Мікаеля по носі!».

Батько розповідав, що зазвичай ситуація виглядала б приблизно так:

Син: Мені дуже хочеться вдарити Мікаеля по носі!

Батько: Чому? Що трапилося?

Син: Він кинув на землю мій зошит.

Батько: Розумію. А перед тим ти йому зробив щось погане?

Син: Ні.

Батько: Ти впевнений?

- Син:** Присягаюся, я йому нічого не зробив.
- Батько:** Ну, що ж. Мікаель – твій приятель. Послухай мою пораду: забудь про те, що трапилось. Ти теж не святий. Часом сам починаєш, а звинувачуєш когось іншого. Таке буває і з твоїм братом.
- Син:** Неправда. Він перший почав. Ой, з тобою не варто розмовляти.

Але оскільки цей батько якраз був учасником курсу про те, як допомогти дітям впоратися з власними почуттями, ось як насправді виглядала їхня розмова:

- Син:** Мені дуже хочеться вдарити Мікаеля по носі!
- Батько:** Сину, виглядає на те, що ти злишся.
- Син:** І ще мені хочеться зацідити йому в товсту пику.
- Батько:** То ти аж настільки злишся на нього?
- Син:** Ти знаєш, що той осел зробив? На автобусній зупинці він вирвав мені з рук зошит і кинув його на землю. Отак, ні за що.
- Батько:** Гмм!
- Син:** Можу посперечатися, що він подумав, нібито я був одним з тих, що розбили його глиняного птаха в мистецькій майстерні.
- Батько:** Так гадаєш?
- Син:** Угу. Коли він плакав, то дивився на мене.
- Батько:** Ох.
- Син:** Але то не я зробив.
- Батько:** Ти з н а є ш , що ти цього не робив.
- Син:** Ну, я зробив це ненавмисне. Просто той дурний Деббі штовхнув мене на дошку.
- Батько:** Тобто Деббі тебе штовхнув?
- Син:** Так. Багато речей впало, а розбився лише той птах. Я не хотів його знищити. Він був гарний.
- Батько:** Ти справді не хотів його розбити?
- Син:** Ні, але ж Мікаель мені не повірить.
- Батько:** Ти думаєш, що він тобі не повірить, якщо ти розповіси йому правду?
- Син:** Не знаю. Але я все-таки розповім, незважаючи на те, повірить він мені, чи ні. Думаю, Мікаель має вибачитися переді мною за те, що кинув на землю мій зошит.

Батько був дуже здивований. Він не ставив запитань. Дитина сама розповіла про те, що трапилося. Батько не дав жодної поради, а син сам знайшов вихід із ситуації. Батькові було важко повірити в те, що він допоміг синові, лише слухаючи його і акцептуючи його почуття.

Виконання письмових вправ і читання прикладів – це одна справа. А ось втілити у життя вміння слухати власних дітей – зовсім інша. Батьки з наших груп ствердили, що дуже допомагає гра з поділом на ролі та моделювання деяких ситуацій удома.

Нижче пропоную вашій увазі вправи з поділом на ролі, які треба виконати з друзями або з чоловіком (дружиною). Вирішіть самі, хто з вас буде у ролі дитини, а хто – у ролі дорослого. Тоді кожен читатиме лише свою частину.

Побачене очима дитини

(гра з поділом на ролі)

1. Лікар сказав, що у тебе алергія, і, щоб позбутися нежитю, тобі щотижня треба буде робити укол. Іноді ці уколи будуть болючі, а часом ти навіть нічого не відчуватимеш. Сьогоднішня процедура – особливо болюча. Після візиту до лікаря ти хотів би сказати батькам, що відчуваєш. Батьки мають два варіанти відповіді.

Перший варіант: батьки заперечують твої почуття, однак ти намагаєшся переконати їх, щоб повірили тобі. Коли розмова вже добігатиме кінця, спробуй назвати свої почуття і поділися своїми роздумами з особою, яка виконує роль дорослого.

Розтираючи руку, почни сценку словами:

«Лікар мене ледь не вбив тим уколом».

2. Ситуація така ж, лише цього разу батьки акцептують твої почуття. І знову, коли розмова вже закінчуватиметься, спробуй назвати свої почуття і поділися роздумами з партнером по грі.

Почни цю сцену так само:

«Лікар ледь не вбив мене тим уколом».

Можливо, наступного разу тобі захочеться помінятися ролями з партнером, щоб побачити ситуацію з точки зору дорослої особи.

Побачене очима батьків

(гра з поділом на ролі)

1. Щотижня мусите вести дитину на укол від алергії. Знаєте, що ваш син боїться, та все ж розумієте, що біль від уколу триває лише кілька секунд. Сьогодні після процедури ваша дитина особливо скаржиться.

Зіграйте цю сценку двічі. Першого разу намагайтеся заспокоїти дитину, заперечуючи її почуття. Використайте такі твердження (якщо забажаєте, можете вигадати інші):

«Припини вже, це не могло настільки боліти».

«Робиш з мухи слона».

«Твій брат ніколи не нарікає, коли йому роблять укол».

«Поводишся, як мала дитина».

«Буде краще, якщо звикнеш до цих уколів».

«Попри все, тобі робитимуть ці уколи щотижня».

Коли розмова добігатиме кінця, спробуйте назвати свої почуття і поділіться роздумами з партнером по грі.

2. Зіграйте цю ж сцену, але тепер намагайтеся уважно слухати. Ваші відповіді вказуватимуть на те, що ви не лише слухаєте, але й акцептуєте почуття власної дитини. Наприклад:

«Здається, це було справді боляче».

«Ці уколи такі болючі».

«Ой-йой-йой, було настільки погано!»

«Такого болю ти не побажав би навіть ворогові, чи не так?».

«Це не просто щотижня ходити на такі болючі уколи. Можу побитися об заклад, що ти будеш щасливий, коли це врешті закінчиться».

Коли розмова закінчиться, задумайтесь, що ви відчували, і поділіться цим із партнером по грі. Можете двічі зіграти цю сцену, міняючись ролями.

Будучи в ролі дитини, почуття котрої ігнорують, чи відчували ви, як у вас зростає злість? Чи не трапилося так, що на початку ви були просто роздратовані отриманим уколом, а наприкінці відчували лють до батьків?

А граючи роль батьків, котрі намагаються заспокоїти дитину, хіба ви не зловили себе на тому, що відчуваєте дедалі більше незадоволення своєю «нерозумною» дитиною?

Переважно так усе й виглядає, якщо заперечувати почуття. Взаємини батьків і дітей набувають рис ворожості та постійних непорозумінь.

У ролі батьків, які акцептують відчуття власної дитини, ви, напевно, збагнули, що треба розпочати внутрішню боротьбу. Чи відчули ви силу, коли зрозуміли, що справді можете допомогти своїй дитині?

Граючи роль дитини, почуття котрої акцептують, хіба ви не почувалися більш вартісними? Хіба не відчули, що ще більше любите своїх батьків? Біль набагато легше стерпіти, коли хтось знає, як ви страждаєте. Чи зумієте гідно поводитися у подібній ситуації і завтра, і наступного тижня?

Визнаючи почуття дитини, ми робимо їй велику послугу. Допомогаємо зіткнутися з внутрішніми переживаннями. А коли дитина матиме чіткий образ власних переживань, то знайде в собі сили, щоб упоратися з ними.

Завдання

Щонайменше раз на тиждень у розмові з дитиною акцептуйте її почуття. Запишіть у нижчеподаних рядках те, що залишилося у вашій пам'яті після цієї розмови.

Дитина:

.....

Батьки:

.....

Дитина:

.....

Батьки:

.....

Дитина:

.....

Батьки:

.....

Дитина:

.....

Щоби швидко пригадати

Щоб допомогти дитині впоратися з власними почуттями

Дітям необхідно, щоб дорослі акцептували й цінували їхні почуття.

1. Спокійно й уважно слухайте дитину.
2. Акцептуйте її почуття за допомогою слів:
«Ох», «Гмм», «Розумію».
3. Назвіть ці почуття:
«Це тебе розчарувало».
4. Замініть прагнення дитини у фантазію:
«Я б хотіла начарувати для тебе величезне гроно винограду».

* * *

Всі почуття можна акцептувати.

Деякі дії треба обмежити.

«Бачу, як ти злишся на брата. Скажи йому, що саме ти хочеш, за допомогою слів, а не кулаків».

Увага! Можливо, доцільно зробити копію цієї пам'ятки (а також інших) і розмістити їх удома на всіх стратегічних місцях.

Запитання, поради та відгуки батьків

Відповіді на запитання батьків

1. Чи важливо завжди вслухатися у дитячі пережиття?

Ні. Часто наші розмови з дітьми бувають доволі повсякденні. Якщо дитина каже: «Мамо, сьогодні після уроків я йду до Давида», – то не варто відповідати: «А, то ти вирішив після обіду провідати друга». Достатньо сказати: «Дякую, що попередив мене». Нагодою для того, щоби «вслухатися» у почуття дитини буде той момент, коли дитина захоче сказати, що вона відчуває. Сприйняття позитивних почуттів та переживань дитини не створюватиме проблем. Адже зовсім неважко на дитячий крик: «Я отримав 97 балів за тест із математики!» – відповісти: «97! Ти, мабуть, дуже щасливий!».

Натомість негативні емоції дитини вимагають значно більшого вміння. Тому треба позбуватися бажання ігнорувати, заперечувати, моралізувати тощо. Один батько розповідав, що спробував уявити собі нещасливі хлопчачі почуття свого сина у вигляді фізичних ран. Це допомогло йому стати більш вразливим. Часом це і нам може допомогти усвідомити, що дитина, з огляду на свої зранені почуття, вимагає такої ж уваги.

2. Хіба це погано, відверто запитати дитину: «Чому ти так відчуваєш?»

Деякі діти вміють відповісти, що вони бояться, зляться, або ж почуваються нещасливими. Однак для більшості дітей слово «Чому?» лише збільшує їхню проблему. До первинного збентеження та переживання додається ще й те, що дитина тепер мусить проаналізувати причину і дати розсудливе пояснення. Дуже часто вона не знає, чому почувається саме так. А іншим разом дитина просто не має бажання відповідати, бо відчуває, що дорослі не повірять у її відповідь. («І чому ти плачеш?»).

Нещасливій дитині більше допоможуть слова: «Бачу, що тебе щось засмутило», – ніж запитання: «Що трапилося?» або «Чому ти так почуваєшся?».

Легше розмовляти з тим, хто акцептує твої почуття, ніж з тим, хто змушує тебе давати пояснення.

3. Чи маємо давати дитині зрозуміти, що погоджуємося з її почуттями?

Дітям не потрібно, щоб ми розділяли їхні почуття. Вони просто хочуть, щоб ми їх розуміли. Твердження на кшталт: «Ти цілковито правий» – упродовж якогось часу може задовольняти дитину, та водночас воно перешкоджає їй переосмислити ситуацію.

Наприклад:

Дитина: Вчителька сказала, що скасовує виставу, яку ми готували цілим класом. Вона просто огидна.

Мама: Після стількох репетицій та приготувань? Погоджуюся з тобою. Якщо вона робить щось подібне, то справді огидна.

Результат: Кінець розмови.

Зверніть увагу, наскільки легше дитині конструктивно мислити, коли дорослі акцептують її почуття.

Дитина: Вчителька сказала, що скасовує виставу, яку ми готували цілим класом. Вона просто огидна.

Мама: Ти, напевно, розчарована. Ти ж так нетерпляче очікувала на цю виставу.

Дитина: Так. Це тому, що діти бешкетували на репетиції. То ї х н я провина.

Мама: (мовчки слухає).

Дитина: Вчителька розізлилася ще й тому, що ми ще не вивчили свої ролі.

Мама: Розумію.

Дитина: Вона сказала, що якщо ми виправимося, то дасть нам ще один шанс. Я краще йду повторю свою роль. Прослухаєш мене ввечері?

Висновок: Коли хтось, незалежно від віку, має клопоти, то найбільше потребує не того, щоби хтось погоджувався з його думкою, а зрозуміння та поваги до власних переживань.

4. Якщо настільки важливо показати дитині, що ми її розуміємо, то що поганого у твердженні: «Я знаю, що ти відчуваєш»?

Проблема з твердженням «Я знаю, що ти відчуваєш» полягає у тому, що деякі діти просто вам не повірять. І тоді ви почуєте щось на кшталт: «Ні, не знаєш». Однак, якщо ви поставитеся до дитячої проблеми як до чогось особливого («Перший день у школі, напевно, дуже важкий. Потрібно звикнути до всього нового»), то дитина знатиме, що ви справді все розумієте.

5. Припустімо, що я намагаюся ідентифікуватися з почуттями дитини, проте виявляється, що помиляюся. Що тоді?

Нічого страшного. Ваша дитина швидко це спростує.
Наприклад:

Дитина: Тату, наш тест перенесли на наступний тиждень.

Тато: Ти, напевно, відчув полегшення.

Дитина: Ні, я був такий злий. Тепер знову доведеться все повторювати.

Тато: Так, розумію. Тобі хотілося б, щоб це вже було в минулому.

Дитина: Угу.

Було б надто самовпевнено стверджувати, що ми завжди знаємо, що відчуває інша особа. Однак можемо, і навіть повинні, намагатися зрозуміти почуття наших дітей. Можливо, це нам не завжди вдаватиметься, та наші зусилля не залишаться поза увагою дітей.

6. Я знаю, що повинен акцептувати почуття дитини, та дуже важко залишатися спокійним, коли чуєш від сина чи доньки: «Ти – поганий!» або «Ненавиджу тебе!».

Якщо тобі прикро чути від дитини: «Ненавиджу тебе!», – то можеш відповісти: «Я не люблю, коли ти так говориш. Якщо на щось злишся, скажи мені це по-іншому. Може, тоді ми все вирішимо».

7. Чи є ще якийсь спосіб допомогти засмученій дитині, окрім того, щоб дати їй зрозуміти, що ми сприймаємо її такою, як вона є? Мій син часто піддається розчаруванням. Іноді, коли я його «розшифрую», мені вдається підтримати його з допомогою тверджень на кшталт: «Це тебе, напевно, розчарувало», – та переважно він перебуває в такому стані, що взагалі не хоче чути, що йому кажуть.

Батьки з нашої групи зауважили, що у випадках, коли їхні діти почуваються особливо засмученими, розчарованими або роздратованими, може допомогти фізична активність. Ми чули багато розповідей про роздратованих дітей, котрі заспокоїлися після гри в дартс, складання цегли, гарчання як лев тощо. Однак досвід вказує на те, що найбільш захоплюючою діяльністю для дітей є зображення власних почуттів за допомогою малюнка. Для батьків це також доволі зручно, особливо коли йдеться про спостереження.

Між описаними далі подіями минув тиждень.

«Я була на зустрічі нашої групи. Коли повернулася додому, то побачила, що мій трирічний син лежить на підлозі і розлючено розмахує руками й ногами. Мій чоловік стоїть поруч. Він був обурений: “То що, спеціалістко у справах дітей, побачимо, чи вдасться тобі поставити його на ноги”. Я відчула, що саме зараз потрібно застосувати вивчену теорію на практиці. Я поглянула на Джошуа, який все ще розмахував ногами і несамо вито кричав. Тоді я дала синові олівець та аркуш паперу і сказала: «Покажи мені, який ти злий. Намалюй свої почуття».

Джошуа миттю зірвався на рівні ноги і почав малювати якісь кола. Потім показав мені свій малюнок: «Ось який я злий». Я відповіла: «Ти справді з л и й ». Тоді подала йому наступний аркуш і попросила: «Намалюй ще». Малий розлючено малював чудернацькі закарлюки, отож я знову сказала: «Хлопче, та ти дуже з л и й !». Ми повторили цю ситуацію ще кілька разів. Коли я подала четвертий аркуш паперу, Джошуа був уже цілком спокійний. Уважно подивившись на мене, він промовив: «А тепер покажу тобі, який я щасливий!», – і намалював коло з двома очима й усмішкою. Я не могла в це повірити! Усього за дві хвилини істерика перемінилася в усмішку,

і це лише завдяки тому, що я попросила сина показати, що він відчуває. Через кілька хвилин чоловік ствердив: «Ти й надалі ходи на ті зустрічі батьків».

На наступній зустрічі інша мама розповідала нам про те, як вона застосувала цей же метод:

«Минулого тижня, почувши про Джошуа, я відразу подумала: «Як мені застосувати цей метод?». Річ у тому, що моєму синові, його звати Тод, також усього три роки, та йому діягностували серйозні порушення діяльності головного мозку. Все, що іншим дітям дається без зусиль, для нього становить чималу проблему: стояти, тримати голову тощо. Щоправда, він робить успіхи, однак постійно дуже легко піддається роздратуванню. Щоразу, коли йому щось не вдається, верещить. І немає жодного способу, щоб його втихомирити. А найгірше те, що він починає мене копати і намагається вдарити. Складається враження, що він звинувачує мене у своєму поганому самопочутті і вважає, що я маю якось йому допомогти. Він майже завжди роздратований.

Повертаючись додому після зустрічі, я подумала: «А що, коли я почну діяти, перш ніж у Тода почнеться напад злості?». Того дня він бавився новими пазлами. Нічого особливого: кілька великих частин, котрі потрібно скласти у цілість. Однак йому ніяк не вдавалося допасувати останню частину. Після кількох спроб на його обличчі з'явився вираз, який свідчив, що напад злості от-от почнеться. Я підбігла до нього і вигукнула: «Вважай!... Тримайся! Не рухайся!... Я щось для тебе маю!». Тод здивовано подивився на мене. Я швидко знайшла червоний олівець, великий аркуш паперу, сіла на підлозі біля Тода і, запивши: «Чи ти аж настільки злий?» – почала малювати на папері великі зигзаги. «Ага», – відповів малий і вирвав мені з рук олівець. Він малював якісь дикі лінії, а потім став дірявити папір, поки не подірявив увесь. Я підняла аркуш і сказала: «То ти такий злий! Ти ж просто скаженієш!». Син вирвав листок з моїх рук і, плачучи, почав дерти його на дрібні клаптики. Коли закінчив, глянув на мене і сказав: «Мамо, я тебе люблю». Це вперше він сказав щось подібне.

Відтоді я доволі часто застосовувала цей спосіб, хоча, мушу зізнатися, вдавалося не завжди. Я усвідомлювала, що треба

винайти ще якийсь спосіб знімання напруги: наприклад, биття боксерської груші тощо. Однак я починаю усвідомлювати, що найважливіше – спостерігати за сином, коли він малює, б'є або копає подушку, і допомагати йому зрозуміти, що навіть тоді, коли він такий розлючений, я все одно акцептую його почуття.

8. Якщо я акцептуватиму всі почуття своєї дитини, чи не почне вона думати, що мені подобається все, що вона робить? Я не прихильник вседозволеності.

Ми також боялися надмірної поблажливості. Проте поступово переконалися в тому, що наближення до дитини можливе лише тоді, коли дозволимо всі почуття. Наприклад: «Бачу, що тобі подобається малювати виделкою узор на маслі». Це не означає, що ви маєте хвалити дитину за таку поведінку. Якщо відсунете масло, то цим жестом допоможете малому «митцеві» зрозуміти, що маслом не бавляться: «Якщо хочеш малювати, візьми фарби».

Ми прийшли до висновку, що коли сприймаємо наших дітей такими, якими вони є, то їм легше погодитися на обмеження, які ми для них визначаємо.

9. Чому не треба давати дітям поради, якщо в них виникають якісь проблеми?

Коли даємо дитині раду або пропонуємо той чи той вихід із ситуації, то не дозволяємо їй самотійно впоратися зі своїми проблемами і шукати власних рішень.

А чи варто часом щось порадити? Звичайно.

Детальні вказівки, коли і як давати поради, знайдете далі, у частині «Більше про давання рад».

10. Що можна зробити, коли зрозумію, що вчинила неправильно? Вчора моя донька прийшла зі школи обурена. Хотіла розповісти мені, що якісь діти надокучали їй на вулиці. Я була втомлена, тому відповіла, щоб вона перестала скаржитися, бо це ще не кінець світу. Моя відповідь зробила доньку ще нещаснішою. Вона повернулася і пішла до своєї кімнати. Я знаю, що все зіпсувала, та чи можна це якось виправити?

У таких випадках дорослі завжди кажуть собі: «Я все зіпсувала (зіпсував). Треба було сказати...» – й автоматично знаходять інший вихід із ситуації. Спілкування з дітьми дає безліч нагод, аби через годину, день або тиждень сказати: «Знаєш, я багато думала про те, що ти мені розповіла. Напевно, це було дуже неприємно». Дитина оцінить висловлене співчуття, навіть якщо ви це зробите пізніше, аніж було потрібно.

Рекомендації

1. Зазвичай діти не люблять, коли ми відповідаємо, використовуючи їхні слова.

Наприклад:

Дитина: Мені вже не подобається Давид.

Мама: Тобі вже не подобається Давид.

Дитина: (*дратуючись*) Я саме це щойно сказала.

Та ж дитина краще сприйме відповідь на кшталт:

«Тобі щось не подобається в ньому».

або

«Складається враження, що він тебе дратує».

2. Є діти, котрі в моменти якихось переживань не люблять розмовляти. У таких випадках вистачає звичайної присутності мами або тата.

Одна мама розповідала, що коли зайшла до кімнати десятирічної доньки, то побачила, що вона сидить на канапі і ледь не плаче. Мама сіла поруч з донькою, обняла її та прошепотіла: «Щось трапилося». Вони мовчки сиділи впродовж п'яти хвилин. Врешті донька зітхнула і сказала: «Дякую, мамо. Мені вже краще». Мама ніколи так і не дізналася, що трапилося. Однак вона знала, що її присутність мала позитивний вплив, бо після цього донька почала щось наспівувати у себе в кімнаті.

3. Деякі діти дратуються, коли, намагаючись показати своє обурення чи роздратування, стикаються з коректною, однак холодною відповіддю батьків.

Якось на зустрічі нашої групи дівчинка-підліток розповіла про те, що, повернувшись зі школи додому сказала своїй

мамі, що найкраща подруга зрадила її особисту таємницю. Мама ствердила: «Ти розлючена». Дівчинка не стрималася і саркастично відповіла: «Так, мені чомусь не хочеться стрибати на radoцax».

Ми запитали, що вона очікувала почути від мами. Дівчинка трохи подумала і відповіла: «Неважливо, що мама відповіла. Важливо, як вона це зробила. Виглядало так, ніби вона говорила про почуття чужої людини. Звісно, мені хотілося, щоб мама погодилася зі мною. Якби вона сказала: «Моя мила доню, ти, певно, злишся на неї», – то я відчула б, що вона мене справді розуміє».

4. Діти не люблять, коли батьки реагують з більшим зацікавленням, аніж цього вимагає дана ситуація.

Наприклад:

Підліток: *(нарікаючи)* Стів попросив, щоби я пів години почекав його на вулиці, а потім вигадав якусь фальшиву пригоду, яка нібито з ним трапилася.

Мама: Це неприпустимо! Як він міг таке зробити? Він просто безвідповідальний і нерозсудливий. Напевно, ти більше не захочеш з ним спілкуватися.

Правдоподібно, цей хлопчина не очікував від мами настільки емоційної й категоричної відповіді. Він сподівався звичайного розуміння, співчуття і акцептації власного невдоволення. Дітей не потрібно «підбурювати» до того, щоб вони впоралися з власними переживаннями.

5. Діти також не люблять, коли батьки повторюють вжиті ними епітети.

Якщо син каже, що він дурний, негарний або товстий, не варто відповідати: «Ага, то ти думаєш, що – дурний». Або: «Тобі справді здається, що ти негарний». Не вживайте цих слів. Краще акцептуйте його жаль, не повторюючи образливих епітетів.

Наприклад:

Дитина: Вчитель сказав, що для виконання домашнього завдання з математики нам буде достатньо п'ятнадцяти хвилин. А мені довелося просидіти цілу годину. Напевно, я дурний, як осел.

Мама: Можна знеохотитися, коли виконання завдання забирає нам набагато більше часу, ніж ми планували.

Або:

Дитина: Коли я посміхаюся, то виглядаю просто жакливо. І взагалі, гарні в мене лише підтяжки. А я – просто жакливий.

Мама: Кажеш, не подобаєшся собі, і, певно, тобі не надто допоможе, якщо я нагадаю, що для мене ти завжди гарний.

* * *

Сподіваюся, що ці рекомендації не відлякали вас. Тепер ви вже розумієте, що акцептування почуттів – це мистецтво, а не наука. Я вірю, що після періоду спроб та невдач ви все-таки опануєте це мистецтво. Тоді відчуєте, що допомагає вашій дитині, а що не приносить жодного результату. З часом ви також зрозумієте, що ваша дитина сприймає позитивно, а що її дратує. Пам'ятайте: ніщо не замінить вашої вразливості.

Відгуки батьків

Кожну групу батьків ми навчаємо тих самих основних принципів. Однак мене завжди приємно дивує оригінальність поведінки батьків у різноманітних ситуаціях, коли вони намагаються втілити ці принципи у життя. Кожна з історій, які читатимете далі, представлена так, як її описали батьки. В багатьох випадках імена дітей змінені. Завважте, що позиція батьків не завжди «зразкова». Проте найважливішим є їхнє бажання слухати та позиція акцептування власної дитини.

Батьки, які розповіли перші два випадки, спочатку не хотіли вірити в те, що коли вони перестали давати поради, то діти почали знаходити власні вирішення ситуації. Мама, котра розповіла нам про цей випадок, розпочала свою розповідь такими словами: «Послухайте, як мало я сказала!».

Ніккі, якому недавно виповнилося вісім років, приходять зі школи додому і каже: «Я хотів би набити Джефрі».

Мама: Ти дійсно злишся на Джефрі.

Ніккі: Так. Завжди, коли ми граємо у футбол, і м'яч у мене, Джефрі каже: «Подай мені, Ніккі, я граю краще, ніж ти». Та це розізлило би кожного!

Мама: Так.

Ніккі: Хоча насправді Ніккі не такий. Коли ми були у першому класі, я любив з ним бавитися. Мені здається, що відколи у нашому класі з'явився Кріс, то Джефрі просто хоче перед ним похизуватися.

Мама: Розумію.

Ніккі: Давай запросимо Джері й разом підемо до парку.

Мій син – першокласник. Він неагресивний і не любить вплутуватися у бійки. Тому часом у мене виникає бажання надмірно ним опікуватися, адже мені здається, що він такий безпорадний. У понеділок, повернувшись зі школи, він сказав, що якийсь набагато вищий третьокласник прислав до нього «посланців» із повідомленням, що завтра він його відлупить, як боксерську грушу. Мені відразу ж захотілося його захистити: подзвонити вчителю, увечері навчити його прийомів самооборони, тобто зробити що-небудь, аби лише вберегти сина від болю та страху.

Однак замість того, щоб показувати своє занепокоєння, я вирішила уважно його вислухати і відповідати лише «Гмм...». Тоді Дуглас виголосив довгий монолог. Він сказав: «Отож, я підготував три способи захисту. По-перше, спробую його переконати, що не варто битися, бо це примітивно. Якщо не допоможе, то одягну свої окуляри, але (тут він замовк і на мить задумався), якщо він лобур, то це його не зупинить, а він точно лобур, бо вирішив зі мною битися, хоча ми навіть не знайомі. А коли і це не допоможе, то попрошу Кенні, щоб він його провчив. А Кенні такий сильний, що як тільки той лобур його побачить, то відразу злякається». Я була настільки здивована, що ледве змогла пробурмотіти: «Гмм», а Дуглас відповів: «Усе в порядку. Все буде добре. Я зроблю так, як запланував», – і вийшов з кімнати.

Я почувалася так, ніби виграла мільйон доларів. Наступного дня всі свої зусилля концентрувала на тому, щоб не спитати сина, як було в школі. Під час обіду він сказав: «Мамо,

вгадай, що сталося. Той хлопець сьогодні взагалі не прийшов на гімнастику». Мій син самостійно впорався з проблемою, він гордився цим, і тепер я знаю, що можу дозволити йому на свободу дорослішання.

На мою думку, не варто будь-якою ціною (особливо з допомогою батьків) намагатися уникнути одного чи двох ударів. Тепер я можу дозволити синові самостійно приймати рішення. Він – переможець.

* * *

Чимало батьків не приховували свого захоплення тим, які ефекти дало їхнє акцептування почуттів дитини. Натомість твердження «Заспокойся» або «Все, досить» лише загострювали ситуацію. Батьки переконалися, що кілька слів зрозуміння можуть набагато краще заспокоїти схвильовану дитину та діаметрально змінити її настрій. Перший приклад розповів нам батько.

Моя донька, Голлі, увійшла до кухні і сказала:

– Сьогодні пані Л. кричала не мене під час уроку фізкультури.

– Ох.

– Вона кричала на мене.

– Вона була розлючена.

– Вона верещала: «У волейболі так ніхто не подає м'яча. Це роблять ось так». А звідки я могла про це знати? Вона ніколи не розповідала, як правильно грати у волейбол.

– Ви були вражені її поведінкою.

– Вона мене так розізлила.

– Так, це дуже неприємно, коли на тебе кричать без причини.

– Вона була неправа.

– Не повинна була отак кричати на тебе, правда?

– Я на неї так злюся! Якби могла, то втоптала б її в землю, щоби знала, як це неприємно.

– Або підвісила б за ноги.

– Підсмажила в олії.

У цю мить Голлі усміхнулася, я теж. Вона почала сміятися. Тоді пригадала собі, що пані Л. вчинила з нею дуже нерозумно, і сказала: «Я впевнена, що вже знаю, як треба подава-

ти м'яч, щоби вчителька була задоволена». Зазвичай я сказав би: «Напевно, ти зробила щось не так, тому вчителька накричала на тебе. Наступного разу уважно слухай і знатимеш, що робити». А донька, грюкнувши дверима, зачинилася б у своїй кімнаті й думала б, що ці дорослі – страшенні ідіоти.

* * *

Місце дії: кухня.

Я саме приспала доньку. Марк повернувся з дитячого садочка. Він був у дуже доброму настрої, бо знав, що підемо до Стіва.

Марк: Привіт, мамо! Ходімо до Стіва?

Мама: Ніна (*молодша донька*) спить, тож підемо пізніше.

Марк: (знервовано) Я хочу йти саме тепер! Ти ж обіцяла, що підемо.

Мама: А може, я завезу тебе на велосипеді?

Марк: Ні, я хочу, що б ти була зі мною (починає істерично плакати). Я хочу піти зараз! (*Бере малюнки, які приніс із дитячого садочка, мене їх і викидає у смітник*).

Мама: (*моє червоне світло також загорілося*) Бачу, сину, що ти дуже роздратований. Настільки, що навіть викинув у смітник свої малюнки. Ти справді дуже нервовий. Це дійсно прикро. Ти сподівався, що ми підемо до Стіва, а Ніна якраз заснула. Це може неабияк роздратувати.

Марк: Угу, я справді дуже хотів іти до Стіва (*перестав плакати*). А можна подивитися мультики?

Мама: Звичайно.

* * *

Ситуація: батько збирається на риболовлю. Чотирирічна Даніель хоче йти з ним.

Тато: Добре, донечко, можеш іти зі мною, але пам'ятай, що ми будемо біля річки дуже-дуже довго, а вранці похолоднішає.

Даніель: (*на її обличчі з'являється вираз невпевненості, а потім, децю вагаючись, вона відповідає*): Я передумала. Краще залишуся вдома.

Через кілька хвилин після того, як тато вийшов з дому, дівчинка починає плакати.

Даніель: Татко залишив мене, хоча знав, що я хочу піти разом з ним.

Мама: (в цю мить дуже заклопотана, не має бажання що-небудь пояснювати) Даніель, ми обидві знаємо, що це ти вирішила залишитися вдома. Твій плач доводить мене до шалу, і я більше не маю бажання його слухати. Якщо хочеш плакати, йди у свою кімнату.

Даніель, ридаючи, біжить до своєї кімнати.

За кілька хвилин мама вирішує застосувати новий метод.

Мама: (іде до кімнати Даніель і сідає на її ліжко) Ти дуже хотіла піти з татом, правда?

Даніель, плачучи, ствердно киває головою.

Мама: Ти збентежилася, коли тато сказав, що буде холодно. Тобі було важко вирішити.

Донька зітхнула з полегшенням. Підтакуючи, вона знову витерла оченята.

Мама: Думаю, у тебе просто було надто мало часу, щоб вирішити...

Даніель: Це правда.

Тоді мама обняла доньку. Через кілька хвилин Даніель побігла бавитися.

* * *

Здається, дітям також допомагає усвідомлення того, що у них можуть виникати змішані почуття.

Народивши другого сина, я завжди говорила Полю, що він любить свого братика. Поль заперечливо хитав головою: «Ні», «Ні!». Минулого місяця я сказала: «Полю, мені здається, що у тебе змішані почуття стосовно молодшого братика. Часом ти задоволений, що маєш брата, бавишся з ним, дивишся, як я його годую. А деколи ти його зовсім не любиш. Я б воліла, аби цього не було».

Полю це сподобалося. Принаймні раз на тиждень він просить: «Мамо, розкажи про мої змішані почуття».

Деякі батьки особливо цінували те, що їм вдалося опанувати вміння належно поводитися в ситуаціях, коли дитина знеохочена або у відчаї. Дізнавшись, що не мусять приймати на себе невдачі своїх дітей і ставитися до них, як до власних проблем, вони були задоволені. Одна мама сказала: «Тепер я усвідомлюю, що відчувала непотрібний неспокій, намагаючись переконатися в тому, що моя дитина постійно щаслива. Я збагнула, на які жертви була здатна, лише заради того, аби мій чотирирічний син перестав рюмсати. Також зрозуміла, яким тягарем обтяжувала дітей. Подумайте самі! Вони переймалися не лише своїми проблемами, але й тим, що мама постійно засмучена через їхні клопоти. Моя мама поводитися зі мною так само, і я пригадую своє почуття провини – ніби було щось погане в тому, що часом я відчуваюся недостатньо щасливою. Я хочу, щоб мої діти знали, що вони мають право деколи почуватися невдоволеними або нещасливими і не боятися, що мама засмучена з цього приводу.

Мій син Рон повернувся додому в поганому настрої, увесь у болоті.

Тато: Бачу, що твої штани дуже брудні.

Рон: Ех, щось сьогодні гра у футбол мені не надто вдавалася.

Тато: Був важкий матч.

Рон: Ага, важкуватий. Мені ще треба багато тренуватися. Навіть Джері краще грає.

Тато: Це дуже неприємно, якщо хтось грає краще.

Рон: Так, я хотів би виправитися.

Тато: Ти б хотів бути таким, як Сімпсон.

Рон: От, тоді я б їм показав!

Тато: Ти був би швидший за своїх суперників.

Рон: Мені треба знайти місце для тренування.

Тато: Так, варто.

Рон: Мені добре вдаються короткі подачі, а от з довгими – трохи гірше.

Тато: Отож, ти вмієш бігати і подавати м'яча.

Рон: Я міг би грати краще.

Тато: Ти будеш грати краще.
Рон: Наступного разу я докладу більше зусиль.
Тато: Ти знаєш, що тобі це вдасться.

Зазвичай я відповів би Ронові приблизно так: «Ти добрий гравець. Просто в тебе був невдалий день. Не переймайся, наступного разу тобі все вдасться». А він, правдоподібно, насупившись, пішов би до своєї кімнати.

На цій зустрічі я зробила величезне відкриття. Чим більше намагаєшся вберегти дитину від нещасливих почуттів, тим більше поглиблюєш їх у дитині. Набагато краще акцептувати погане самопочуття, бо тоді з ним легше впоратися. Якщо ви хочете мати щасливу сім'ю, то мусите дозволяти дітям виявляти засмучення, роздратування чи відчай.

* * *

У Ганса важкий період. У нього дуже вимогливий учитель. Ганс його не любить. Коли хлопець особливо нещасний і змагається зі своїми похмурими думками (зазвичай тоді, коли у нього клопоти в школі), він називає себе «дурнем», відчуває, що його ніхто не любить, бо він дурний, а ще повторює, що є найдурніший у класі.

Якось увечері мій чоловік сів біля Ганса і почав розмову, уважно добираючи слова:

Тато: *(лагідно)* Гансе, ти не дурний.

Ганс: Я страшенно дурний. Я дурний дурень, от.

Тато: Та ні, Гансе, ти не дурний. Навпаки, ти найспритніший восьмирічний хлопець, якого я знаю.

Ганс: Неправда, я дурний.

Тато: Ні.

Ганс: Так.

Ось таке замкнене коло. Я не хотіла втручатися, але й не могла далі слухати, тому вийшла з кімнати. На щастя, чоловік не втратив самоконтролю. Однак Ганс пішов спати пригнічений, постійно повторюючи, що він – дурний.

І тоді я перемогла себе. Незважаючи на те, що впродовж усього дня він грав на моїх нервах, і мені здавалося, що моє терпіння от-от лусне, я пішла до нього. Ганс лежав у ліжку,

він був понурий і все повторював, що він дурний, що його ніхто не любить, що всі його ненавидять. Отож, я вже хотіла вийти. Не знала, що сказати. Раптом пригадала твердження, яке ми повторювали в групі, і промовила це майже механічно: «У кожного бувають важкі часи». Ганс перестав повторювати, що він дурний, і на мить замовк. А потім відповів: «Так». Щось додало мені сили продовжувати далі. Я стала хаотично говорити про приємні й особливі справи, котрі він зробив останнім часом. Він спершу слухав, а потім також почав згадувати: «Пам'ятаю, як ти згубила ключі від машини і шукала їх по цілому будинку, а я сказав тобі зазирнути в авто, і вони там справді були». Через десять хвилин я поцілувала сина на добраніч. Він віднайшов віру в себе.

* * *

Деякі батьки були дуже задоволені ідеєю компенсувати нереалізовані дитячі бажання фантазією. Батькам набагато легше сказати: «Шкода, що у тебе цього немає...», – аніж сперечатися, хто має рацію і чому.

Давид: *(десять років)* Мені потрібен новий телескоп.

Тато: Новий телескоп? Навіщо? Той, який у тебе є, ще в доброму стані.

Давид: *(збуджено)* Це дитячий телескоп.

Тато: Він просто чудовий для хлопця твого віку.

Давид: Неправда. Мені потрібен телескоп, який збільшує у двісті разів.

Тато: *(Я зрозумів, що запахло великою битвою, отож вирішив змінити метод)* Тобто, тобі справді потрібен телескоп, який збільшує у двісті разів.

Давид: Так, бо тоді я зможу бачити кратери.

Тато: Тобі дуже хочеться побачити їх зблизька.

Давид: Саме так.

Тато: А знаєш, що мені хочеться? Якби у мене було достатньо грошей, я б із задоволенням купив би тобі такий телескоп. Ні, якщо ти настільки захоплюєшся астрономією, тобі варто купити телескоп, який збільшує у чотириста разів.

Давид: Або у шістсот.

Тато: А ще краще – у вісімсот.

Давид: (з ентузіазмом) У тисячу разів!

Тато: А...

Давид: (збуджено) Знаю-знаю, якби у тебе була така можливість, ти купив би мені один з тих, що стоять на Моунт Паломар*.

Ми обоє розсміялися. Я знав, що було причиною такої зміни настрою. Ми просто дали волю фантазії. Навіть якщо Давид знав, що це прохання на разі не вдасться виконати, він оцінив те, що я серйозно поставився до його мрії.

* * *

Ми з чоловіком повели Джейсона та його старшу сестру Леслі до природознавчого музею. Були раді, що дітям там сподобалося. Уже прямуючи до виходу, проходили повз кіоск із сувенірами. Джейсон, наш чотирирічний син, відразу попросив, щоб ми йому щось купили. Все було дуже дороге, але ми таки купили невеликий сувенір. Тоді він почав вимагати динозавра. Я намагалася пояснити, що ми й так витратили більше, ніж планували. Чоловік попросив, щоб син перестав вередувати і тішився тим, що йому в ж е купили. Джейсон упав на підлогу і заплакав іще голосніше.

На нас усі дивилися. Мені було так соромно, що хотілося стати невидимкою. Раптом у мене з'явилася ідея. Я вийняла з сумочки олівець і блокнот та почала писати. Джейсон запитав, що я роблю. Я відповіла: «Пишу, що Джейсон дуже хоче мати динозавра». Малий уважно поглянув на мене і додав: «І ще призму». Я записала: «І ще призму».

Тоді він зробив щось таке, що цілком збило мене з пантелику. Підбіг до сестри і сказав: «Леслі, скажи мамі, що ти хочеш. Мама також запише». Як не дивно, але це допомогло завершити суперечку. Джейсон спокійно пішов додому.

Відтоді я доволі часто застосовую цей спосіб. Щоразу, коли ми з Джейсоном ідемо до іграшкового магазину, я виймаю олівець, блокнот і записую увесь «список побажань». І цього йому достатньо. Це зовсім не означає, що я маю купити йому щось із тих іграшок. Хіба що трапиться якась виняткова нагода. Здається, я розумію, що Джейсонові подобається у цьому

* Моунт Паломар – гора (1871 м.) на півночі штату Каліфорнія, там також розташована обсерваторія з високотехнологічними телескопами.

«списку побажань», – те, що я не лише знаю, чого він хоче, але й серйозно до цього ставлюся.

* * *

А ця історія говорить сама за себе.

Я саме пережила найбільш неприємний період свого життя. Моя шестирічна донька, Сюзен, уже хворіла на круп*, однак такого нападу, як цей, ще не було ніколи. Я перелякалася. Донька не могла дихати і почала синіти. Я не змогла викликати швидку допомогу, отож сама везла її до лікарні. Зі мною був син Браян і моя мама, яка того дня прийшла нас провідати. У мами почалася істерика. Вона постійно повторювала: «О, Господи! Вона не може дихати. Ми з цим не впораємося! Що ти зробила з дитиною?!».

Намагаючись говорити голосніше, аніж мама, я сказала доньці: «Сюзі, я знаю, що тобі важко дихати. Розумію, що це страшно. Ми їдемо до лікарні, щоб тобі допомогли. Все буде добре. Якщо хочеш, можеш триматися за мене». Донька пригорнулася до мене.

У лікарні нас оточили медсестри і двоє лікарів. Моя мама постійно бідкалася і ледь не втрачала свідомість. Браян допитувався, чи правду каже бабуса, що Сюзі помре. Я не могла відповісти, бо лікарі якраз намагалися вивести мене з кабінету. Я ж знала, що доньці необхідна моя присутність. В її очах я прочитала страх.

Їй укололи адреналін. Я сказала: «Це болить, правда?». Мала кивнула головою. Потім їй до горла під'єднали маску з киснем. Я промовила: «Знаю, що вона заважає, але це тобі допоможе».

Сюзі усе ще важко дихала. Її помістили у кисневу камеру. Я сказала: «Ти, напевно, дивно відчуваєшся у цій пластиковій кабінці». Просунувши руку крізь спеціальний отвір, я взяла доньку за руку і додала: «Я тебе не залишу. Буду поряд, навіть якщо ти заснеш. Я буду тут стільки, скільки потрібно».

Дихання доньки ставало спокійнішим, однак її стан лікарі все ще оцінювали як критичний. Я була з нею впродовж сімдесяти двох годин, практично без сну і відпочинку. Богу дякувати, все завершилося щасливо.

* Круп – гостре запалення гортані й трахеї, що супроводжується спазмами горла та утрудненим диханням (прим. перекл.).

Знаю, що без тих знань, які ми отримали на наших зустрічах, я поводитася б цілком по-іншому. Мене, мабуть, охопила б паніка. А так, звертаючись до доньки, я показувала їй, що знаю, як вона почувається і що переживає. Мені вдалося полегшити її стан.

Я впевнена, що допомогла лікарям врятувати життя моєї доньки.

Частина III

Досвід батьків

Так було щоразу, у кожній групі.

Коли ми, кільканадцять цілком чужих людей, зустрілися вперше, то були групою мамів і татів, які прагнули знайти якийсь чудодійний спосіб, чарівний метод, який допоміг би нам вирішувати ті проблеми, які створюють діти. Ми були настільки втомлені тими проблемами, що ризикнули працювати в групах, хоча кожен переборював у собі страх, сором, збентеження...

Серед нас були батьки, яким упродовж років доводилося вислуховувати скарги вчителів у школі, які були втомлені агресією і непослухом, або ж несамотійністю і плаксивістю власних дітей. Були й такі, котрим довелося пережити втечу власних дітей з дому. А ще були такі, які відчували, що конфліктна ситуація вдома лише загострюється, і що вона от-от може перетворитися в трагедію... Майже в усіх наших дітей були труднощі з навчанням. Вони просто ненавиділи школу, а в нас, дорослих, лише при думці, що треба допомогти дітям виконати домашні завдання, з'являлася гусяча шкіра.

Безсумнівно, ми любили своїх дітей. Кожен з нас був переконаний у тому, що має бути якийсь спосіб, котрий допоможе «змінити» їх, якимось «виправити».

Після першої зустрічі, на якій ми зрозуміли, наскільки це важливо, коли хтось тебе слухає, спокійно й уважно, і коли хтось акцептує твої почуття (Всі! Такими, якими вони є! Без прикрас і вдавання!), ми поверталися додому з надією на те, що отримали ключ, який допоможе вирішити всі наші проблеми.

Після самостійного опрацювання першого розділу ми дійшли до висновку, що це, однак, доволі важко. У нас виникли труднощі з уважним слуханням власних дітей. Багато хто з нас збагнув, що не вміє розпізнати й назвати не лише почуття власної дитини, а й свої власні. А ще нам справді важко акцептувати негативні почуття своїх дітей. Ми також зауважили, спочатку з відчуттям провини й сорому, що не маємо однакових і постійних почуттів до дітей. Хоча до цього часу нам здавалося, що ми «завжди» їх любимо.

Ось кілька висловлювань батьків з цього приводу.

* * *

Я збагнула, що доньку часом люблю, а часом її присутність у кімнаті мені перешкоджає... Відчуваю, що люблю сина, а про доньку змушена піклуватися.

* * *

Цей метод важко втілювати в життя і безперестанку повторювати: «Так... Гмм... Бачу, що ти роздратований...». Знаю, що треба саме так реагувати, але в конкретній ситуації думаю лише про те, коли той лобур перестане верещати. Важко погодитися з тим, що мій син (восьмирічний!!!) такий плакса. Коли пробую допитатися, чому він плаче, Бартек верещить ще голосніше:

– Перестаньте постійно допитуватися!

Коли я пояснюю, чому не слід плакати, він починає на мене кричати...

О! Як важко переконувати людину, яка так розчарована своїм сином.

* * *

Найважче відмовитися від власної злости. Мені соромно зізнатися, що найчастіше я реаую на своїх дітей саме злістю та гнівом, навіть тоді, коли відчуваю страх або сум. Я все одно показую їм власну розлюченість. До того ж раніше я називала її... роздратуванням, і це, принаймні в моїх очах, мене виправдовувало.

Я збагнула, що не акцептую почуттів власних дітей, бо не акцептую навіть своїх почуттів. Звичайно, що йдеться про негативні почуття! Ми, дорослі, не даємо собі права бути «явно» розлюченими, сумними, переляканими, занепокоєними, ото ж,

своїм дітям також не даємо права на подібні почуття. Наші діти завжди мають бути щасливі та чемні... Нас полонило почуття нещасливого обов'язку та гіпервідповідальності, яке зводиться до того, що ми постійно повторюємо: «Я м у ш у їх виховати». Насправді ж усе зводиться до того, що «я мушу», «ти мушиш», «ти повинен», «я повинна», «це заборонено» тощо.

* * *

Я люблю свого синочка, хочу йому допомогти, бо він почувається таким загубленим, безпорадним. Він і розвивається повільніше, ніж його однолітки. У нього виникають серйозні проблеми на уроках, а також під час ігор на шкільному подвір'ї. Я звільнилася з роботи, щоб постійно бути з ним. Хотіла бути доброю мамою, а тепер бачу, що своїм оберіганням, «квоканням» просто відібрала в нього здатність що-небудь вирішувати. Я зрозуміла, що змінюватися треба насамперед мені, і вирішила: спочатку візьмуся за себе і впораюся зі своїми побоюваннями за сина. Вірю, що це добре вплине на мого Марка.

* * *

Мене просто вразило відкриття, наскільки ми неохайні в емоційних контактах зі своїми дітьми! Якщо людина навчиться контролювати своє ставлення до дітей, то по-іншому слухатиме оточуючих. Відколи я уважніше добираю слова у розмові з дітьми, то по-іншому розмовляю навіть з чоловіком...

* * *

Мій восьмирічний Дарко бешкетував на подвір'ї і не хотів повертатися додому. Потім пояснював:

– Я боявся, що та пані прийде жалітися на мене, і тобі буде соромно. А... тобі було б соромно, мамо?

Я ухилялася від відповіді. Чи варто говорити дитині, що відчуваю насправді? Чи слід зізнаватися, що соромлюся, боюся, бентежуся?

* * *

Серед нас були й такі батьки, котрі після тижневої боротьби зі собою, підручниками та власними дітьми, прийшли на наступну зустріч розчаровані, навіть розгнівані: «Я взагалі

не сприймаю пані Фабер, вона мене дратує! Життя цілком відрізняється від малюнків з її книжки! Що мені робити з негативною поведінкою сина? Акцептувати її?! З ним важко нав'язати бодай якийсь контакт. Він агресивно налаштований до мене, до матері, до дідуся, до власних друзів...

* * *

Я не можу з цим впоратися, не можу «переступити» через себе і своє ставлення до життя! Постійно спостерігаю (тобто, слідкую та оцінюю) за сином та собою. Чому я маю нагинатися до нього? Чому повинна зважати на почуття одинадцятирічної дитини, якщо він не зважає на мої? Найбільша проблема в тому, щоб розбудити його бажання вчитися! Я хочу зрозуміти його почуття, але чому він так вперто не хоче вчитися?! Хіба це нормально, щоб дитина казала: «З мене досить! Я втомився! Мамо, ти мене зовсім не розумієш!».

* * *

Нам дуже допомогло те, що батьки виявляли свої негативні емоції. Це змусило їх сформулювати кілька важливих питань, заохотило до зворушливих розповідей та глибоких роздумів. Хочемо поділитися ними, сподіваючись, що вони допоможуть вам замислитися над собою, своїми вчинками та відважно скоригувати свої переконання та погляди.

Найважливіше зрозуміти, чому ми хочемо допомогти своїм дітям. Тепер ми зауважуємо, що поведінка дітей залежить від нашої поведінки, тобто, якщо хочемо змінити своїх дітей, маємо почати з себе.

Необхідність виконання цієї умови викликає у нас протест, пробуджує опір, бо ми несемо на собі важкий тягар спадщини фальшивих догм про виховання, про дітей та обов'язки батьків. Аби виховання дітей перестало бути жакхливим та обтяжливим обов'язком батьків, ці догми вже давно пора забути. У вихованні дітей маємо побачити захоплюючий шанс на особистий розвиток кожної людини: мами, тата, дитини.

Питання, котрі ми ставили перед собою, виглядали приблизно так:

1. Чому так важко змінити спосіб спілкування з власною дитиною?

2. Чому для нас важливішим є те, як дитина поводить себе, аніж те, що вона переживає? Йдеться про такі ситуації, коли картаємо дитину за сміх та недоречні гримаси, не здогадуючись, що таким чином дитина намагається замаскувати свій страх, збентеження, переляк; або коли звинувачуємо дитину в тому, що вона черства, безсердечна, невдячна, оскільки (як нам здалося) у неї зухвалий вираз обличчя або сидить вона в надто невимушеній позі. Насправді ж у цей момент дитина не може впоратися з гнітючим почуттям вини, сорому або розчарування, яке відбирає силу жити...

3. Чому ми готові затаю боротися зі своєю, часом навіть малою і слабкою, дитиною, яка виявляє злість, страх, переляк, невдоволення, роздратування, сум, лише задля того, аби вона перестала все це відчувати. Чому б нам просто не допомогти їй упоратися з важкими почуттями, виявити своє розуміння та співчуття?

4. Чому ми так легко і ніби «для добра дитини» готові її ображати: «Нечепура!», «Лобур!», «Ти просто жакхливий, не люблю тебе!», «Ти мені вже надоїв!»... – якщо знаємо, що такі епітети нас особисто образили б, відібрали б бажання співпрацювати, викликали б гнів або пригнічення?

Чому?

* * *

Ніхто не вчив нас виховувати дітей. У нашій пам'яті закарбувалися викривленні зразки виховання, які ми винесли зі своїх домівок, де ніхто не зважав на наші почуття. От за нами й тягнеться цей сумний шлейф... Навіть якщо я відчувала, що чиню погано, то не знала, як це змінити. У школі я лише чула: «Ви мусите якось вплинути на свою доньку!».

* * *

Вважаю, що у мене немає великих проблем з дітьми, на відміну від дружини, котра, як мені здається, часто перебільшує. Я збагнув, що ніколи не зосереджувався на дітях і дуже мало розмовляв з ними. Я занурювався у свою роботу, у суспільну діяльність тощо. Тепер, коли намагаюся зосередитися, щоб послухати, що вони мені розповідають, відчуваю, скільки зусиль потрібно витратити, щоби слухати справді уважно. Це мене неабияк здивувало...

Коли я вперше прийшла у консультаційний центр, то сказала: «Зробіть щось із моїм сином, І вдома, і в школі він нестерпний». Запрошення на курс для батьків мене просто обурило. Легше було сказати: «З ним не вдається нав'язати жодного контакту», – ніж виявити свій розпач, безсилля і страх. Мене стільки разів викликали до школи, що з часом я почала думати про свого сина так само, як інші: що він дурний, поганий, а буде ще гірший.

Цей курс пробудив у мені надію, а надія – відвагу спробувати нові методи. Насамперед треба було відкинути закарбовані в пам'яті догми про виховання та відмовитися від тавра, яким я «нагородила» свого сина. Упродовж дня я багаторазово повторювала собі: «Мій син – добрий і розумний хлопчина, просто він згубився в хаосі дорослого життя. Йому потрібна допомога». І тоді я зробила наступний крок: визнала, що це я не вмю нав'язати контакт зі своєю дитиною, що цього потрібно вчитися. У мене з'явився шанс, і я не хочу його змарнувати.

Я завжди вважала себе дуже доброю мамою і була переконана, що проблеми з дітьми є наслідком нашого способу життя. Часом у мене виникали претензії до Бога, школи, свекрухи, чоловіка та сусідських неморальних підлітків, а от до себе – ніколи.

Відкриття, що агресія дитини була відповіддю на мою, мене просто вразило. Я звикла поділяти почуття на добрі та погані, але дозволяла дітям лише перші. І то не завжди, адже частенько гасила їхню природну дитячу радість в'їдливым: «І чого ти тишишся?! Лише дурень сміється без причини! Як можна радіти, отримавши «2» з математики?»

Я не дозволяла своїм дітям відчувати те, що вони відчували, переживати те, що вони переживали. Постійно кричала на них: «Не верещи! Це зовсім не болить!... Бігом до школи, тобі нічого боятися!... Припини злитися без причини». Говорила з типовим для «всемогутніх» дорослих почуттям безкарності: «Ти така безсердечна потвора! Вар'ят! Істеричка! Боягуз!». І жодного разу в мене не виникала думка, що я – мама, котра застосовує... насилля!

Тепер розумію, що непослух, злість, ірраціональна впертість, яка мене постійно дратувала, замкненість моїх дітей були відповіддю на мій крик, образи, погрози.

Мені соромно зізнаватися в цьому. Адже я завжди думала на те, що скажуть люди. Той страх мене засліплював! Я зважилася на відкриту відповідь, бо більше не хочу боятися і не хочу застосовувати насилля щодо своїх дітей.

* * *

Хтось сказав, що почувається приголомшеним... Це влучне твердження. Мені також хочеться його повторити. Я почуваюся приголомшеним!

Правду кажучи, зазвичай я не думав про власну дитину як про людину, про окрему та неповторну особу, котра, так само як і я, має право на власну гідність і котру я зобов'язаний поважати. Можливо, це відбувається тому, що ми – суспільство, де прийнято вважати, що риби та діти не мають права голосу?

Я ставився до дітей як до своєї власності, наприклад, як до автомобіля або до телевізора. Мене цікавило лише те, чи добре вони поведуться, чи не завдають клопотів, чи можуть бути джерелом моєї гордості і чи добре мені «служать». Коли щось «псувалося», я шукав спеціалістів у «ремонтуванні» дітей... Часом, стукаючи кулаком по столі, кричав: «Я з тебе зроблю людину!». Діти починали плакати, старший гримав дверима і вигукував у відповідь: «Я на цей світ не просився!». Отак у нас було...

* * *

Від сьогодні хочу назавжди запам'ятати (хоча це може пролунати надто патетично), що я зобов'язаний поважати іншу особу, мою доньку: і тоді, коли вимагаю, щоб її взуття не лежало посередині коридору, і тоді, коли прошу, щоб не колупалася в носі, і коли реагую на зауваження у щоденнику, і навіть тоді, коли мушу засумніватися у необхідності купівлі нового костюма, за котрий треба віддати половину моєї зарплатні...

* * *

Я тисячу разів казала своїй доньці, що вона – найважливіша особа в моєму житті. А тимчасом достатньо, аби прийшла до нас донька сусідів... Виявляється, я вмю зовсім по-іншому

(набагато спокійніше та люб'язніше!!!) звертати увагу на недоречну поведінку або небезпечну гру. А коли гостя щось зіпсує або розіб'є, я набагато частіше кажу їй: «Не переживай. Нічого страшного не трапилося». Тепер розумію, чому моя донька вирішила, що я чужих дітей люблю більше, ніж її...

І мені пригадалося дитинство: я також задумувалася, чи моя мама справді мене любить, якщо постійно на мене кричить, критикує, навіть коли я дуже-дуже стараюся.

* * *

Мене пригнічувало те, що моя донька постійно говорить неправду, і саме тому я прийшов на курс для батьків. Однак тепер ми з дружиною усвідомили, що це між нами існують певні проблеми: відчуваємо одне, говоримо інше, а робимо ще інше. Обманюємо одне одного. Тож ми вирішили впорядкувати наші справи, а діти... Тепер я зовсім по-іншому дивлюся на них., Вони оцінили те, що ми відвідуємо курси для батьків, щоб навчитися краще їх слухати. Донька навіть зробила для мене листівку з сердечком, де було написано: «Я тебе люблю». Не знаю, чому вона це зробила.

* * *

Я відкрив ось такий парадокс: якщо не називаю власних почуттів, то мені також не вдається назвати почуття дитини. Не вмію акцептувати дитячі почуття, якщо не акцептую власні. Заперечую почуття дитини, якщо мені важко зізнатися у власних почуттях.

Типовим прикладом може слугувати ситуація, котра дуже часто трапляється у нас вдома. Я злюся, тому що коли діти просять допомогти їм з виконанням домашнього завдання, то я змушений відірватися від перегляду теленовин. Однак я хочу виглядати добрим батьком, отож вдаю, що не злюся. Але ця злість нікуди не зникає. Через мої зауваження син кидає книжки у куток і втікає від мене. Мені боляче, що син мене боїться, але в такі хвилини я не в змозі зауважувати ані його біль, ані бажання вчитися. Бачу лише те, що він тупий, як валянок, і що я в його віці... Аж дивно, що я не здогадався сказати йому щось на кшталт: «Добре, синку, допоможу, але після теленовин».

Або коли ми з дружиною посваримося... Не можу стриматися, щоб не накричати на доньку, що вона не співає, а «вис», починаю ображати сина, називаючи його «дурним клоуном». А насправді він просто хороший хлопець, який любить пожартувати. І ще, не приведи Господи, щоб наш другий син повернувся додому з розбитим коліном, бо тоді ще й потиличника заробив би від мене. Я вирішив розірвати це замкнене коло. Повішу на стіні оголошення: «Увага! У мене був важкий день, я злий. Прошу зберігати тишу! Не підходьте, бо вдарить струмом!».

* * *

У кожній групі були такі батьки, котрі від самого початку, без жодних застережень, намагалися по-новому спілкуватися з дітьми. Результати, про які вони розповідали, дають підстави вважати, що методи, запропоновані у цій книжці, справді дієві.

* * *

Намагаюся по-новому спілкуватися зі своїми синами. Коли вони повертаються зі школи, я вже не допитуюся, чи отримали двійки, чи були неслухняні, чи знову є зауваження у щоденнику...

Лукаю:

– Привіт! У вас був гарний день? – а вони самі починають мені все розповідати! А досі лише бурмотіли: «Нічого не трапилося» (хоча, зазвичай, це було не так), тоді зачинялися у своїх кімнатах або втікали на подвір'я.

* * *

Раніше я постійно кричала. Тепер повертаюся додому, а діти дивуються, що я зовсім не верещу на них. Часом, вказуючи на картки, які я порозвішувала в кухні, вони питають, що на них написано, і... чи ті картки будуть там завтра і через тиждень. Щоразу, коли вони мене просять, я голосно й із задоволенням читаю їм свої «гасла», а вони з повагою дивляться на мене.

Якось я пообіцяла, що коли вертатимемося з супермаркету, заїдемо на морозиво. Але виявилось, що в нас дуже багато пакетів з покупками, і мені зовсім не хотілося заходити з тим усім у кафе. Я домовилася з дітьми, що похід на морозиво ми

перенесемо на наступний день. На мій великий подив, діти погодилися без сліз, нарікань і крику. А після обіду на дверях з'явилися сліди клею та брудних дитячих рук, а також картка, на якій були намальовані два великі морозива.

* * *

Зазвичай я сварилася з донькою по кілька разів на день, а цього тижня – жодного! Колись почувалася цілком безсилою, а тепер у мене з'явилося почуття, що це я паную над собою та над ситуацією, а ще радість, що я врешті-решт розумію свою доньку.

Змушувати доньку виконати домашнє завдання завжди було нелегко. Тепер я спробувала застосувати новий спосіб. Коли Магда зібралася на прогулянку, я, справді доброзичливо, сказала їй:

– Розумію, що тебе дратують ці домашні завдання, та їх потрібно виконати.

Тоді вона запропонувала, що повернеться о 17.00 і сама все зробить. І таки дотримала слова!

* * *

Я відреагувала по-іншому! Зазвичай не зважала на почуття сина, а захищала правоту кожного дорослого, що жалівся на поведінку Войтка. Та коли я звернула увагу на почуття сина, то не лише побачила правоту власної дитини, а й змогла захистити Войтка від несправедливих звинувачень. Колись я боялася захищати сина і бачила лише його провину.

* * *

Бартек сів мені на коліна і заплакав. Я не міг стриматися від питання, котре доволі часто лунало в наших розмовах зі сином:

– Чому ти плачеш?

– Я не хочу завтра сам іти до школи...

– Тобі сумно? – відреагував я по-новому, замість виголосувати проповідь про зарюмсаних плакс та мій батьківський сором.

Малий подивився на мене і раптом сказав:

– Та побачу, може Артур теж ітиме о тій самій порі, – але вже через мить знову пхикав. І вдруге, замість читати нотації, я лише погладив його по голові і прошепотів:

– Так, це дуже сумно...

І тоді Бартек справді перестав плакати. Якусь мить він здивовано дивився на мене, а потім спокійно вирішив:

– Я напевно таки когось зустріну, коли йтиму до школи.

Ця подія допомогла мені повірити пані Фабер. Мені все ще соромно, що мій восьмирічний син – плакса, та я вирішив не осуджувати його за це.

* * *

Коли наш Домінік був іще немовлям, ми з усіх сил боролися за його життя. Дякувати Богові, він тепер здоровий. Але дитина є дитина: то руку, то ногу поранить, то завдасть собі ще якоїсь кривди. Раніше в таких випадках я завжди панікувала. Благала, кричала, щоби він більше не бавився в небезпечні ігри. Результату не було. Як тільки біль вщухав чи рана загоювалася, син знову брався за своє. Якось, скакаючи по канапі, він упав і... сильно вдарився в голову.

Плакав, аж кричав від болю. Я посадила його собі на коліна і міцно пригорнула. Так ми сиділи досить довго і без слів. Врешті він трохи заспокоївся і, схлипуючи, сказав:

– Мамусю, мене так сильно болить! Ой-ой! О-о-ой! У мене, певно, гуля вискочила!

Я погладила його по голові, поцілувала і сказала:

– Дійсно, від такого удару болить нівроку.

– Я думав, що голова мені трісне, – схлипуючи, продовжував малий.

– Ох, було настільки погано? – спокійно запитала я.

– Я лише хотів з розбігу заскочити на канапу! – намагається переконувати мене.

– Гмм... Розумію.

– Але мені чомусь не вдалося...

– Я розумію.

– Сьогодні вже не скакатиму, – несподівано вирішив син.

Він зробив такий висновок цілком самостійно, без моїх істеричних криків та благань.

Іншим разом Домінік, повернувшись зі школи, вийняв з наплічника пенал і раптом зауважив, що там немає його улюблених наліпок. Він розлютився.

– Це той дурний Денні вкрав мої наклейки!

– Ох!

– Я ж дав йому лише подивитися! Він мав відразу повернути!

– Гмм...

– Але знаєш, вчителька почала читати нам книжку, і я забув їх у нього забрати.

– Розумію.

– А може, він також забув? Як ти думаєш, мамо?

– Гмм...

– Завтра запитав у нього.

– Так, запитай, – погодилася я зі сином.

Я була здивована, наскільки швидко він упорався зі своєю злістю.

Домінік був на подвір'ї. Їздив на велосипеді. Раптом забіг до будинку і, ледь не плачучи, сказав:

– Мамусю, ходи зі мною! Мій велосипед зламався!

Коли я вийшла, то побачила навмисне заблоковане переднє колесо та затиснені ручні гальма. Спробувала їх розтиснути, та мені не вдалося.

– Не знаю, як це сталося. Я ж лише їздив туди-сюди...

– Гмм...

– Я лише на хвилинку поклав велосипед, і хтось на нього став, напевно...

Я мовчала.

– А може, коли я наздоганяв Петрика, Ромко в той час зіпсував мій велосипед? – розумував Домінік.

– Можливо, саме так і було... – я не заперечувала висновків свого сина, але й не починала «вести слідство».

– Справді, мабуть, саме так усе й було. Один із них потім сміявся, коли я не міг зрушити з місця!

– Гмм...

– Мамо, ходи, накричиш на них! – запропонував син.

Без сумніву, раніше він завжди міг сподіватися на моє втручання. Але тепер я замислилася. Як відреагувати «поновому»?

– Бачу, ти розізлився, – ствердила я.

– Або ні, я йому теж велосипед зіпсую! – син відкрив солодкий смак помсти.

– То ти настільки розізлився?

– Але і нього немає велосипеда, – пригадав Домінік.

– А... а може, вдасться полагодити велосипед? – запитав малий після короткої павзи.

– Можливо, – я намагалася підтримати його сподівання.

– І тоді я знову зможу їздити?

– Так.

– Ой, мамусю, це просто чудово! – завершив розмову мій син і побіг бавитися на подвір'я.

Я пишалася собою, адже мені вдалося зберегти спокій. Я не тягнула додому заплаканого сина, не мусила доводити, що він знову мене обманює, і ще мені не довелося бути «поліцейським».

* * *

Віднедавна наш чотирирічний Адам почав ховатися під стіл. І робив це так, що ми не на жарт хвилювалися. Оскільки ми з чоловіком стали підприємцями, а це, як відомо, займає страшенно багато часу, то дітьми опікувалася бабуса. Ми ж почувалися винними і тому хотіли «інтелігентно» й «делікатно» віднайти причину такої поведінки сина. Результату не було.

Після зустрічі нашої групи я відверто запитала сина:

– Адаме, чому ти ховаєшся під стіл, коли нас немає?

– Тому що я дуже хворий, – відповів мій цілком здоровий син.

Я вирішила застосувати «книжковий» метод:

– Намалюй мені, який ти хворий! Намалюй отут, на стіні! – вигукнула я.

Малий намалював довжелезну уявну лінію, а потім сказав:

– О, звідси і аж туди! От який я хворий!

Я остовпіла. Що мені з цим робити? Як діяти далі? І раптом...

– То я стираю цю лінію! – рішуче промовила я, і рукою стерла уявну лінію на стіні. Син зосереджено спостерігав за мною, а коли я закінчила «стирати», сказав:

– Більше не буду ховатися, бо я вже здоровий.

І він справді перестав ховатися. Упродовж кількох тижнів ми раділи з нашого успіху, та, на жаль, проблема повернулася.

Тепер я знову щось вигадую... Щось особливе! Бо, здається, син вибрав такий спосіб, аби привернути нашу увагу.

Заохочення до співпраці

2

Частина I

Зазвичай діти голосно і виразно дають нам знати, що їм нудно. Пригадую, у нас вдома кожен день був схожий на вечір у театрі. Загублена іграшка, надто коротко підстрижене волосся, записка від батьків до школи, нові джинси, які виявилися надто довгими, бійка з братом або сестрою – кожна з цих справ викликала не менше сліз та емоцій, аніж вистава на три дії. Ми ніколи не нарікали на відсутність проблем.

Театр від дому відрізнявся лише тим, що там, коли опускають завісу, публіка розходиться по домівках. На жаль, батьки не мають такого привілею. Щовечора ми змушені впоратися з болем, злістю та невдоволенням, щоб зберегти психічне здоров'я.

Ми вже знаємо, що старі методи не приносять позитивних результатів. Всі наші пояснення та переконування не дають дітям жодного полегшення, натомість забирають рештки наших сил та терпеливості. Нові методи також можуть створювати труднощі. Навіть якщо ми знаємо про те, що дитині допомагає емпатична відповідь. Однак дати таку відповідь не легко. Для багатьох із нас ця мова нова й дивна.

Батьки звіялися мені:

«Спочатку я почувалася незручно та ніяково, ніби грала якусь нову роль».

«У мене було враження, що я – неправдива, та, напевно, мені все досить добре вдалося, бо мій син, не надто охочий до розмов, почав розмовляти зі мною».

«Я почувалася просто чудово, а от діти були дуже здивовані. Вони підозріло дивилися на мене».

«Я збагнула, що ніколи раніше не слухала своїх дітей. Зазвичай чекала, коли вони закінчать говорити, щоб сказати те, що хочу я. А слухати по-справжньому – це нелегка праця. Якщо не хочеш отримати загальну відповідь, треба зосередитися».

Один батько розповідав: «Я спробував новий метод, та у мене нічого не вийшло. Моя донька повернулася з недільної школи дуже засмучена. Замість того, щоб запитати: «Ти чому така невдоволена?», – я сказав: «Анно, тебе щось засмутило». Вона розплакалася, побігла до своєї кімнати та гримнула дверима».

Я пояснила тому батькові, що навіть якщо йому здалося, що метод не дав позитивного результату, він усе-таки подіяв. Того дня Анна почула щось інше, аніж завжди, насамперед те, що хтось піклується про її почуття. Я намагалася переконати того чоловіка, щоб він не зневірявся. З часом, коли Анна пересвідчиться у тому, що може сподіватися на доброзичливу відповідь тата, то вирішить спокійно порозмовляти з ним про те, що її турбує.

А найбільше мені запам'яталися слова одного підлітка, який знав, що його мама відвідує наші зустрічі. Цей хлопча повернувся зі школи додому, роздратовано бурмочучи: «Вони не мали права виключити мене з команди лише тому, що в мене не було спортивних штанів. Я мусив сидіти увесь матч. Так нечесно!».

«Напевно, це було дуже прикро», – промовила його стурбована мама.

Він відреагував дуже різко: «Ти завжди на їхньому боці!»

Мама потермосила його за плече: «Джиммі, здається, ти не почув моїх слів. А я сказала, що це було дуже прикро».

Джиммі збентежено закліпав очима і здивовано подивився на маму. Після короткої павзи він промовив: «Тато також повинен ходити на той курс».

* * *

Досі ми зосереджувалися лише на тому, як батьки можуть допомогти дітям впоратися з їхніми негативними почуттями.

А тепер поміркуймо про батьків. Як вони мають давати раду своїм негативним почуттям.

Щоденне намагання привчити дітей до прийнятної в суспільстві поведінки, є причиною батьківського розчарування та невдоволення. Це важка і часом невдячна праця. Частина цієї проблеми в тому, що наші потреби не збігаються. Дорослим потрібна зовнішня чистота, порядок, привітність та усталені норми. А діти про це зовсім не дбають. Наприклад, скільки дітей з власної волі купається, каже «прошу» та «дякую», або змінює білизну? А скільки дітей охоче носить майки? Більшість своїх зусиль ми витрачаємо на те, щоб допомогти дітям пристосуватися до суспільних норм. Але наше наполягання лише збільшує опір дітей.

Був такий період, коли мої діти сприймали мене як ворога, як когось, хто постійно змушував їх робити те, чого вони не хотіли. «Помийте руки», «Візьміть серветки», «Не верещіть так», «Поскладайте одяг», «Ви зробили уроки?», «А тепер верніся і спусти воду», «Одягніть піжами», «Вігом до ліжка»...

Я також забороняла робити те, що їм хотілося: «Не їж пальцями», «Не копай стіл», «Не бери в руки болото», «Не стрибай по канопі», «Не пхай квасолину в ніс!»...

Діти займали протилежну позицію: «Я робитиму те, що мені хочеться». Я твердила: «Ви зробите те, що я вам сказала!» – і так починалася щоденна битва. Дійшло до того, що я «закипала» щоразу, коли треба було попросити дітей про цілком буденну справу.

А тепер задумайтесь на хвилинку, чому ви змушуєте дітей робити або не робити щось упродовж дня. Потім запишіть у таблицю список ваших особистих «робити» і «не робити».

МОЇ ДІТИ (МОЯ ДИТИНА) ЗРОБИЛИ:

ВРАНЦІ

ВДЕНЬ

УВЕЧЕРІ

.....		
.....		
.....		
.....		
.....		

МОЇ ДІТИ (МОЯ ДИТИНА) НЕ ЗРОБИЛИ:

ВРАНЦІ

ВДЕНЬ

УВЕЧЕРІ

.....		
.....		
.....		
.....		
.....		

Неважливо, довгий цей список, чи короткий, реальні ваші вимоги, чи уявні. Кожен запис у цьому ньому є свідченням затраченого часу та енергії і містить усі передумови виникнення конфлікту.

Чи є якийсь вихід?

Спочатку погляньмо на деякі методи, які найчастіше застосовують дорослі, намагаючись залучити дітей до співпраці. Читаючи приклади, що ілюструють кожен метод, намагайтеся помандрувати в часі та уявити себе дитиною, яка слухає те, що кажуть їй дорослі. Не стримуйте своїх слів та почуттів. Як вони впливатимуть на вас? Знайшовши відповідь, запишіть її. (Інший спосіб виконання цієї вправи: нехай кожен приклад голосно прочитає інша особа, а ви слухатимете це з заплющеними очима).

1. Звинувачення

«На дверях знову залишилися сліди від твоїх брудних пальців! Чому ти завжди так робиш? Що з тобою відбувається? Ти колись зробиш щось нормально? Скільки разів тобі повторювати, що треба використовувати клямку? Біда в тому, що ти ніколи не слухаєш».

У ролі дитини я відчуваю:

.....

2. Образи

«Надворі мороз, а ти одягавш літню куртку. Як можна бути таким дурним? Хлопче, те, що ти робиш, цілковитий ідіотизм»;

«Давай, відремонтую твій велосипед. Сам знаєш, що ти нічого не тямив в механіці»;

«Ну й нечепура! У твоїй кімнаті жакхливий балаган. Живеш, як тварина».

У ролі дитини я відчуваю:

3. Лякання

«Ще раз торкнешся до тієї лампи – дістанеш».

«Якщо зараз не виплюнеш жульку, то я сама вийму її тобі з рота».

«Я рахую до трьох. Не закінчиш одягатися, йду без тебе».

У ролі дитини я відчуваю:

4. Накази

«Негайно прибери у своїй кімнаті»;

«Допоможи мені внести ці коробки. Поквапся»;

«Ти все ще не виніс сміття?! Бігом! На що чекаєш?».

У ролі дитини я відчуваю:

5. Моралізування та читання нотацій

«Думаєш, що забрати в мене книжку – це гарно? Бачу, ти не усвідомлюєш, наскільки важливі добрі манери. Мушиш зрозуміти, що якщо ми очікуємо від людей ввічливості, то й самі повинні бути ввічливими стосовно них. Ти б, мабуть, не хотів, щоб у тебе хтось щось забрав, чи не так? Отож і сам такого не роби. Поводься з іншими так, як хочеш, щоб вони поводитися з тобою».

У ролі дитини я відчуваю:

6. Перестороги

«Вважай, попечешся»;

«Будь обережний, щоб тебе не оббризкало авто»;

«Не лізь туди! Хочеш впасти?»;

«Одягни светр, бо застудишся».

У ролі дитини я відчуваю:

7. Позиція мученика

«Ви двоє колись перестанете верещати? Що ви робите? Хотите, щоб я захворіла? Хотите довести мене до інфаркту?»;

«Я почекаю, коли у тебе з'являться власні діти. Тоді побачиш, як це діє на нерви»;

«Ти бачиш оце сиве волосся? Це через тебе. Ти мене до могили заженеш».

У ролі дитини я відчуваю:

8. Порівняння

«Твій брат завжди вчасно виконує завдання. Чому ти не береш з нього приклад?»;

«У Лізи такі гарні манери. От вона ніколи не їсть пальцями»;

«Чому ти не одягаєшся так, як Гаррі? Він завжди виглядає так охайно... Коротке волосся, заправлена сорочка. На нього люблю глянути».

У ролі дитини я відчуваю:

9. Сарказм

«Ти ж знала, що завтра буде тест, і залишила підручник у школі? Чудово! Просто геніяльна ідея!»;

«Що ти вдягаєш – блузка в горошок, спідниця в клітинку?! Надзвичайно! Сьогодні ти отримавши чимало компліментів»;

«Це твоє домашнє завдання? Сподіваюсь, що вчитель знає китайську, бо я цього не може прочитати».

У ролі дитини я відчуваю:

10. Пророцтва

«Ти сказав неправду про свій табель, чи не так? Ти знаєш, що з тебе виросте? Хтось, кому ніхто й ніколи не довірятиме»;

«Будь таким егоїстом і надалі. Побачиш, ніхто і ніколи не захоче з тобою бавитися. У тебе ніколи не буде друзів»;

«Ти постійно нарікаєш. Ніколи не намагаєшся самотійно впоратися з проблемою. Через десять років будеш боротися з тими ж проблемами і завше на щось нарікатимеш».

У ролі дитини я відчуваю:

Тепер ви вже знаєте, що відчуває дитина, коли чує подібні висловлювання. Можливо, ви хочете дізнатися, як реагували інших осіб, котрі вже виконали цю вправу. По-різному. Ось деякі приклади.

Звинувачення

«Двері важливіші, ніж я»; «Скажу, що це не я»; «Я – осел»; «Я – безнадійний»; «Мені так хочеться сказати їй усе, що я думаю»; «Кажеш, що я ніколи не слухаю, отож, і надалі не буду».

Образи

«Вона має рацію. Я – дурень і нездара»; «А навіщо витрачати зусилля?»; «Зроблю їй на зло. Наступного разу взагалі не вдягну куртку»; «Ненавиджу її»; «О ні... вона знову почала».

Лякання

«А я буду торкатися до лампи, коли вона не дивитиметься»; «Мені хочеться плакати»; «Дайте мені спокій».

Накази

«Спробуй лише до мене доторкнутися»; «Я боюся»; «Мені не хочеться вставати»; «Ненавиджу цього читання нотацій»; «Що б я не зробив, і так буде погано»; «Цікаво, як ти понесеш цей огидний багаж».

Моралізування та читання нотацій

«Бая-бая-бая-бай... Хто тебе слухав?»; «Я дурний»; «Я нічого не вартую»; «Як мені хочеться втекти звідси»; «Нудно, ой, як нудно».

Перестороги

«Цей світ страшний і небезпечний»; «Як я з цим упораюся?»; «За що не візьмися, все не так».

Позиція мученика

«Почуваюся винною»; «Я боюся. Це я винний у тому, що вона погано почувається»; «Хіба їй може хтось догодити?».

Порівняння

«Вона любить усіх, крім мене»; «Ненавиджу Лізу»; «Почуваюся, як останній невдаха»; «Гаррі теж ненавиджу».

Сарказм

«Я не люблю, коли з мене кепкують. Вона просто дурепа»; «Почуваюся приниженим. Чому вона мене висміює?»; «Навіщо старатися?»; «Як вона мені надоїла!»; «Я аж киплю зі злости».

Пророцтва

«Вона має рацію. З мене ніколи не буде користи»; «Мені теж можна довіряти. Я доведу, що він помиляється»; «З мене досить»; «Я приречений».

Якщо ми, дорослі, відчуваємо щось подібне, лише читаючи такі висловлювання, то як почувається дитина у справжній ситуації? Чи є якась альтернатива? Чи є спосіб, який допоможе налагодити співпрацю з дітьми без застосування емоційного та морального насилля? Як допомогти дитині, не порушуючи її особистої гідності та не залишаючи її на поталу негативних почуттів? Чи є методи, котрі не вимагають від батьків якихось особливих жертв?

Я хотіла б поділитися п'ятьма рекомендаціями, які допомогли батькам у наших групах. Однак не у кожному випадку і не всі з них приносять позитивні результати.

Щоб заохотити дитину до співпраці

1. Опишіть, що ви бачите, або сформулюйте проблему.
2. Надайте інформацію.
3. Скажіть це одним словом.
4. Скажіть про свої почуття.
5. Напишіть записку.

ОПИШІТЬ, ЩО БАЧИТЕ, АБО СФОРМУЛЮЙТЕ ПРОБЛЕМУ

ЗАМІСТЬ:

ОПИШІТЬ:

ЗАМІСТЬ:

ОПИШІТЬ:

Важко робити те, що потрібно, коли тебе звинувачують.

Набагато легше сконцентруватися на проблемі, коли хтось пояснює, у чому справа.

ОПИШІТЬ, ЩО БАЧИТЕ, АБО СФОРМУЛЮЙТЕ ПРОБЛЕМУ

ЗАМІСТЬ:

ОПИШІТЬ:

ЗАМІСТЬ:

ОПИШІТЬ:

Коли дорослі описують проблему, то дають дитині шанс подумати, що треба зробити.

НАДАЙТЕ ІНФОРМАЦІЮ

ЗАМІСТЬ:

НАДАЙТЕ ІНФОРМАЦІЮ:

ЗАМІСТЬ:

НАДАЙТЕ ІНФОРМАЦІЮ:

Набагато легше сприйняти інформацію, аніж звинувачення.

НАДАЙТЕ ІНФОРМАЦІЮ (прод.)

ЗАМІСТЬ:

ЗАМІСТЬ:

НАДАЙТЕ ІНФОРМАЦІЮ:

НАДАЙТЕ ІНФОРМАЦІЮ:

Якщо надаємо дітям інформацію, то переважно вони самі здогадуються, що треба зробити.

СКАЖІТЬ ЦЕ ОДНИМ СЛОВОМ

Погаяйте, як відрізняється реакція на довгу «проповідь»
від реакції на одне слово.

ЗАМІСТЬ:

СКАЖІТЬ ЦЕ ОДИНИМИ СЛОВОМ:

У цьому випадку «менше» означає «більше».

СКАЖІТЬ ЦЕ ОДНИМ СЛОВОМ (прод.)

ЗАМІСТЬ:

СКАЖІТЬ ЦЕ ОДНИМИ СЛОВОМ:

ЗАМІСТЬ:

СКАЖІТЬ ЦЕ ОДНИМИ СЛОВОМ:

Діти не надто полюбляють слухати нотації, «проповіді» та довгі пояснення. Чим коротше пригадування, тим краще.

СКАЖІТЬ ПРО СВОЇ ПОЧУТТЯ
Не висловлюйтеся про характер або особистість дитини.

ЗАМІСТЬ:

СКАЖІТЬ ПРО СВОЇ ПОЧУТТЯ:

ЗАМІСТЬ:

СКАЖІТЬ ПРО СВОЇ ПОЧУТТЯ:

Діти готові слухати щирі висловлювання дорослих. Якщо ми описуємо те, що відчуваємо, то це робить нас щирими і водночас не зменшує нашого авторитету.

СКАЖІТЬ ПРО СВОЇ ПОЧУТТЯ (прод.)

Зауважте, що коли батьки намагаються допомогти своїй дитині, то говорять лише про свої почуття.
Використовуйте слова «я» або «я відчуваю».

ЗАМІСТЬ:

СКАЖІТЬ ПРО СВОЇ ПОЧУТТЯ:

ЗАМІСТЬ:

СКАЖІТЬ ПРО СВОЇ ПОЧУТТЯ:

Цілком можливо співпрацювати з тим, хто висловлює злість або невдоволення, доки він не починає тебе атакувати.

НАПИШІТЬ ЗАПИСКУ

Часом ніщо не дасть вам такого ефекту, як написане слово.
Цю записку написав тато, який уже втѳмився чистити вмивальник,
забитий волоссям дѳньки.

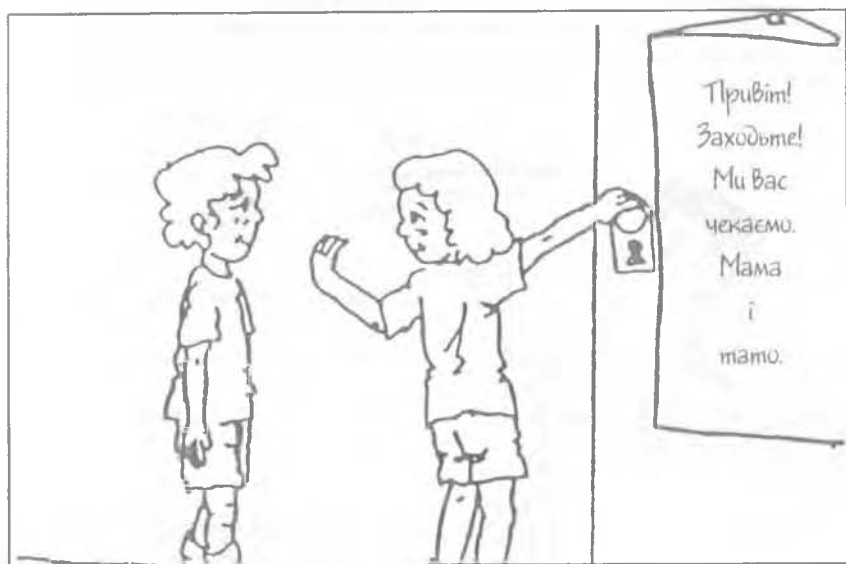
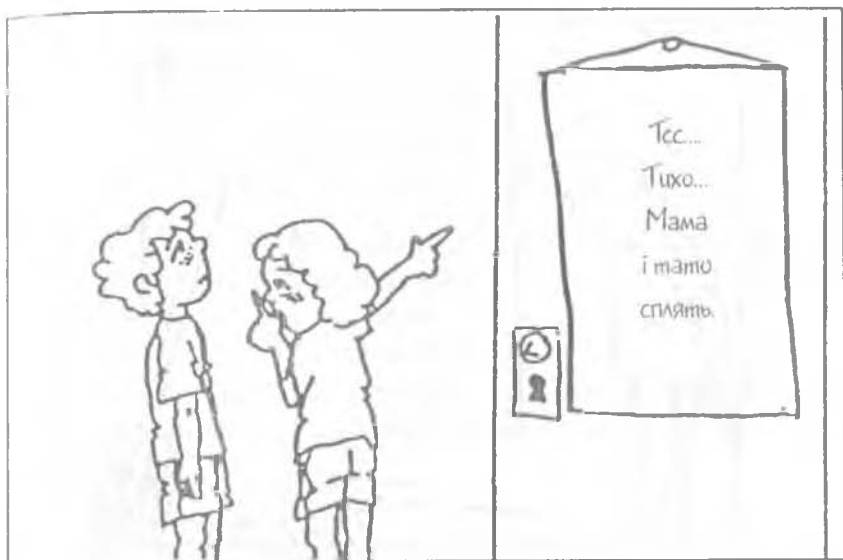
Перед виходом з дому мама прикріпила до телевізора картку з таким написом:

НАПИШІТЬ ЗАПИСКУ (прод.)

А цю записку батьки повісили на дверях своєї спальні.

Це була двостороння вивіска, яка у неділю вранці забезпечувала їм додаткову годину сну. Коли батьки прокидалися, то перевертали вивіску на інший бік.

НАПИШИТЬ ЗАПИСКУ (прод.)

А цей батько, втомившись від безконечного нагадування, вирішив написати кілька слів:

Мама запустила паперовий літак з проханням до сина та його друга, котрі ще не вміли читати. Хлопці прибігли і запитати, що означають ці слова. Коли дізналися, відразу посклали іграшки.

Я запропонувала вам п'ять способів, які заохочують до співпраці і не залишають неприємних вражень.

Якщо трапиться так, що саме зараз ваші діти в школі чи сплять, або сталося чудо, і вони тихо бавляться, тоді маєте нагоду кілька хвилин присвятити вправам. Можете вдосконалити свої вміння на якихось вигаданих дітях, перш ніж власні знову «оточать» вас.

Вправа 1

Ви заходите до спальні і бачите, що дитина відразу після купання кинула мокрий рушник на ваше ліжко.

А. Напишіть твердження, які ви зазвичай використовуєте, і які здебільшого не допомагають:

.....
.....

Б. Та ж ситуація. Запропонуйте, як можна застосувати кожен з раніше описаних методів, щоб заохотити дитину до співпраці.

1. Опишіть:

(Опишіть, що ви бачите, або сформулюйте проблему)

.....
.....

2. Надайте інформацію:

.....
.....

3. Скажіть це одним словом:

.....
.....

4. Скажіть про свої почуття:

.....
.....

5. Напишіть записку:

.....
.....

А з нижче поданих ситуацій виберіть один варіант, котрий, на вашу думку, дасть найкращий ефект у випадку з вашою дитиною.

Вправа 2:

Ситуація А. Ви хочете загорнути пачку і не можете знайти ножиці. Ваша дитина має свої ножиці, але постійно позичає ваші і не повертає їх.

Висловлювання, яке не допомагає вирішити проблему:

.....

Вдалий метод:

.....

Використаний спосіб:

.....

Ситуація Б. Ваш син постійно залишає капці посередині коридору.

Висловлювання, яке не допомагає вирішити проблему:

.....

Вдалий метод:

.....

Використаний спосіб:

.....

Ситуація В. Ваша дитина саме повісила мокрий дощовик у туалеті.

Висловлювання, яке не допомагає вирішити проблему:

.....

Вдалий метод:

.....

Використаний спосіб:

.....

Ситуація Г. Ви розумієте, що ваш син перестав чистити зуби.

Висловлювання, яке не допомагає вирішити проблему:

.....

Вдалий метод:

.....

Використаний спосіб:

.....

Пам'ятаю власні відчуття, коли вперше експериментувала з цими методами. Я була щиро переконана, що мені вдасться застосовувати їх у себе вдома. Повернувшись із зустрічі нашої групи і перечепившись у вітальні через капці доньки, я прощбетала: «Капці треба залишати в коридорі». Мені здавалося, що я все чудово зробила. Та коли донька, байдуже поглянувши на мене, і далі читала книжку, я не втрималася і вдарила її.

Відтоді добре засвоїла ось що:

1. Важливо бути справжнім. Коли я роздратована, а намагаюся вдавати з себе зразок терплячості, то це може мати непередбачувані наслідки. Я не лише втрачаю нагоду справжнього порозуміння, але й відбираю у себе можливість показати це згодом, оскільки повелася «надто люб'язно». Було б краще, якби я вигукнула: «Капці треба залишати в коридорі!». Це зрушило б доньку з місця.

2. Навіть якщо першого разу вам не вдалося досягнути позитивного результату, це не означає, що треба повертатися до старих методів. Адже у нашому розпорядженні є кілька способів. Їх можна застосовувати у різних комбінаціях, і, якщо це необхідно, з більшим натиском. Наприклад, у випадку з мокрим рушником можна почати зі спокійного пояснення: «Від твого рушника моя ковдра буде мокрою».

Це також можна поєднати з: «Мокрі рушники слід залишати у ванній кімнаті». Якщо донька замріялася, а я хочу повернути її на землю, варто додати: «Джілл, рушник!».

Припустімо, що донька навіть не зрушилася з місця, а я починаю відчувати дедалі більше роздратування. Тоді можу сказати голосніше: «Джілл, я не хочу цілу ніч спати в холодному і мокрому ліжку!».

Якщо мені захочеться поберегти голосові зв'язки, то я напишу доньці записку й залишу листок в її улюбленій книжці: «Мокрі рушники в моєму ліжку дратують мене».

Я навіть могла б уявити, що мене охопить страшенна злість, і я скажу доньці: «Не люблю, коли ти не звертаєш на мене уваги. Кладу твій мокрий рушник на місце. Знай, що я на тебе ображена!».

Є чимало способів, аби залежно від ситуації та настрою використати найкращий спосіб.

Можете застосувати ці вміння у своїй сім'ї. Отож, ще раз погляньте на свій щоденний список «варто робити» – «не варто робити». Ймовірно, що деякі поради з того списку за допомогою прикладів, котрі ми щойно запропонували, можна було б дещо модифікувати. Також не виключено, що представлені в першому розділі вміння акцептувати негативні почуття дітей також допоможуть вам у вирішенні тієї чи іншої проблеми. Подумайте про це і запишіть способи, котрі, на вашу думку, зможете застосувати цього тижня.

ПРОБЛЕМА

СПОСОБИ, ЯКІ МОЖНА ВИКОРИСТАТИ

.....	
.....	
.....	
.....	
.....	

Дехто з вас може подумати: «Припустімо, що моя дитина ніяк не зреагує. І що тоді?». У наступному розділі йтиметься про більш розвинений спосіб налагодження співпраці з дітьми, а також про розв'язання проблем та про альтернативи покаранням. Завдання на наступний тиждень допоможе вам зміцнити знання та обдумати отриману інформацію. Сподіваюся, що матеріал, поданий у цьому розділі, полегшить вам спілкування з дітьми.

Завдання

1. Слова, які мені вдалося не сказати впродовж цього тижня. (Часом те, чого ми не говоримо, може принести таку ж користь, як і те, що ми говоримо):

Ситуація:
.....
.....

Мені вдалося не сказати:
.....
.....

2. Два нові вміння, які я використав (-ла) цього тижня:

Ситуація 1.
.....
.....

Застосований спосіб:

Реакція дитини:

Моя реакція:

Ситуація 2.
.....
.....

Застосований спосіб:

Реакція дитини:

Моя реакція:

3. Записка

.....
.....
.....
.....

Щоби швидко пригадати

Щоб заохотити дитину до співпраці

1. Опишіть, що бачите, або сформулюйте проблему.
«На ліжку лежить мокрий рушник»
2. Надайте інформацію.
«Від твого рушника моя ковдра буде мокра».
3. Скажіть це одним словом.
«Рушник».
4. Опишіть, що відчуваєте.
«Не люблю спати в мокрому ліжку».
5. Напишіть записку.
(над вішаком для рушників)
«Будь ласка, повісь мене на місце, щоб я міг висохнути. Дякую! Твій рушник!».

Частина II

Питання, поради та відгуки батьків

Питання

1. Чи те, як ми говоримо до дитини, таке ж важливе, як і те, що ми говоримо?

Звичайно, що так. Те, як ви налаштовані, таке ж важливе, як і те, що ви говорите. Якщо ваша позиція запевнює дитині добре самопочуття, то це полегшує порозуміння: «Ти дуже симпатична і мудра дівчинка. Зараз виникла проблема, котра

вимагає уваги. Якщо ти вже знаєш про це, то напевно зробиш відповідальний вибір».

Позиція, з допомогою якої ви намагаєтесь «перемогти» дитину, виглядає приблизно так: «Ти ні на що не здатний. Завжди робиш все погано, і останній інцидент є підтвердженням моїх слів».

2. Якщо налаштування настільки важливе, то навіщо перейматися словами?

Вигляд обуреної мами (або тата) або ж презирлива нотка в її голосі можуть глибоко зранити дитину. Але якщо, окрім цього, дитина чує слова: «дурний», «безвідповідальний», «ти ніколи не навчишся», – то почувається двічі пораненою. Такі слова надовго залишаються у пам'яті й отруюють розум. А найгірше те, що пізніше діти часто пригадують ці слова і використовують їх проти себе.

3. Що поганого в тому, щоб казати дитині «будь ласка», коли хочеш, щоб вона щось зробила?

Звичайно, що якщо просимо про дрібну послугу, то потрібно вживати такі слова: «будь ласка, подай мені сіль», «прошу, притримай двері» тощо. «Проху», «будь ласка» – це ввічливі слова, які допомагають пом'якшити доручення: «подай сіль», «притримай двері».

Ми кажемо дитині «будь ласка», щоб продемонструвати їй суспільно прийнятий спосіб висловлювання дрібних прохань. Однак, ці слова належно виконують свою роль лише тоді, коли йдеться про буденні справи. Якщо ми справді роздратовані, то люб'язне «будь ласка» може призвести до клопотів. Зверніть увагу на наступний діалог:

Мама: *(намагається бути люб'язною)* Будь ласка, не стрибай по канапі.

Дитина: *(продовжує стрибати).*

Мама: *(голосніше)* Будь ласка, припини!

Дитина: *(знову стрибає).*

Мама: *(несподівано дає сильного ляпанця)* Я сказала «будь ласка», чи не так?

Що трапилося? Чому мама впродовж кількох секунд перейшла від люб'язності до застосування сили?

Правда ось у чому: якщо ви, виявляючи люб'язність, наражаєтеся на ігнорування, то злість виникає дуже швидко. Ви можете подумати: «Чому ця дитина сміє так легковажно до мене ставитися, я ж поводжуся з нею дуже ввічливо. От я їй зараз покажу!».

Якщо хочете, аби щось було виконано негайно, то краще, щоб у вашому голосі пролунав натиск, а не прохання. Якщо сказати голосно і з натиском: «По канапі не скачуть!», – то це набагато швидше дасть позитивний результат. Якщо дитина не відреагує, то слід забрати її з канапи і ще раз повторити: «По канапі не скачуть!».

4. Чи можна якось пояснити те, що діти часом реагують на мої прохання, а деколи не звертають на них жодної уваги?

Колись я запитала у групи школярів, чому вони иноді не хочуть слухатися своїх батьків. Ось що вони сказали:

«Я повертаюся зі школи втомлений, і якщо мама просить мене щось зробити, то вдаю, що не чую її».

«Часом я настільки захоплений якоюсь грою або переглядом телепередачі, що справді не чую, про що мене просять батьки».

«Деколи буваю роздратований чимось, що трапилося у школі, і мені не хочеться робити те, про що мене просять».

До цих дитячих відповідей можна додати деякі запитання, котрі ви, можливо ставите собі, відчуваючи, що вам нічого не вдається.

Хіба моя спроба чогось варта, враховуючи вік та здібності моєї дитини? (Очікую від восьмирічної дитини, щоб вона належно поведилася за столом).

Може, моя дитина вважає, що моє прохання нерозсудливе? («І навіщо мама змушує мити за вухами? Там і так нічого не видно»).

Чи я можу дати доньці право вибору, коли вона має щось виконати, чи треба категорично вимагати, щоб вона негайного виконала моє прохання? («Ти підеш митися до того, як будемо дивитися мультики, чи після?»)

Чи варто дитині залишати право вибору, як саме вона має виконати моє прохання? (Ти хочеш купатися з лялькою, чи з човником?»)

Чи слід запровадити вдома якісь зміни, аби налагодити співпрацю з власною дитиною? (Можливо, вішаки у ванній кімнаті варто розмістити децю нижче, аби дитині легше було взяти те, що їй потрібно? Можливо, якісь додаткові полиці у дитячій кімнаті допомогли б утримати порядок?)

Чи той час, який я присвячую дитині, не зводиться здебільшого до запитань, чи «зробила» вона те або те? Чи знаходжу я час, аби просто побути разом з дитиною?

5. Мушу визнати, що колись я говорила своїй доньці таке, що вам і не снилося. Тепер намагаюся змінитися, а вона «віддячує» – мстить мені за те, що було в минулому. Що мені робити?

Дитина, яку надмірно критикували, може бути надто вразлива. Навіть чемне «твій обід» вона ймовірно сприйматиме як звинувачення. Така дитина може вимагати, щоби ви «закривали очі» на багато справ, перш ніж вона справді відчує ваше схвалення. У наступній частині книжки знайдете способи, які допоможуть вам позитивно дивитися на власних дітей. Правдоподібно, це стане своєрідним перехідним періодом, коли дитина може бути налаштована на ваші спроби наближення підозріло чи навіть вороже.

Однак ви не повинні дозволити, щоб негативна позиція доньки знеохотила вас. Усі методи поведінки, з якими ви вже мали змогу ознайомитися, допомагають виявити повагу до іншої особи. Більшість людей врешті-решт віддячать вам взаєморозумінням.

6. У нашій сім'ї найкращі результати дає гумор. Синів дуже подобається, коли я знаходжу якийсь оригінальний та веселий спосіб, аби про щось його попросити. Чи правильно я роблю?

Якщо вам вдається налагодити взаємини з сином, то вас можна привітати з маленькою перемогою! Немає нічого кращого від застосування крихти гумору, аби пожвавити настрій у сім'ї та спонукати дітей до дії. Проблема багатьох дорослих полягає у тому, що їхнє природне почуття гумору випаровується, як тільки вони починають спілкуватися з власними дітьми.

Один тато зізнався, що для того, аби успішно ввести у спілкування з власними дітьми елементи гри, достатньо було змінити голос або акцент. Найбільше його діти любили голос робота: «З – вами – розмовляє – РТ-2Ф – наступна – особа, – яка – вийме – лід – і – не – заповнить – ємність – водою, – буде – вислана – у – космічний – простір. – Прошу – виконати – належні – дії».

7. Часом я ловлю себе на тому, що постійно повторюю одне і те ж. Навіть коли намагаюся застосувати нові методи, мені здається, що я – невдоволена буркотуха. Чи можна якось уникнути цього?

Ми часто повторюємо одне і те ж, бо дитина поводить ся так, ніби не чує, що ми до неї говоримо. Якщо ви боретеся зі спокусою, щоби вдруге або втретє нагадати дитині про щось, краще стримайтеся. Натомість спробуйте дізнатися від дитини, що вона почула. Наприклад:

Мама: Біллі, через п'ять хвилин ми виходимо.
Біллі: (не відповідає і продовжує читати комікси).
Мама: Ти можеш повторити, що я тобі щойно сказала?
Біллі: Ти сказала, що ми виходимо через п'ять хвилин.
Мама: Добре, тепер я знаю, що ти все зрозумів. Більше не нагадуватиму.

8. Моя проблема в тому, що коли я прошу свого сина про допомогу, він відповідає: «Звичайно, тату, пізніше я це зроблю», – але ніколи не виконує. І що мені робити?

Ось приклад того, як один із батьків впорався з подібною проблемою:

Батько: Стіве, газон не кошений уже два тижні. Я хотів би, щоб сьогодні ти врешті покосив.
Син: Звичайно, тату, пізніше все зроблю.
Батько: Я почувався б краще, якби знав, коли точно ти почнеш косити?
Син: Відразу після закінчення «Спортивної панорами».
Батько: І коли це буде?
Син: Десять годину.

Батько: Гаразд. Тепер я знаю, що можу розраховувати на те, що ти скосиш газон приблизно через годину. Дякую, Стіве.

Зауваження, поради та приклади до кожного способу

1. Опишіть. Опишіть, що ви бачите, або сформулюйте проблему.

Найбільша користь описових тверджень полягає у тому, що ви не вказуєте на винного. Це дозволяє кожному зосередитися на тому, що треба зробити.

«Молоко розлилося. Потрібна ганчірка».

«Банка розбилася. Потрібен віник».

«Піжама подерлася. Потрібна нитка і голка».

Ви також можете спробувати вжити кожне з цих тверджень, говорячи «ти». Наприклад: «Ти розлив молоко», «Ти розбила банку», «Ти подер піжаму». Відчуваєте різницю?

Багато хто стверджує, що форма «ти» викликає почуття провини і бажання захищатися. Коли ж ми описуємо ситуацію (замість того, щоб казати: «Ти зробив»), то допомагаємо дитині зрозуміти проблему і впоратися з нею.

* * *

Я страшенно роздратовалася, коли мої сини прийшли на обід, забруднені якоюсь зеленою фарбою. Однак вирішила опанувати себе і не кричати на них. Поглянувши на список можливих методів, який висів на дверях, я застосувала перший метод: «Опишіть, що ви бачите». І ось що було потім.

Я: Бачу двох хлопців із зеленою фарбою на руках та обличчях.

Поглянувши одне на одного, мерщій побігли до ванної.

Через кілька хвилин я зайшла до ванної, і мені знову хотілося неабияк накричати на них. Плитка була забруднена фарбою! Проте я вперто продовжувала застосовувати обраний метод.

Я: Бачу зелену фарбу на стінах ванної кімнати.

Сказавши: «Я витру», – мій старший син побіг по ганчірку. Через п'ять хвилин покликав мене, щоб я подивилася.

Я: *(стійко тримаючись обраного методу)* Бачу, що хтось витер зелену фарбу зі стін у ванній.

Мій старший син аж світився від радості. Раптом молодший писклявим голосом вигукнув: «А тепер я вимию вмивальник!».

Якби я цього не бачила на власні очі, то не повірила б, що таке можливо.

Увага! Цілком ймовірно, що застосування цього способу може викликати невдоволення. Наприклад, один батько розповідав, що якимось узимку, стоячи біля вхідних дверей, сказав синові, який саме увійшов до будинку: «Двері відчинені». Хлопець, не довго думаючи, відповів: «То чому ти їх не зачиниш?».

Батьки з нашої групи дійшли до висновку, що хлопець сприйняв описове твердження, як: «От я тобі покажу, як потрібно поводитися».

Учасники групи також погодилися на тому, що описові твердження приносять найкращі результати тоді, коли дитина відчуває, що її допомога справді потрібна.

2. Надайте інформацію

Важливо те, що ви ніби дасте дитині дар, який потім можете використати. Дитина до кінця свого життя має пам'ятати, що «молоко скисне, якщо його не покласти у холодильник», що «рану треба продезинфікувати», що «диски гнуться під впливом тепла», що «тістечка зачерствіють, якщо пачка відкрита» тощо. Батьки казали, що метод надання інформації нескладний. Натомість, на їхню думку, доволі важко стриматися, щоб не образити в кінці фрази, наприклад: «Брудні речі треба класти у кошик, який стоїть біля пральної машинки. Ти ніколи так не робиш».

Ми також любимо давати дітям інформацію, оскільки тоді дитина відчуває, що ми довіряємо їй. Вона ніби каже собі: «Дорослі сподіваються, що я чинитиму розсудливо».

* * *

Моніка повернулася додому із зустрічі скаутів. Вдягнена у звичний скаутський однострій, вона пішла бавитися на подвір'я. Я була змушена тричі повторити, щоб вона перевдягнулася. Донька щоразу запитувала: «Навіщо?».

Я відповідала: «Забрудниш або подреш однострій».

Врешті я ствердила: «Для забави на подвір'ї є штани, однострій одягають на зустріч скаутів».

На мій величезний подив донька відразу пішла перевдягатися.

* * *

Один батько розповів, що вони з дружиною нещодавно адаптували дитину – маленького корейського хлопчика. Якось ми з Кімом пішли провідати нашого сусіда та віддати йому драбину. Саме хотіли задзвонити у двері, як раптом діти, що бавилися на вулиці, почали кричати: «Китайчук! Китайчук!». Кім збентежився, хоча й не знав, що це означає.

У мене в голові роїлися різні думки. «Вони навіть не спробували вгадати країну, малі штурпаки», – роздратовано подумав я. Мені хотілося прогнати цих шмаркачів та висварити їхніх батьків, однак це лише спровокувало б розмови про Кіма. Так чи інакше, але це – його оточення, і він має знайти спосіб, щоб жити в ньому.

Отож, я підійшов до хлопців і спокійно сказав: «Прізвиська можуть дуже глибоко ранити людину».

Вони були здивовані моєю поведінкою і тим, що я сказав. Напевно, думали, що я кричатиму на них. Я пішов до сусіда, та двері його дому залишив відчиненими. Я не наполягав, щоб Кім увійшов разом зі мною. Через кілька хвилин я визирнув у вікно і побачив, що Кім бавиться з дітьми.

* * *

Я підвела голову, щоб побачити, як п'ятирічна Джесіка на своєму триколісному велосипеді намагається наздогнати восьмирічного брата, який їхав униз вулицею. На щастя, поблизу не було автомобілів. Я вигукнула: «Джесіко, по дорозі можуть їздити лише ті велосипеди, які мають два колеса. Триколісні велосипеди їздять лише по тротуарі».

Джесіка зупинилася, з гордістю порахувала колеса, а потім вивела свій велосипед на тротуар і поїхала далі.

Увага: Стримайтеся від того, щоб надавати дитині інформацію, якою вона вже володіє. Наприклад, якщо скажете десятирічній дитині: «Молоко скисне, якщо його не сховати у холодильник», – то вона може зробити висновок, що ви вважаєте її дурною або ж просто злосливі.

3. Скажіть це одним словом

Багато хто з батьків ствердив, що дуже цінує цей метод, оскільки він економить час, береже легені та не потребує зайвих пояснень.

Підлітки, котрі нас слухали, також ствердили, що їм більше до вподоби поодинокі слова: «Двері», «пес», «посуд», аніж слухання нудних нотацій та батьківських «проповідей».

Цінність таких тверджень у тому, що замість обтяжливих розпоряджень ми дозволяємо дитині проявити власну ініціативу та інтелігентність. Коли дитина чує, як ви кажете: «Пес», – вона думає щось на кшталт: «Що діється з тим псом? А, згадала. Я ще не виводила його на прогулянку. От зараз і поведу».

У в а г а : Не використовуйте імени дитини у якості короткого твердження. Якщо ви з несхваленням у голосі казатимете: «Анно», то з часом дитина почне асоціювати власне ім'я з вашим невдоволенням.

4. Порозмовляйте про свої почуття

Більшість учасників наших зустрічей з полегшенням ствердили, що розмова про почуття може бути дуже корисною і що їм не треба бути терплячими двадцять чотири години на добу. Тому що, як виявляється, діти не є такими безпорадними, як нам здається. Вони цілком добре можуть впоратися з такими твердженнями:

«Це не найкращий час. Прочитаю твій твір пізніше. Зараз я трохи напружена, і мені важко зосередитися. Після обіду можу присвятити тобі стільки уваги, скільки буде потрібно».

«Краще тримайся від мене подалі. Я роздратована, тому краще дай мені спокій».

Одна мама, котра самостійно виховує двох малих дітей, розповідала, що почувається невдоволеною, коли їй не вистає терплячості. Врешті-решт вона вирішила спробувати акцептувати свої почуття та сказати про них дітям так, аби вони могли це зрозуміти. Почала так: «Зараз моє терпіння таке велике, як кавун». Через кілька хвилин вона сказала: «А тепер моє терпіння таке, як помаранча». Ще через кілька хвилин: «А тепер моє терпіння, мов горошина. Тому краще припиніть, поки воно цілком не всохло».

Діти поставилися до цього цілком серйозно, і наступного вечора її син сказав: «Мамо, а якої величини твоє терпіння тепер? Ти б могла прочитати нам казку?».

Натомість інші батьки почувалися занепокоєними з приводу висловлювання власних почуттів. Найпоширеніше питання звучало приблизно так: «Якщо я розповідатиму про власні почуття, то хіба діти не зрозуміють, у чому моя слабінка?» Припустімо, що мама або тато говорять дитині: «Мене це дратує», – а дитина відповідає: «А кого це цікавить?».

Я переконалася у тому, що діти, почуття яких дорослі сприймають з повагою, також поважатимуть почуття дорослих. Але може трапитися так, що під час перехідного періоду вам також доведеться почути від власної дитини такі слова: «А кого це цікавить?». В такому разі можете відповісти: «Мене цікавить, як ти почувашся. Я вважаю, що в сім'ї всі мають піклуватися про почуття одне одного».

Увага: Деякі діти дуже переживають з приводу того, що батьки не акцептують їхніх почуттів, тому їм важче спокійно сприймати такі твердження, як «Я – злий» або «Мене це дратує». І тоді вони можуть відповісти доволі войовничо: «Добре, то я також буду злий на тебе». Таким дітям треба просто розповісти про ваші очікування. Наприклад, замість того, щоб казати: «Я злюся на тебе через те, що ти тягаєш kota за хвіст», краще сказати: «Я очікую, що ти добре ставитимешся до тварин».

5. Напишіть записку

Більшість дітей люблять отримувати записки: і ті діти, котрі вже вміють читати, і ті, котрі ще навіть не вивчили літер. Менші діти відчують емоційне піднесення з приводу того, що отримали написане повідомлення від батьків. Це заохочує їх писати або малювати записки-відповіді своїм батькам.

Старші діти також люблять отримувати записки. Якось я працювала з групою підлітків. Так от, вони ствердили, що записка може покращити самопочуття («це так, ніби отримуєш лист від приятеля»). Підлітки були зворушені тим, що батьки піклуються про них і витрачають зусилля на те, щоб написати короткий лист або записку. Один юнак сказав, що найбільше цінує у записках те, що вони «ніколи не підвищують голосу».

Дорослі стверджують, що вони також люблять писати записки власним дітям. Вони кажуть, що це швидкий та легкий шлях до дитини, котрий, на додачу, залишає приємну атмосферу.

Одна мама розповіла, що тримає на кухонному столі блок паперу та старий кухлик з олівцями. Кілька разів на тиждень виникає така ситуація, коли їй доводиться повторювати одне і те ж прохання, поки діти не відреагують. Коли повторювання не дає жодних результатів, тоді їй хочеться відмовитися від допомоги дітей.

У такі хвилини, замість десять разів повторювати одне і те ж, набагато легше взяти олівець і написати записку,

Ось деякі з її записок:

«Дорогий Біллі!

Я ще не був на прогулянці. Виведи мене на вулицю.

Твій пес».

«Дорога Сюзен!

У кухні має бути прибрано.

Будь ласка, зроби щось із:

– книжками на обідньому столі,

– порозкиданим взуттям,

– курткою на підлозі,

– крихтами від тістечок на столі.

Дякую за допомогу!

Мама».

«УВАГА! Читання казки відбудеться о 20.30. Запрошуємо всіх дітей, котрі вмилися, почистили зуби та вдягнулися у піжами. Цьом-цьом. Мама і тато».

Ніжності не потрібні, та часто вони справді допомагають. Однак иноді ситуація буває доволі серйозною, і тоді гумор не надто доречний. Саме це трапилося з татом, котрий зауважив, що донька знищила новий диск з його улюбленою музикою. Він ствердив, що якби не зумів вгамувати свою злість, написавши записку, то обов'язково покарав би доньку. Замість цього, він написав:

«Елісон! Я аж киплю зі злоти!!! Мій новий диск забрали без моєї згоди, а тепер він ще й зіпсований, і я не можу слухати свою улюблену музику. Роздратований тато».

Дещо пізніше тато отримав записку від доньки:

«Дорогий татку! Вибач мені, будь ласка. В суботу я куплю тобі новий диск. Я витрачу на нього свої кишенькові гроші. Елісон».

Мене не перестає дивувати, як діти, котрі ще не вміють читати, примудряються «прочитати» записку від батьків.

Пропоную вашій увазі розповідь однієї запрацьованої мами:

«Повернувшись з роботи, я потребую пів години, щоб приготувати обід. У цей час діти постійно бігають між холодильником та кухонною плитою. Це мені перешкоджає.

У понеділок на дверях до кухні я повісила записку:

«КУХНЯ ЗАЧИНЕНА АЖ ДО ОБІДУ»

Мій чотирирічний син дуже хотів дізнатися, що там написано. Я пояснила йому кожне слово. Він так перейнявся цією запискою, що навіть не спробував зайти до кухні. Бавився з сестрою у коридорі, поки я не покликала їх обідати.

Увечері я знову повісила цю записку. Коли робила канапки, то почула, як син розповідав дворічній сестричці, що означає кожне слово. А потім я побачила, як мала, показуючи рукою на кожне слово, «читала»: «Кухня... зачинена... аж... до... обіду».

Про найоригінальніше застосування цього способу розповіді інша мама. Ось її історія:

«Якось я зголосилася zorganizувати у себе вдома зустріч для двадцяти осіб. Я дуже хвилювалася, і, щоби встигнути все приготувати, прийшла додому трохи раніше.

Оглянувши кімнати, ледь не впала. Мій дім був схожий на величезний смітник: стоси газет, журналів, книжок, неприбрана ванна, незастелені ліжка. У мене було трохи більше двох годин, щоб усе прибрати. Я панікувала. Діти ось-ось мали повернутися додому. Я розуміла, що не впораюся навіть з найменшим проявом упертості чи опору з їхнього боку.

Однак мені зовсім не хотілося щось пояснювати. Я вирішила написати записку, проте в помешканні був такий гармидер, що мені не вдалося знайти для неї місце. Тоді я схопила шматок картону, зробила у ньому дві дірки, протягнула через них мотузку і повісила собі на шию такий напис:

**«БОМБА У ЛЮДСЬКІЙ ШКІРІ!
ЯКЩО ЇЇ ЗАЧЕПИТИ АБО ЗНЕРВУВАТИ,
ВІДРАЗУ ВИБУХНЕ!!!
НЕОБХІДНА ТЕРМІНОВА ДОПОМОГА!»**

І тоді я з люттю взялася за роботу. Коли діти повернулися додому і прочитали «вивіску», то самі запропонували, що поскладають свої книжки та іграшки. А потім, без жодного нагадування, застелили свої ліжка, і навіть моє! Просто неймовірно!

Я саме збиралася прибирати у ванній, коли пролунав дзвінок. Мене знову охопила паніка, та це був чоловік, котрий приніс додаткові крісла. Я запропонувала йому увійти до кімнати і не могла зрозуміти, чому він збентежено дивиться на мене і не рушає з місця.

І щойно тоді я зауважила, що забула зняти свою «вивіску». Коли я почала пояснювати, про що йдеться, то він сказав: «Ви не переймайтеся. Заспокойтеся. Лише скажіть, куди покласти ці крісла, і я все зроблю».

* * *

Часом люди запитують у мене: «Якщо ми будемо належно застосовувати ці методи, то чи наші діти завжди на них реагуватимуть?». Моя відповідь така: «Сподіваюся, що ні. Діти – не роботи. Окрім цього, наша мета полягає не в тому, щоб винайти спосіб механічного маніпулювання їхньою поведінкою.

Наша мета – звернути увагу на те, що найкраще в наших дітях: на їхню інтелігентність, ініціативність, почуття відповідальності, почуття гумору, вразливість на потреби інших. Ми хочемо покласти край непотрібним словам, які лише ранять душу, і знайти мову, яка оберігатиме почуття власної та чужої гідності.

Прагнемо створити такий емоційний клімат, котрий захотить дітей до співпраці, оскільки вони дбатимуть не лише про себе, а й про нас.

Ми також хочемо продемонструвати спосіб спілкування, який виявляє повагу до іншої особи, і сподіваємося, що наші діти будуть застосовувати його тепер, коли дорослішають, та тоді, коли будуть нашими дорослими приятелями.

Досвід батьків

Одну нашу зустріч розпочала мама, котра сама виховує 11-річного сина і перебуває у доволі складній залежності від батьків, з якими проживає. Вона страждала з приводу своєї самотності, грубіянства старого батька, який під впливом алкоголю обзивав членів сім'ї, та через саркастичні зауваження матері. Її розповідь була дуже емоційною:

«Я врешті усвідомила, що говорю і як це роблю. Гадаю, ще мине багато часу, перш ніж я приборкаю свою лють, та дещо мені вже вдалося.

Коли син вивів мене з рівноваги (він ніколи не хоче перевдягатися з костюма у домашні штани, хоча страшенно бруднить і нищить свій одяг), я, замість насварити його, розповіла про свої почуття: «Я ненавиджу тебе за те, що змушена по кілька разів нагадувати, щоб ти виконав моє прохання!». На диво, він навіть не огризався і не кричав на мене! Розплакався і без жодних заперечень перевдягнувся...»

Ми завмерли. Мама Войтка, здивована такою гробовою тишею, збентежено дивилася на наші опущені голови. Здавалося, що плач хлопця луною дійшов аж до нас. Мама Войтка також опустила голову. Вона плакала. Можливо, почула власні слова, відчула біль, якого завдала синові?

А потім ми подякували їй за щирі розповідь. Вона відкрила нам очі на наші хворі почуття, на слова, котрими нас колись зранили, і котрі ми вживаємо, раничи інших.

Ця жінка допомогла нам зрозуміти й відчуті відмінності між атакою на дитину («ненавиджу тебе за те, що ти мене не слухаєш»), та інформуванням про свої почуття, які викликала конкретна ситуація чи поведінка: («мене дратує, коли ти ігноруєш мої прохання»).

* * *

Я робила це спонтанно, і мені подобалось! Стояла в коридорі поруч зі сином і говорила:

– Ці черевики мене дратують! Мене дратують ці черевики, коли вони отак лежать посеред коридору.

—

— Мене охоплює лють, коли дивлюся на ці черевики!

Син, не вимовивши ані слова, підніс один черевик і відкинув його вбік.

— Не люблю, коли хтось кидає черевики, — я навмисно не вимовляла його імени.

— ...

— Марку, переконай мого сина в тому, що він уміє ставити свої черевики на полицю? — я вирішила застосувати такий ось виверт, бо «Марко» — це ім'я мого сина.

— Можу, — відповів він і засміявся.

Я також розсміялася, подякувала Маркові за успішне завершення нашої розмови.

До речі, я зауважила, що відтоді у нас більше не виникає проблем зі ставленням взуття на місце. Такі ось факти.

Упродовж цього тижня я часто казала: «Це мене дратує. Я не люблю такого». Мені це так сподобалося, що я почала застосовувати цей спосіб і в розмовах з іншими людьми. Це просто чудово! Мені більше не треба «благати» сина, щоби він щось зробив. Тепер я формулюю свої очікування набагато чіткіше.

* * *

Мій восьмирічний синок не вміє зізнаватись у своїх провинах. Мені було неприємно, що він росте боягузом та брехуном. І тому я вирішила: більше не змушуватиму сина до зізнань, а зосереджуся на тому, що бачу. Ось результат:

— Ох, подивися, Домініку, що сталося з цим пеналом! Він служив тобі вісім місяців і був у доброму стані. Ти шанував його. А тепер він такий обшарпаний. Ой, шкода. Хоч би витримав до кінця шкільного року...

— Уууу.... Ууу..... Мамусю, вибач, це я його так обшарпав. Тепер постарюся бути обережнішим, щоб він ще трохи послужив мені.

— Так, сподіваюся, що тобі вдасться! — вигукнула я.

* * *

Віднедавна моя сімнадцятирічна донька зловживає яскравим макіяжем, і це мене дуже дратує. Я вже казала їй, що у неї немає естетичного смаку, критикувала і навіть змушувала

змити «цю красу» – та це лише призводило до неприємних суперечок. Цього разу я обмежилася лише коротким описом того, що бачу:

– Я бачу яскраво-блакитні перламутрові тіні на повіках, товстий шар туші на віях і дуже-дуже чорну лінію, зроблену контурним олівцем. Відчуваю також запах моїх найкращих парфумів. Ти, напевно, дуже хочеш гарно виглядати!

– Ага! – відповіла моя красуня.

– Гмм... Мені здається, що оці чорні лінії, зроблені контурним олівцем, візуально зменшують твої очі.

У мовчанні вчувалася заінтригованість...

– Знаєш, макіяж може підкреслювати вроду, або ж – вади. Це така оптична ілюзія: чорне зменшує, світле збільшує. Колиш влаштуємо собі практичне заняття з правильного вибору макіяжу. Ти не проти?

– Ага! – почула я від доньки, яка виходила з кухні.

Перш ніж вийти з дому, вона підбігла до мене, поцілувала у щоку і шепнула:

– Мамо, я тебе люблю!

Як в американській книжці!

Я із задоволенням зауважила лише акуратно покладені блакитні тіні на повіках дочки і трішки туші на віях, а тоді з приємністю поглянула на у дзеркало на себе: сьогодні мені теж нічого соромитися.

* * *

Тато п'ятнадцятирічного сина та дев'ятирічної доньки ствердив:

«У мене не виникає проблем із заохоченням дітей до співпраці, бо я цього уникаю. Намагаюся поводитися так, щоб складні проблеми з дітьми вирішувала дружина. Мені доволі важко вимагати від них те, чого сам не виконую. Адже я не можу вимагати від дітей більше, аніж від себе, наприклад, щоб вони утримували лад у помешканні. Та водночас дуже злюся, коли донька все нищить, губить, розкидає свої речі... і ще й радіє, що вона така, як татко. Я б хотів, щоб діти були кращі за мене, отож я не протестую, коли дружина верещить на нас за розгардіяш у квартирі.

Якось, прочитавши цей розділ, я подумав, що також хотів би, щоб дружина звертала мені увагу, використовуючи запро-

поновані вами методи. Мені було б легше взятися за прибирання, і, цілком можливо, що такий приклад допоміг би нашим дітям»

* * *

Я, моя дружина та діти із задоволенням пишемо записки. Донедавна я думав про нас як про сумних і сірих людей... А от записки визволили наше почуття гумору.

* * *

Кілька разів на день спокуса підкрадається до мене, і я думаю: «Ці методи не для моєї Анетки». Але тоді я згадувала, як ви відреагували на мої слова... Пригадуєте? Я казала: «Я ще зроблю людину з цього троглодита». А ви не приховували свого несхвалення. Так, я не могла впоратися з опором трирічної дитини під час годування, одягання, купання тощо. Послухайте, що мені допомогло.

На телевізор я почепила картку: «Мене може вмикати лише одягнена дитина», – і проблема бігання без трусиків до полудня розв'язалася сама по собі.

Я також почала застосовувати власну фантазію і дуже часто перетворювалася в казкову Королеву: зверталася до Анетки солоденьким голосочком, добирала слова з казки. І це дало позитивні результати! Всі прохання Королеви виконувалися миттєво.

Завдяки книжці та нашим зустрічам я зрозуміла, що мої проблеми з донькою виникали через те, що я зробила з неї найважливішу особу в моєму житті. Я випхала чоловіка на задній план, ігнорувала його вияви любови. Анетку ж «нагородила» величезним тягарем: вона мала бути живим і неперевершеним доказом моєї власної досконалости. І тому я боялася ставити перед нею навіть найменші вимоги чи обмеження, навіть ті, що необхідні для її безпеки. Перш ніж почала відвідувати курси, я шукала для дитини психіатра, а тепер зрозуміла, що, аби зберегти наше подружжя, самій варто піти на психотерапію. Все частіше я думаю, що моя донька – просто чудова дівчинка, і моє подружжя ще можна врятувати.

* * *

Крістіян пробив колесо. Раніше я б сварився: «Чому ти їдиш як навіжений?! Хіба можна так бездумно поводитися! Скільки разів повторювати, щоб ти їздив обережніше!». А син, напевно, нагрубівив би мені. Тепер я сказав коротко:

– Треба полагодити велосипед.

Я говорив лише окремі слова: «ключ», «гайка»... Врешті-решт Крістіян сам завважив:

– Така мала колючка, а колесо пробила. Треба буде обережніше їздити!

Я також писав багато записок. Це давало або не давало (як мені здавалося) позитивних результатів. На записку: «Я дуже не люблю залишатися брудною», – відреагувала Аня, а не Домініку, яку я хотів змобілізувати. Надалі треба буде адресувати точніше...

* * *

Зазвичай я казала: «Роберте, почекай, я тебе зачешу... Дай, заправлю тобі сорочку... Не можна виходити з дому в такому вигляді!». Мене засмучувало й дратувало те, що десятирічний хлопець зовсім не звертає уваги на свій зовнішній вигляд. Тепер я спокійно говорю: «Роберте, сорочка... волосся...», – і переконуюся, що коли син має все зробити самостійно, то він набагато краще вчиться дбати про себе, а також формувати належні звички.

* * *

Розділ про заохочення до співпраці змусив мене замислитися про відмінність між ретельною співпрацею та нечесними маніпуляціями.

Уже доволі давно мій син мріє про новий велосипед, і всі наші розмови зводяться до одного і того ж:

– Ти просто не хочеш мені його купити! От інші хлопці мають... Тому що інші батьки...

Я вважаю, що на разі синові цілком достатньо старого велосипеда, який, зрештою, у доброму стані. Не можу дозволити собі купити велосипед останньої моделі однієї з найвідоміших фірм. Однак я боявся відкрито сказати синові, що у нас немає грошей.

Якось, коли мені було вже несила слухати ці нарікання, я сказав:

– Обіцяю, що отримаєш новий велосипед, якщо в кінці шкільного року в графі «поведінка» буде написано «зразкова», – я чудово знав, що це просто нереально, і мені зовсім не загрожує купівля дорогого велосипеда.

І син промовив саме те, що я хотів би почути:

– Ех, подумаєш... Старий велосипед ще у досить доброму стані. Не хочу я нового.

Я почувався просто жахливо! Ми обоє знали, що мій хід був негідний. Хочу якось реабілітуватися у власних очах і в очах сина. Набираюся відваги, щоб розпочати чесну розмову з ним. Сподіваюся, що наші заняття і ця книжка мені у цьому допоможуть. Я хотів би навчитися щиро і відверто розмовляти з сином про наші проблеми.

Замість покарання

3

I Частина

Коли починаємо застосовувати деякі методи, котрі мали б заохотити дітей до співпраці, то виявляється, що багато хто з нас мусить постійно себе контролювати, щоб не сказати так, як завжди. Сарказм, «проповіді», перестороги, образи, прізвиська та погрози міцно вкоренилися у мові, яку ми чули ще з дитинства. І тому нам дуже важко від цього відмовитися.

На зустрічах батьки часто стверджували, що почуваються дуже невдоволеними, оскільки постійно ловлять себе на тому, що говорять власним дітям те, чого не хочуть і не повинні казати. Вони почали це зауважувати! На цьому етапі «почути себе» – це вже поступ. Перший крок до більших змін.

Я з власного досвіду знаю, що процес змін дається доволі важко. Мені також траплялося вживати старі, непридатні пригадування: «Діти, що з вами діється? Ви ніколи не вимикаєте світло у ванній кімнаті». І тоді я злилася на себе. Присягалася, що ніколи більше не скажу чогось подібного. А потім знову було те саме... І докори сумління. «Я так ніколи і не навчуся цього... А як можна було висловитися по-іншому? Знаю... Я мала б сказати: «Діти, у ванній увімкнене світло», – або ще краще: «Діти, світло». А потім я переймалася, що у мене вже ніколи не буде шансу, щоби так відреагувати.

Однак насправді не було чим перейматися. Діти завжди залишали ввімкнене світло у ванній. Та наступного разу я вже була готова: «Діти, світло». Хтось побіг і вимкнув. Ура! Успіх!

Також були моменти, коли я казала «правильні слова», але це не давало жодних результатів. Діти або ігнорували мене, або, і це ще гірше, робили все навпаки. І тоді мені хотілося лише одного – покарати їх!

Прошу прочитати дві сцени і відповісти на запропоновані питання, щоби краще зрозуміти, що відбувається між особами, коли одна з них карає іншу.

Перша сцена:

Мама: Перестань бігати між вітринами. Я хочу, щоб під час перебування у магазині ти трималася за мій кошик. Навіщо ти все чіпаєш? Я ж сказала: «Тримайся за кошик!». Поклади ті банани. Ні, ми їх не купимо, вдома є банани. Не стискай помідори! Я попереджую, якщо не триматимешся за кошик, то пошкодуєш. Ану відійди від цієї полиці! Не хочеш, то я кладу морозиво назад. Ти знову бігаєш. Хочеш упасти?

Бачиш? Я тобі що казала?! Ти ледь не збила з ніг ту літню пані. Ти аж просишся, щоб тебе покарали. Ні, ти не заслуговуєш навіть маленької ложечки морозива. Думаю, це тебе навчить, що не можна поводитися, як дика тварина!

Друга сцена:

Тато: Біллі, ти брав мою пилку?

Біллі: Ні.

Тато: Ти впевнений?

Біллі: Присягаюся, я до неї навіть не доторкнувся!

Тато: Тоді чому вона лежить на землі, вся в іржі, біля візочка, який ти з другом ремонтував?

Біллі: А, я згадав! Ми брали її минулого тижня. Почався дощ, і ми сховалися. Я просто забув її забрати.

Тато: Ти збрехав.

Біллі: Не збрехав. Я справді забув.

Тато: Так само, як минулого тижня ти забув мій молоко, а два тижні тому – мої викрутки!

Біллі: Ну, татку... Я не хотів. Я просто забув.

Тато: Добре, може це вилікує твою пам'ять. Я забороняю тобі користуватися моїми інструментами! А за те,

що ти збрехав, завтра залишаєшся вдома, а ми всі
йдемо на морозиво.

Питання:

1. Чому в кожному з поданих випадків батьки хотіли по-
карати дітей?

Перша сцена

.....

.....

Друга сцена

.....

.....

2. Що, на вашу думку, відчували покарані діти?

Перша сцена

.....

.....

Друга сцена

.....

.....

Отож, карати чи не карати?

Як тільки я починала розмову на цю тему, то відразу запи-
тувала: «Навіщо? Навіщо ми застосовуємо покарання?». Ось
деякі відповіді батьків.

«Якщо я їх не покараю, то вони мене замордують».

«Часом я така зла, що не знаю, що мені робити».

*«Якщо не покараю дитину, то як вона дізнається, що
вчинила погано і що більше так робити не слід».*

*«Я караю сина, бо це єдине, що він спроможний зрозу-
міти».*

Коли я запитала батьків, чи пам'ятають вони власні від-
чуття, коли їх карали у дитинстві, то почула ось що:

*«Я ненавиділа маму. Думала, вона погана, а потім почу-
валася за це винною».*

*«Мені здавалося, що мій батько має рацію. Я – поганий
і заслуговую на те, щоб мене карали».*

*«Я уявляла себе дуже хворою, і сподівалася, що мої бать-
ки жаліють, що покарали мене».*

«Пригадую свої думки: ті дорослі такі негідники, от я їм покажу! Знову зроблю те саме, тільки наступного разу вони не знатимуть, що це я».

Чим більше батьки говорили, тим краще усвідомлювали, що застосування покарань призводили до ненависти, бажання відімстити, опору, почуття провини і меншевартості, жалю до самого себе. Незважаючи на це, у батьків все одно виникали сумніви:

«Якщо відмовлюся від покарань, то чи діти не сядуть мені на голову?»

«Побоюся почуття безсилля, а також того, що втрачу над ними контроль».

Розумію ці сумніви. Пригадую, що якось ми запитали у доктора Джінотта: «У який саме момент треба покарати дитину, котра ігнорує батьків або робить наперекір? Чи дитина, котра погано поводить, має відчувати наслідки своєї поведінки?».

Доктор Джінотт завжди відповідав, що дитина повинна відчувати наслідки своєї поганої поведінки, але не через покарання. У взаємовідносинах, побудованих на довірі, немає місця покаранню.

«Припустімо, що дитина неслухняна. Чи можна її покарати?».

На думку доктора Джінотта, проблема застосування покарання полягає в тому, що цей спосіб не дає позитивних результатів, оскільки порушує духовну гармонію. І дитина, замість відчувати провину за власний вчинок і роздумувати, як це можна виправити, зосереджується на тому, як відімстити. Іншими словами, караючи дитину, ми не дозволяємо їй переосмислити власний поганий вчинок.

Такий триб мислення був для мене чимось цілком новим. Раніше я навіть не задумувалася над тим, що кара може бути недієвою, бо вона спричиняє духовний дисбаланс. «А як можна відреагувати по-іншому?» – міркувала я.

А тепер поміркуйте, як по-іншому могли б повестися батьки у двох сценах, про які раніше була мова.

1. Як, не застосовуючи покарання, можна заспокоїти дитину в магазині?

.....

.....

.....

.....

.....

2. Як, не застосовуючи покарання, можна вирішити проблему з дитиною, котра взяла інструменти батька і не поклала їх на місце?

.....

.....

.....

.....

.....

Мене завжди вражає те, наскільки творчо батьки підходять до справи. Їм просто треба дати трохи спокою та часу, і вони знайдуть багато інших способів, окрім покарання, щоби впоратися з тією чи іншою проблемою. Ось пропозиції, які мені запропонували лише в одній групі:

«Мама з дитиною могли б удома зробити репетицію перебування у магазині. Під час гри мама може нагадати правила належної поведінки».

«Можна разом зробити простеньку книжечку з малюнками: «Джонні йде до магазину!». У книжці слід записати обов'язки Джонні: допомагати везти візок, класти продукти у візок, перекладати у пакети тощо».

«Джонні разом з мамою міг б зробити список продуктів, які потрібно купити, у вигляді малюнків, а потім допомагав би мамі шукати ці продукти в магазині та класти їх у візок».

«Тато і син могли б випрацювати карткову систему, як у бібліотеці. Щоб отримати наступний інструмент, потрібно повернути позичений».

«Тато міг би купити синові невеликий комплект найнеобхідніших інструментів. Можливо, про власні інструменти син дбатиме більш ретельно».

Ви зауважили, що в усіх пропозиціях переважає бажання запобігти покаранню. Хіба не було б чудово, якби ми завжди могли передбачати наслідки? А на ті випадки, коли у нас немає ані ідей, ані енергії, замість покарання пропоную кілька інших методів, котрі можна спробувати будь-коли.

Замість покарання

1. Підкажіть дитині, чим вона може вам допомогти.
2. Висловіть різкий протест (не атакуючи рис характеру).
3. Висловіть свої почуття та очікування.
4. Покажіть дитині, як можна виправити зло.
5. Запропонуйте вибір.
6. Візьміть ініціативу у власні руки.
7. Дайте дитині відчути наслідки поганої поведінки

ЗАМІСТЬ ПОКАРАННЯ

ЗАМІСТЬ:

ПІДКАЖІТЬ ДИТИНІ, ЧИМ ВОНА
МОЖЕ ВАМ ДОПОМОГТИ

ЗАМІСТЬ:

ВИСЛОВІТЬ РІЗКИЙ ПРОТЕСТ
(НЕ АТАКУЮЧИ РИС ХАРАКТЕРУ).

ЗАМІСТЬ ПОКАРАННЯ (прод.)

ЗАМІСТЬ:

ЗАПРОПОНУЙТЕ ВИБІР

ЗАМІСТЬ:

ВІДРЕАГУЙТЕ
(ПРИПИНІТЬ БЕШКЕТУВАННЯ,
ПОЗБАВТЕ СВОБОДИ РУХУ);

Однак припустимо, що дитина поводить себе дуже погано, тому мама змушена вийти з магазину. Що тоді? Наступного дня без «проповідей» та моралізування можна дати дитині відчуття наслідків поганої поведінки.

ЗАМІСТЬ ПОКАРАННЯ (прод.)

ВІДВЕРТО ВИСЛОВІТЬ СВОЇ ПОЧУТТЯ

ВИСЛОВІТЬ СВОЇ ОЧІКУВАННЯ

ПОКАЖІТЬ ДИТИНІ, ЯК ВИПРАВИТИ ЗЛО

Для багатьох дітей такого підходу до справи буде достатньо, щоб заохотити їх до відповідальних учинків.

ЗАМІСТЬ ПОКАРАННЯ (прод.)

Однак припустімо, що дитина далі позичає татові інструменти і забуває класти їх на місце.

ЗАПРОПОНУЙТЕ ВИБІР

А якщо дитина далі поводить ся так само?

ВІЗЬМІТЬ ІНІЦІЯТИВУ У СВОЇ РУКИ

А тепер погляньмо на інший спосіб, який може допомогти впоратися з проблемою. Наприкінці зустрічі нашої групи одна мама розповіла про свої труднощі з сином Боббі. Він ніколи не приходить додому вчасно. Постійно вибачається за те, що не виконує обіцянки, розказує про поламаний годинник.

Ми зрозуміли, що її проблема доволі типова.

Перед наступною зустріччю я підготувала вправу для усієї групи. Використала справжню ситуацію і спробувала представити її по-іншому, з точки зору Боббі. Написала три можливі способи, з допомогою яких батьки зможуть по-іншому впоратися з хронічним спізнюванням Боббі.

Будь ласка, виконайте цю вправу зараз. Прочитавши історію Боббі та реакцію кожного з батьків, напишіть, що, на вашу думку, міг відчувати хлопець.

Розповідь Боббі. Після школи я люблю бавитися з друзями на спортивному майданчику. Я знаю, що повинен бути вдома приблизно о 17. 45, та часом про це забуваю. Вчора та позавчора я спізнився. Мама була така розлючена! Мені не хотілося, щоб мама і сьогодні кричала на мене. Тож я запитав у одного хлопця, котра година. Він сказав, що 18. 15. Я відразу ж погнав додому. Біг так швидко, як тільки міг, та було вже надто пізно...

Відповідь першого дорослого:

З мене досить твоїх пояснень! Тепер я точно знаю, що тобі не можна вірити. Сьогодні тебе покарано. Наступного тижня після повернення зі школи ти залишаєшся під домашнім арештом. І навіть не сподівайся, що постійно сидітимеш перед телевізором. Я скажу няні, щоб забороняла тобі дивитися телевізор і тоді, коли мене немає вдома. А тепер можеш іти до своєї кімнати.

Що міг подумати і відчути Боббі?

.....

.....

.....

.....

.....

Розповідь другого дорослого:

Ой, та ти увесь спітнів. Почекай, я витру тобі обличчя. Пообіцяй, що більше ніколи не спізнишся. Через тебе я так перенервувала. Заходь, мий руки та сідай за стіл, бо обід холодне. Давай, я ще трохи підігрію.

Що міг би подумати та відчувти Боббі?

.....
.....
.....
.....
.....

Розповідь третього дорослого:

Ти стверджуєш, що намагаєшся не спізнюватися, і це добре. Та коли ти спізнюєшся, я переживаю. Більше не хочу через це нервуватися. Очікую, коли ти врешті скажеш: «Я буду вдома о 17. 45» і саме тоді прийдеш.

Ми вже поїли. М'яса більше немає, та якщо хочеш, зроби собі канапку.

Що міг би подумати та відчувти Боббі?

.....
.....
.....
.....
.....

Звичайно, немає способу, аби визначити, що насправді думав Боббі, та можливо, вас зацікавлять думки батьків, котрі вже виконали цю вправу. Вони вважають, що перша доросла особа була надто суворою. Дитина могла б подумати: «Мама просто огидно повелася зі мною. Я їй відімщу». Друга доросла особа була надто поблажливою. Дитина могла б подумати: «Я можу дозволити собі все, що мені заманеться». Третя доросла особа повелася саме так, як і належить. У її висловлюванні не було ані картання, ані навіть натяку на поблажливість. Дитина могла б подумати: «Мама справді розлючена. Від сьогодні потрібно буде приходити додому вчасно. Вона мені довіряє. Я не хочу втратити її довіри. А ще я не люблю робити собі канапки».

Пам'ятаючи про цю вправу, мама Боббі повернулася додому й випробувала останній спосіб. Впродовж трьох тижнів це давало позитивні результати. А потім син повернувся до давньої звички. Мама не знала, що їй робити. Коли вона розповіла нам про своє розчарування, то у групі з'явилося чимало питань: «Як діяти в такому випадку?», «Припустімо, що ви випробували всі можливі методи, а проблема не зникла. І що тоді?», «Що можна зробити, коли нам здається, що не залишилося нічого, окрім покарання?».

Коли проблема залишається нерозв'язаною, то зазвичай ми вважаємо, що вона більш складна, аніж нам це здавалося спочатку. Складна проблема вимагає застосування складнішого методу. Консультанти з подружніх та дитячими проблем опрацювали особливі методи їх вирішення. Пропоную вашій увазі версію, котру я представила нашій групі:

Щоб вирішити проблему

- 1 крок. Порозмовляйте про проблеми та потреби дитини.
- 2 крок. Порозмовляйте про свої відчуття та потреби.
- 3 крок. Спільно подумайте і спробуйте знайти таке вирішення, яке задовольнило б кожного з вас.
- 4 крок. Запишіть усі ідеї, не оцінюючи їх.
- 5 крок. Вирішіть, котра ідея вам подобається, котра – ні, а котру ви маєте намір застосувати на практиці.

ЩОБ ВИРІШИТИ ПРОБЛЕМУ

1 КРОК.

ПОРОЗМОВЛЯЙТЕ ПРО ПРОБЛЕМИ ТА ПОТРЕБИ ДИТИНИ.

2 КРОК.

ПОРОЗМОВЛЯЙТЕ ПРО СВОЇ ВІДЧУТТЯ ТА ПОТРЕБИ.

ЩОБ ВИРІШИТИ ПРОБЛЕМУ (прод.)

3 КРОК.

СПІЛЬНО ПОДУМАЙТЕ І СПРОБУЙТЕ ЗНАЙТИ ТАКЕ ВИРІШЕННЯ,
ЯКЕ ЗАДОВОЛЬНИЛО Б КОЖНОГО З ВАС.

4 КРОК.

ЗАПИШІТЬ УСІ ІДЕЇ, НЕ ОЦІНЮЮЧИ ТІХ.

ЩОБ ВИРІШИТИ ПРОБЛЕМУ (прод.)

5 КРОК.

ВИРІШІТЬ, КОТРА ІДЕЯ ВАМ ПОДОБАЄТЬСЯ, КОТРА – НІ,
А КОТРУ ВИ МАЄТЕ НАМІР ЗАСТОСУВАТИ НА ПРАКТИЦІ.

Розглянувши ці етапи розв'язання проблеми, ми вирішили зіграти цю ситуацію з поділом на ролі. Я була у ролі матері, а справжня мама виконувала роль сина Боббі. Пропонуємо вашій увазі діалог, який відбувся того вечора і який ми записали на диктофон. Як виявилось, справжня мама повністю увійшла в роль сина:

Мама: Боббі, я хотіла б порозмовляти з тобою. Маєш трохи часу?

Боббі: *(підозріло)*. Добре. А про що йдеться?

Мама: Йдеться про вчасне повернення додому.

Боббі: Я вже розповідав тобі, що намагався, але мені завжди доводиться йти, не закінчивши гру.

Мама: Ох.

Боббі: Більше ніхто не мусить йти так скоро, як я. Ніхто!

Мама: Гмм.

Боббі: Я постійно змушений питати, котра година. Мій дурний годинник зламався, а хлопці нервуються: «Відчепися, з тобою лише морока».

Мама: Ох, це може дратувати.

Боббі: Ага! А Кенні називає мене дитиною.

Мама: Ти диви! З того, що я почула, виникає, що ти знаходишся під тиском інших дітей.

Боббі: Саме так.

Мама: Боббі, знаєш, що я про це думаю?

Боббі: Так, ти хочеш, щоб я вчасно приходив додому.

Мама: Це одна справа. Йдеться про те, що я переживаю, коли ти спізнюєшся.

Боббі: А ти не переживай.

Мама: Я б хотіла не переживати. Давай-но поміркуємо і спробуємо поглянути на цю справу по-новому. Побачимо, можливо, нам вдасться знайти інше вирішення проблеми, котре влаштовувало б кожного з нас. *(Мама бере олівець)*. Починай.

Боббі: Я приходитиму додому трохи пізніше, а ти не будеш переживати.

Мама: Добре. Я запишу це. А ще?

Боббі: Не знаю.

Мама: У мене є ідея. Я могла б прийти за тобою на спортивний майданчик.

Боббі: Ні... це погана ідея.

- Мама:** На разі запишемо всі ідеї. А пізніше вирішимо, котра нам подобається, а котра – ні. Що ще?
- Боббі:** *(довга павза)* Напевно, варто відремонтувати мій годинник.
- Мама:** *(пише: «Відремонтувати годинник»)* А ще?
- Боббі:** А чому ми завжди маємо вечеряти разом? Ти не могла б просто залишати мою порцію, а я прийду і підігрію собі?
- Мама:** *(пише: «Залишити вечерю»)* Тепер дні довші. Гадаю, ми могли б вечеряти на п'ятнадцять хвилин пізніше.
- Боббі:** Лише п'ятнадцять хвилин!
- Мама:** Гмм... *(пише: «Вечеряти на п'ятнадцять хвилин пізніше»)* У тебе є ще якісь ідеї, чи переглянемо наш список і вирішимо, що викреслюємо, а що залишаємо?
- Боббі:** Давай переглянемо список.
- Мама:** *(читає)* Можливі вирішення проблеми.
Боббі приходить додому пізніше. Мама не переживає.
Прийти до Боббі на спортмайданчик.
Відремонтувати годинник.
Залишити вечерю для Боббі.
Вечеряти на п'ятнадцять хвилин пізніше.
- Боббі:** Викресли те, де ти приходиш за мною на спортмайданчик. Кенні сміятиметься з мене, якщо так зробиш.
- Мама:** Гаразд... Але тоді також потрібно викреслити «Боббі приходить додому пізніше», тому що це викликає у мене неспокій. Давай подивимось далі. Гадаю, ми могли б вечеряти о 18. 15. Це допоможе?
- Боббі:** Ні... Ну може, трохи.
- Мама:** Скажімо, часом я можу залишати для тебе вечерю, якщо ти мене попередиш.
- Боббі:** Ага, залиш «Відремонтувати годинник».
- Мама:** Добре, але проблема в тому, що цей годинник вже не вперше ламається. Недавно я платила за його ремонт.
- Боббі:** Я зекономив майже чотири долари. Цього вистачить, щоб заплатити за ремонт?

Мама: На жаль, ні. Думаю, ми з татом могли б додати тобі ще кілька доларів.

Боббі: Я буду обережний, обіцяю. Коли ми з Кенні будемо боротися, я зніматиму годинник. І пильнуватиму за часом під час гри, щоби знати, коли йти додому.

Мама: Справді? Гмм... *(дивиться на список)*. Погляньмо, що у нас вийшло. Переносимо вечерю на 18.15. Це дасть тобі додатковий час для розваг. Віднесемо годинник до майстерні. А часом, якщо ти попередиш мене, я залишу для тебе вечерю. Як це тобі подобається?

Боббі: Дуже подобається!

Під час нашої наступної зустрічі всі відразу почали розпитувати маму Боббі, чи вдалося їй вирішити проблему? Як усе відбувалося? Вона усміхнулася і сказала, що їхня розмова з сином відбулася того ж вечора. Боббі був заінтригований її ідеєю. «Це було навіть весело, – розповідала вона. – Уся наша дискусія звелася до того, що він не любить годинника, а якби ми могли вечеряти на п'ятнадцять хвилин пізніше, то він чув би свисток у депо і знав би, що час повертатися додому. І відтоді, – додала вона, – мій син повертається додому вчасно».

Все не так уже й складно, хіба ні? А насправді... Вивчати можливі методи поведінки неважко. Це справа часу. Найважче – змінити власне налаштування. Ми маємо думати про свою дитину не як про проблему, котру потрібно вирішити. Слід відмовитися від переконання, що, оскільки ми дорослі, то завжди праві. А ще потрібно перестати боятися, що дитина ошукає нас, якщо ми не будемо достатньо пильними.

Це вимагає довіри. Якщо знайдемо час, сядемо й поділимося нашими справжніми почуттями з молодою особою, то разом зможемо знайти таке вирішення, яке буде вдалим для нас обох. У такому трактуванні справи важливе ось що: коли є конфлікт, не потрібно мобілізувати сили проти іншого й переживати, хто буде переможцем, а хто – переможеним. Треба використати енергію на пошук таких методів вирішення проблеми, котрі беруть до уваги наші індивідуальні потреби. Слід навчити дітей, що вони не мусять бути нашими жертвами або ворогами, і дати їм знаряддя, котрі допоможуть брати активну участь у вирішенні актуальних та майбутніх проблем.

Завдання

1. Наступного тижня замість покарання застосуйте інший спосіб. Опишіть реакцію дитини

2. Подумайте про проблему, яка регулярно виникає у вашій сім'ї і яку можна було б вирішити з допомогою вивчених методів. Знайдіть відповідні час та місце і спробуйте спільно з дитиною вирішити цю проблему.

Щоби швидко пригадати

Замість покарання

1. Висловіть свої почуття, не атакуючи рис характеру дитини.
«Я розлючений через те, що моя нова пилка заржавіла».
2. Висловіть свої очікування.
«Я хочу, щоб мої інструменти, після того, як їх хтось позичає, лежали у скриньці»
3. Покажіть дитині, як можна виправити скоєне зло.
«Тонкий шар машинного масла вбереже пилку від іржі».
4. Запропонуйте вибір.
«Ти можеш позичати мої інструменти, та повинен повертати. Инакше втрапиш привілей користування ними».
5. Візьміть ініціативу в свої руки.
Дитина: А чому скринька з інструментами замкнена?
Тато: Це ти мені скажи – чому?
6. Спільно вирішіть проблему.
«Можемо домовитися, що ти братимеш мої інструменти, коли завгодно, та я хочу мати певність, що вони лежатимуть на місці, коли будуть мені потрібні».

Питання, поради та розповіді батьків

Питання про застосування покарань.

1. Якщо мала дитина, котра ще не вміє розмовляти, торкається чогось, чого не слід, чи можна вдарити її по руці?

Те, що діти не розмовляють, ще не означає, що вони не слухають і нічого не розуміють. Малі діти постійно вчаться, не гайнучи ані хвилини. Проблема лише в тому, чого вони вчаться. У батьків є вибір. Мама може багаторазово бити дитину по руці, і цим дасть їй зрозуміти, що то єдиний спосіб навчитися того, чого не слід робити. А може поставитися до дитини як до повноправної особи і надати їй інформацію, якою вона зможе розпоряджатися відтепер і до кінця свого життя. Якщо ж мама хоче висловити свій протест, то варто виразно й суворо сказати:

«Ножі не можна лизати. Якщо хочеш, полижи ложку».

«Цей порцеляновий песик може розбитися. А твій іграшковий песик не розіб'ється».

Часом одну і ту ж інформацію треба повторити багато разів. Повторна інформація дає набагато більше знань, ніж повторений ляпанець.

2. Яка відмінність між покаранням і логічними наслідками? Мені здається, що це просто різні слова, котрі стосуються однієї і тієї ж дійсності.

Застосування покарання – це планомірне відбирання у дитини можливості використання власного часу або спричинення їй болю. Натомість, наслідки – це природний результат поведінки дитини. Один батько поділився з нами своїм досвідом.

«Мій син-підліток попросив, щоб я позичив йому свій синій светр, оскільки він пасує до його джинсів. Я відповів: «Гаразд, але будь обережний», – і забув про це. Через тиждень я знайшов свій светр під купою дисків на підлозі у кімнаті сина. Спереду на светрі були плями від чогось, що нагадувало соус до спагеті, а ззаду він був вимащений крейдою.

Я страшенно розлютився, оскільки таке трапилося не вперше. Присягаюся, якби у цей момент він увійшов до кімнати, я сказав би, що він може забути про футбольний матч у неділю і що я віддам квиток комусь іншому.

Я побачив його дещо пізніше, коли вже трохи заспокоївся, та все одно насварив. Син плакав, запевняв мене, що йому дуже прикро, а через тиждень знову попросив позичити йому светр. Я відповів: «Нізащо». Без жодних нотацій та «проповідей». Він знав, чому.

Через місяць він попросив позичити йому картату сорочку. Я відповів: «Послухай, перш ніж я знову щось тобі позичу, хочу впевнитися, що ти повернеш сорочку в такому ж стані, у якому позичив».

Увечері на столі я знайшов записку:

«Дорогий тату!

Якщо дозволиш мені позичити твою сорочку, то я зроблю все, щоб вона залишалася чистою.

Не спиратимусь на дошку в класі. Не кластиму ручки чи олівці в кишеню. А під час обіду буду особливо уважний.

Марк».

Я був здивований. Гадаю, що синові було нелегко відважитися написати цю записку, а також дотримати слово.

Наступного вечора він повернув сорочку на вішаку. Вона була чиста!»

У цій історії йшлося про логічні наслідки події. Невдоволення власника було першим логічним наслідком після повернення забрудненої речі. Небажання знову позичати щось синові – це наступний логічний наслідок. Також цілком можливо, що батько змінить своє рішення, якщо матиме підстави вважати сина безвідповідальним. Все залежить від того, як син буде поводитися надалі. Батько не мусить нічого робити, щоб повчати сина. Набагато легше вчитися на прикладі правил людської поведінки, аніж від особи, котра вирішує карати «для твого ж добра».

3. Минулого тижня я знайшла на тахті гірку шкірок від помаранчі. Коли запитала у своїх хлопців: «Хто це зробив?» – то вони почали вказували один на одного.

Якщо це невдалий спосіб, щоб дізнатися, хто винен, і покарати цю особу, то що потрібно зробити?

Питання: «Хто це зробив?» – зазвичай викликає автоматичну відповідь: «Це не я». А отже веде до висновку: «Хтось із вас каже неправду». Якщо ми настирливо намагаємося дізнатися правду, то діти лише щосили декларують власну невинність.

Якщо бачимо щось таке, що нас нервує, то корисніше виразити цю злість, аніж намагатися знайти винного, щоб його покарати.

«Страшенно злюся, коли бачу на тахті залишки їжі! Від цих шкірок можуть залишитися плями, з якими не впорається жоден миючий засіб».

У цьому випадку ви можете почути хор: «Але це не я. Він мене спровокував. Це все пес».

Однак це нагода, щоб сказати: «Мене не цікавить, хто це зробив. Я хочу, щоб тахта була чиста».

Не звинувачуючи й не караючи, ми звільняємо у дитині здатність зосередитися і взяти на себе відповідальність, а не зациклюватися на помсті.

«А тепер я очікую, що ви допоможете почистити тахту й приберете це сміття».

4. Ви стверджуєте, що замість покарання краще висловити своє невдоволення. Коли я так роблю, то моя дитина почувається винною і виглядає настільки нещасною впродовж усього дня, що це мене почало непокоїти. Може, я зайшла надто далеко?

Розумію ваші побоювання. Доктор Сельма Фрайберг у своїй книжці «The Magic Years» пише: «Часом дитина повинна відчувати наше невдоволення, та коли реакція батьків настільки сильна, що дитина почувається нікчемною та відкинутою, то це означає, що ми невдало застосували силу й створили нагоду для перебільшення почуття провини. А нехтіль до себе може мати велике значення у розвитку дитячої особистості».

Тому я вважаю, що коли доросла особа відчуває сильне роздратування, вона має допомогти дитині знайти спосіб виправити вчинене зло. Після початкового почуття провини дитині потрібен шанс, щоб відшукати позитивний образ власної особи, щоб відчути себе членом сім'ї, якого люблять.

Ми, батьки, зобов'язані дати дитині цей шанс. Ось деякі приклади.

«Я розлючена! Твоя сестричка гарно бавилася, поки ти не забрав у неї брязкальце. Сподіваюся, тепер ти знайдеш якийсь спосіб, щоб її заспокоїти!»

(Замість: «Ти знову довів дитину до плачу. Але ти дістанеш!»)

«Мене дратує, коли я повертаюся додому і бачу повну мийку брудного посуду. Ти ж обіцяв, що помиєш посуд. Я хочу, щоб посуд був вимитий і поскладаний, перш ніж ми підемо спати!»

(Замість: «Попрощайся з завтрашньою вечірньою прогулянкою. Може, це навчить тебе дотримуватися слова»).

«Ти висипав цілу пачку порошку на підлогу в ванній кімнаті. Такий безлад мене дуже дратує. Порошок – не іграшка! негайно все підмети і висип у чистий пакет».

(Замість: «Подивися, скільки у мене роботи через тебе. Сьогодні ти не гратимеш у «Козаки»»).

Такі твердження ніби кажуть дитині: «Я не люблю того, що ти зробив (-ла) й очікую, що надалі ти будеш більш обережний (-на)». Сподіваємося, що у майбутньому, коли дитина виросте і зробить щось, за що жалітиме, то вона радше подумає: «Як я можу виправити свій вчинок?» – ніж: «Мій вчинок є доказом того, що я – безвідповідальна особа, котра заслуговує на покарання».

5. Я не застосовую покарань. Тепер, коли роблю зауваження синові за його погані вчинки, він каже: «Перепрошую». Та наступного дня знову робить те саме. Що мені з цим робити?

Деякі діти трактують слово «перепрошую», як засіб заспокоєння розлючених батьків. Після скоєного вони миттю перепрошують і так само швидко повертаються до своїх поганих звичок. У таких випадках ми маємо допомогти їм зрозуміти, що почнемо сприймати їхній вираз жалю як удаваний. Такому «вічному грішникові» можна сказати:

«Перепрошую – означає иншу поведінку».

«Перепрошую – означає зміни на краще».

«Це добре, що ти перепрошуєш. Це перший крок. Тепер ти повинен задуматися, що з цим зробити».

Експерти про застосування покарань

Час від часу з'являються висловлювання, котрі схвалюють покарання, заохочують до них, трапляються навіть інструкції, як це потрібно робити. («Налякайте покаранням, перш ніж буде надто пізно», «Необхідно карати якомога раніше», «Кара має бути відповідною до вчинку»).

Часто несвідомі й безпорадні батьки починають втілювати ці поради у життя. Ось кілька думок різних спеціалістів з галузі психології, котрі відстоюють іншу точку зору стосовно застосування покарань.

«Покарання – це дуже неефективний метод збереження дисципліни. (...) Це дивно, але кара дуже часто дає зворотній ефект, тобто дитина починає поводитися цілком протилежно до того, як нам би хотілося! Багато батьків застосовують покарання лише тому, що ніхто не навчив їх кращого способу впровадження дисципліни!»

Fitzhugh Dodson, *How to Father*, Signet, 1974.

«Тримання дитини в шорах може викликати розчарування. Однак слід наголосити на тому, що дисципліна – це наука, це детально опрацьована програма, котра допомагає людям розвинути внутрішній самоконтроль та успішність. Щоб вона давала добрі результати, необхідна взаємна пошана та довіра. Натомість застосування покарань вимагає зовнішнього контролю над покараною особою за допомогою насилля та примусу. Прихильники покарання рідко довіряють покараному».

Brian G. Gilmartin, *The case Against Spanking*, "Human Behavior", February 1979, vol.8, nr 2.

«Вивчивши спеціальну літературу, можна зробити висновок, що застосування фізичних покарань не стримує агресії, а заохочує до неї. Покарання викликає у дитини розчарування і водночас дає їй зразок для наслідування агресивної поведінки».

Violence and the Struggle for Existence, Work of the Committee on Violence of the Department of Psychiatry, Stanford University School of Medicine, Edited by David N. Daniels, Marshall F. Gilula, and Frank M. Ochberg, Little, Brown and Company, 1970.

«У заклопотаних та дезорієнтованих батьків з'являється фальшива надія на те, що кара принесе позитивний результат. Вони не усвідомлюють того, що їхні методи ведуть в нікуди (...). Застосування кари лише допомагає дитині активніше проявляти свій опір та непослух».

Rudolf Dreikurs, *Children: The Challenge*, Hawthorn, 1964.

«Застосування покарань може призвести до того, що дитина обере цілком не ту модель поведінки, якої прагнули батьки. Дитина може навчитися успішно уникати почуття провини за погану поведінку, оскільки кара ніби анулює «злочин», і потім, заплативши за бешкетування, дитина повторюватиме це знову і знову, не відчуваючи жодної провини.

Дитина, яка робить усе, щоб «дістати як слід», носить у собі прихований борг у реєстрі гріхів, котрий батьки мають «стерти» з допомогою биття. А биття є саме тим, що дитині абсолютно не потрібне».

Selma H. Fraiberg, *The Magic Years*, Scribners, 1959.

«Науковці стверджують, що один з п'яти батьків зазнає принижень від своїх дітей: штурхани, образливі слова тощо. Це виразний доказ того, що діти випробовують на батьках фізичні зловживання».

“Newsday”, August 15, 1978.

Замість покарання

(розповіді батьків)

Марі, моя чотирирічна донька, завжди була дуже «важкою дитиною». Вона доводила мене до такої люті, що я втрачала самоконтроль. Минулого тижня, повернувшись додому, я побачила, що шпалери у моїй кімнаті помальовані. Я ледве стрималася, щоб не дати їй добрячого ляпанця. Натомість сказала, що забираю в неї олівці, і саме так зробила.

Наступного ранку я мало не луснула від люті. Донька взяла мою губну помаду й розмалювала нею плитку у ванній. Мені хотілося її задушити, та я опанувала себе і спокійно запитала:

– Марі, ти зробила так тому, що була зла на мене за відібрані олівці?

Донька ствердно кивнула головою.

– Доню, я дуже-дуже злюся, коли бачу пописані стіни. Потрібно чимало зусиль, щоб усе вимити і вичистити.

І знаєте, що вона зробила? Взяла ганчірку і почала стирати сліди від губної помади. Я налила їй у миску чистої води, дала мило, і донька працювала хвилин десять. Потім покликала мене і показала, що майже все помила. Я подякувала й віддала Марі олівці та альбом, раптом їй знову захочеться помалювати.

Я так пишалася собою, що навіть зателефонувала чоловікові на роботу й розповіла про те, що сталося.

Минув уже місяць. Марі більше не малює на стінах.

* * *

Після минулої зустрічі нашої групи, тільки переступивши поріг дому, я почула телефонний дзвінок. Це була вчителька математики мого сина Денні. Я відчула, що вона роздратована. Сказала, що мій син зовсім не хоче вчитися, негативно впливає на інших учнів, не знає таблички множення, і, правдоподібно, йому необхідна «посилена дисципліна» вдома. Я подякувала їй за інформацію. Всередині мною аж трусило. Моя перша реакція була така: «Його потрібно покарати. Ніяких телепрограм, поки не вивчить табличку множення і не почне краще поводитися у класі».

Та, на щастя, у мене була година, щоб заспокоїтися, перш ніж Денні повернеться зі школи. А потім відбувалася ось ця розмова:

Я: Сьогодні телефонувала пані К., вона була дуже роздратована.

Денні: Ох, вона завжди чимось роздратована.

Я: Гадаю, йдеться про щось важливе, якщо вона зателефонувала до мене. Вона стверджує, що ти негативно впливаєш на інших учнів і не знаєш таблички множення.

Денні: Це Мітчел вдарив мене по голові своїм зошитом. А я вдарив його.

Я: Ти мусив реваншувати?

Денні: Що означає «реваншувати»?

Я: Відплачувати комусь тим самим.

Денні: Так. А часом він пише мені записки, і я не можу зосередитися. І ще він копає моє крісло доти, поки я не відреаую.

- Я:** Тепер я розумію, чому тобі важко вчитися.
- Денні:** Я знаю табличку множення до шести, а от далі ніяк не вивчу.
- Я:** Гмм... Денні, думаєш, тобі було б простіше зосередитися, якби Мітчел не сидів поруч з тобою?
- Денні:** Не знаю... Можливо... Я зможу вивчити табличку множення, треба лише постаратися.
- Я:** Гадаю, що пані К. має про це знати. Напишемо їй записку. Погоджуєшся? (*Денні киває головою*).
Я виймаю ручку, аркуш і пишу:
*«Дорога пані К.
Я обговорила нашу телефонну розмову з Денні,
і він каже, що...»*
- Я:** Денні, що мені далі написати?
- Денні:** Напиши, щоб вона посадила мене подалі від Мітчела.
- Я:** (*пишу*) «Каже, що хотів би сидіти подалі від Мітчела». Так добре?
- Денні:** Ага.
- Я:** Ще щось?
- Денні:** (*довга павза*) Напиши, що я вивчу табличку множення на сім та вісім.
- Я:** (*пишу й читаю йому*) «Він також планує вивчити табличку множення на сім і вісім» Ще щось?
- Денні:** Ні.
- Я:** А на закінчення напишемо: «Дякую, що зателефонували». Потім я прочитала Денні увесь текст записки. Ми обоє підписалися, і наступного дня син відніс її до школи. Щось мусило змінитися, бо коли я повернулася додому, син відразу розповів, що пані К. пересадила його за іншу парту і «була дуже люб'язною».

* * *

Цю історію нам розказала мама, котра впродовж кількох перших зустрічей сиділа похмура і лише кивала головою. А на четвертій зустрічі вона почала розповідати:

«Я не вірила, що все те, що я тут почула, може бодай якось вплинути на мого сина. Ван такий упертий і примхливий. Єдине, чого він боїться, – це покарання. Минулого тижня я

мало не зомліла, коли сусідка сказала мені, що бачила, як мій син переходив через перехрестя у найбільш небезпечному місці, де перехід для пішоходів суворо заборонений. Я не знала, що робити. Вже відібрала від нього велосипед, заборонила дивитися телевизор, не даю йому кишенькових грошей... Що мені ще залишилося? У відчаї я вирішила спробувати метод, який ми обговорювали на нашій зустрічі.

Коли ми повернулися додому, я сказала: «Ване, у мене є проблема. Думаю, я знаю, що ти відчуваєш. Хочеш переходити на протилежний бік вулиці тоді, коли тобі заманеться, і не хочеш нікого просити про допомогу. Правда?». Син ствердно кивнув головою. «Скажу тобі, що я відчуваю. Я переживаю, коли думаю, що ти без допомоги дорослих переходиш через небезпечне перехрестя, де трапилася не одне ДТП. Якщо виникла проблема, її потрібно вирішити. Поміркуй про це, а під час вечері розповіси мені, що придумав». Ван відразу почав говорити. Я відповіла: «Ні, не тепер. Це дуже важлива справа. Я хотіла б, щоб ми обоє помізкували над цим. Порозмовляємо під час вечері, коли повернеться татко».

Того вечора я завчасу «підготувала» чоловіка, щоб він «лише слухав». Ван помив руки і відразу сів на своє місце. Не встиг чоловік зайти до кімнати, син відразу ж вигукнув: «Я знайшов вирішення проблеми! Щовечора ми з татком ходитимемо на перехрестя, і він вчитиме мене, коли і де можна переходити дорогу». Потім син зробив значущу павзу і додав: «А на мій сьомий День народження я перейду через перехрестя самостійно».

Мій чоловік ледь не впав з крісла. Гадаю, ми недооцінювали свого сина.

* * *

Десятирічний Нікі сказав мені (коли я з величезним поспіхом, бо спізнювалася на важливу зустріч, готувала для нього обід), що у нього пропали три підручники і що я повинна дати йому дев'ять доларів. Це мене неабияк розлютило. Спочатку мені хотілося вдарити його або покарати. Однак, хоча моя терплячість була на межі, я все-таки трохи заспокоїлася і почала свою фразу від «я». Я кричала так голосно, як тільки вмію.

«Я розлючена!!! Через мить я просто оскаженію! Три книжки загублені, і тепер я мушу віддати за це дев'ять доларів! Я така сердита, що зараз вибухну! І ти говориш мені про це, коли я поспішаю на зустріч, готую тобі обід, а ще мушу записати домашнє завдання! Я зараз просто лусну зі злости!».

Коли я перестала кричати, біля дверей з'явилося зосереджене обличчя Нікі: «Мамо, вибач. Не мусиш давати гроші, я візьму зі своїх кишенькових».

Я посміхнулася. Ніколи досі моя злість не минала так швидко й раптово. Що таке кілька загублених книжок для особи, син котрої справді піклується про її почуття!

Частина III

Більше про вирішення проблем

Перш ніж візьметесь за вирішення проблем

Перш ніж візьметесь за вирішення проблем, підготуйтеся до цього психологічно. Це важливо. Скажімо собі:

«Потрібно, наскільки це лише можливо, акцептувати й із розумінням ставитися до почуттів дитини. Я мушу вслухатися в інформацію та почуття, котрі досі були для мене неважливі».

«Висловлюватиму зрозумілі судження, оцінювання. Мої висловлювання мають бути чіткими та зрозумілими. Не переконуватиму та не вмовлятиму!».

«Візьму до уваги всі нові ідеї, незалежно від того, наскільки дивними вони здаватимуться!»

«Не поспішатиму. Якщо мені не вдасться знайти миттєвого вирішення проблеми, це означає, що потрібно детальніше обмізкувати справу, ретельніше дослідити її і краще обговорити».

Якщо брати до уваги всі необмежені можливості, які можуть мати місце, коли двоє людей доброї волі співпрацюють у вирішенні проблеми, то ключем до всього цього для моєї дитини й для мене є слово «повага».

Завваги про кожен етап процесу вирішення проблем

Перш ніж ви поставите собі запитання: «Чи я постійно підходжу до справ емоційно, чи мені не вистачає внутрішнього спокою, щоб розпочати цей процес?» (неможливо вирішувати проблему, перебуваючи у стані глибокого хвилювання), спробуйте зрозуміти, яким є настрій вашої дитини. Чи це відповідний час, щоб почати розмову? Якщо обидві відповіді ствердні, то:

1. Порозмовляйте про почуття дитини.

(«Уявляю, як ти почуваєшся...»). Квапливість тут зайва. Нехай ваше налаштування буде таке: «Я справді намагаюся зрозуміти, що ти відчуваєш». Лише тоді, коли вслухастесь і зрозумієте почуття дитини, вона зможе зрозуміти ваші почуття.

2. Порозмовляйте про свої почуття.

(«Я скажу тобі, що я відчуваю»). Нехай ця розмова буде короткою та зрозумілою. Дитині важко слухати дорослу особу, яка безконечно говорить про свої побоювання, злість та образи.

3. Запропонуйте дитині знайти спільне вирішення проблеми.

Якщо це можливо, запропонуйте дитині представити свої ідеї. Найважливіше – стриматися й не оцінювати чи коментувати їх. Раптова фраза: «Ні, це невдала ідея», – лише все зіпсує. Ви маєте доброзичливо та зі зрозумінням поставитися до всіх пропозицій дитини. Дуже часто найбільш неймовірна концепція може мати чудове, реальне вирішення. Основне завдання полягає у тому, щоб записати всі запропоновані ідеї. Саме писання не є необхідним, однак представлення кожної ідеї у письмовій формі надає їй особливої важливості та серйозності. Якось я випадково почула, як хтось із дітей сказав: «Моя мама така чудова! Вона записує всі мої ідеї».

4. Вирішіть, котрі ідеї вам подобаються, котрі – ні, а котрі ви маєте намір втілити у життя. .

Остерігайтеся критичних висловлювань: «Це дурна ідея». Замість цього краще висловіть свою особисту думку.

«Мені здається, що це не надто вдале вирішення проблеми, тому що...».

«Гадаю, що це можна спробувати».

5. Втілюйте план у життя.

Коли ви приймаєте реальне рішення, то може трапитися так, що вам буде важко втілити його у життя. Важливо, щоб додати:

«Що нам потрібно зробити, аби зреалізувати наш план?»

«Хто за що відповідатиме?»

«Коли ми це маємо зробити?».

6. Не дозволяйте, щоб дитина звинувачувала себе і почувалася винною.

Дитина: Ех, це не вдалося, бо ти завжди... Ти ніколи (У такі моменти важливо, щоб доросла особа поведилася рішуче.)

Батьки: Ми не будемо звинувачувати одне одного або згадувати минуле. Тепер мусимо зосередитися на вирішенні проблеми і на тому, що буде в майбутньому!

Питання стосовно методів вирішення проблем

1. Припустімо, що опрацьований з дитиною план упродовж якогось часу дає позитивні результати, а потім перестає діяти. Що тоді?

Це моменти, котрі вимагають від вас рішучої готовності діяти. Ви можете або повернутися до «проповідей» та покарань, або до писання. Наприклад:

Мама: Я незадоволена, що наша домовленість не дає позитивних результатів. Я змушена виконувати твої обов'язки, а це мені зовсім не подобається. Спробуємо спочатку? Може, порозмовляймо про те, що перешкоджає нам у досягненні успіху? А може, попрацюймо над новим вирішенням проблеми?

Ми чудово розуміємо, що є дуже мало незмінних вирішень тієї чи іншої проблеми. Те, що давало добрі результати, коли

дитині було чотири роки, може не спрацювати з шестирічною дитиною; те, що взимку нам здавалося добрим вирішенням проблеми, влітку може здатися безглуздом. Життя – це постійний процес пристосування. Для дитини важливо, щоб вона бачила в собі особу, яка шукає вирішення проблеми, а не когось, хто лише їх створює.

2. Чи вирішення проблеми завжди мусить відбуватися згідно з ustalеними етапами?

Ні. Проблема можна вирішити на будь-якому етапі. Часом звичайнісіньке представлення якоїсь суперечності може призвести до швидкого вирішення. Наприклад:

Мама: У нас справжня проблема. Ти хочеш, щоб ми зараз пішли по взуття. Я хочу посортувати прання, а потім приготувати вечерю.

Дитина: Може, я посортую прання, а ти за той час одягнешся, а коли повернемося, я допоможу тобі приготувати вечерю.

Мама: Думаю, це непогана ідея.

3. Припустімо, що ми пройшли всі етапи, та це не допомогло знайти оптимальне вирішення проблеми. Що тоді?

Так теж може трапитися. Та не потрібно втрачати надії. Обговорюючи ту чи ту проблему, кожен зі співрозмовників стає більш вразливим на потреби іншого. У важкій ситуації часом найкраще те, чого можна було сподіватися. Іноді справа вимагає глибокого переосмислення, перш ніж вдасться знайти її вирішення.

4. Припустімо, що дитина відмовляється співпрацювати при вирішенні проблеми. Як відреагувати?

Є діти, котрі не сприймають такого підходу. Тоді може «спрацювати» записка, написана згідно за тими ж принципами:

«Дорогий Джонні!

Мені потрібні твої ідеї, щоб вирішити проблему... Правдоподібно, ти хочеш (відчуваєш, тобі потрібно...)

Я (хочу, відчуваю, мені потрібно...).

Прошу, повідом мене про ідеї, котрі у тебе з'являться, можливо, вони влаштують нас обох. Тато».

5. Мені здається, що цей спосіб найбільш дієвий у випадку зі старшими дітьми.

Батьки молодших дітей розповідали про свої успіхи у застосуванні цього методу. Далі ви знайдете розповіді батьків про вирішення проблем з дітьми різного віку.

Вирішення проблем

(розповіді батьків)

Ситуація: Знайомі віддали колиску, яку я колись їм позичала. Я поставила її у спальні. Браян, мій дворічний син, розглядає її і видно, що вона йому дуже подобається.

Браян: Мамо, я сяду в колиску.

Мама: Сонечко, ти надто великий для колиски.

Браян: Так, я сяду в колиску *(починає залазити)*.

Мама: *(стримуючи його)* Браяне, я сказала, що ти надто великий. Колиска може зламатися, якщо ти в ній опинишся.

Браян: Прошу, мамо! Я вже хочу до колиски! *(Починає плаксиво просити)*.

Мама: Я сказала «нї!»! *(Як то кажуть, не мала баба клопоту... Я зрозуміла це, коли промовила останні слова. В ту мить плач Браяна перетворився у напад люті. Отож, я спробувала вирішити проблему по-иншому)*.

Мама: Синку, я бачу, що ти дуже-дуже хочеш полежати у колисці. Напевно, було б приємно поколисатися в ній. Мені теж хотілося б. Та проблема у тому, що вона не витримає ані мене, ані тебе. Ми – надто великі.

Браян: Мама надто велика, так само, як Браян. *(Виходить із кімнати, а потім повертається з Тедді, своїм іграшковим ведмедиком і кладе його в колиску. Починає колисати ведмедика.)*

Браян: Мамо, дивися! Браян колише Тедді, гарно, правда?

Мама: Так, Тедді помістився у колисці.

Ми доволі довго вчили трирічного сина користуватися туалетом, але безрезультатно. Тоді я вирішила застосувати метод «вирішення проблем». Ми сіли за стіл, і я сказала: «Девіде, я думала про те, як важко маленькому хлопчикові навчитися користуватися туалетом. Можу побитися об заклад, що часом ти так захоплений якоюсь грою, що навіть не зауважуєш, що тобі «хочеться»».

Він подивився на мене своїми великими оченятами, але нічого не сказав. Тоді я додала: «Можу побитися об заклад, що коли ти вже зрозумієш, що тобі потрібно в туалет, то важко вчасно туди добігти і сісти на унітаз».

Син кивнув головою: «Так».

Я попросила, щоб Девід приніс мені аркуш паперу та олівець, щоб ми могли записати всі ідеї, які допоможуть нам вирішити цю проблему. Він побіг до своєї кімнати і приніс мені жовтий аркуш паперу та червоний олівець. Ми сіли, і я почала писати.

Спочатку вислухала дві ідеї:

«Купити таку «підніжку», яка є у Джиммі у ванній кімнаті».

«Мама питатиме Девіда, чи йому вже «хочеться»».

Раптом Девід пискливо промовив: «Барбара та Петер допоможуть мені» (Петер – це його приятель, котрий вже навчився, а Барбара – його мама)

Потім син сказав: «Петер носить «дорослі» штанці».

Я записала: *«Купити «дорослі» штанці для Девіда».*

Наступного дня я купила йому «підніжку» та кілька пар «дорослих» штанів. Девід був у захопленні від куплених речей і відразу ж показав їх Петеру й Барбарі.

Ми знову порозмовляли про вчасне розпізнавання потреби: натиск у животику означає, що потрібно піти в туалет і вчасно зняти штанці.

Син знав, що я належно оцінюю його труднощі і намагаюся допомогти.

Минуло три місяці, і він навчився! Він пищається собою!

Я нетерпляче чекала на наступну зустріч, бо дуже хотіла поділитися з групою чимось надзвичайним. Я визволена! Так само, як і моя донька Рахиль, котрій сповнилося три з половиною роки. А почалося все раннім ранком у вівторок, коли пролунав телефонний дзвінок.

– Сьюзі, ти могла б забрати Даніель після обіду?

– Звичайно, що так, – відповіла я.

Коли я відклала слухавку, то пригадала, що потрібно ще дещо купити, і доведеться «волокти» за собою двох дітей. Але був інший вихід. Рахиль ходила на уроки підготовчої групи для дошкільнят. Однак донька зобов'язала мене сидіти в коридорі на лавці, так, щоб вона могла мене бачити. Інші мами залишали дітей і виходили. Я мусила залишатися!

Отож, я сказала Рахиль: «Сьогодні мені потрібно дещо купити. Після обіду з нами буде Даніель, і тоді у мене не буде часу бігти до магазину».

Рахиль почала плакати. Я вирішила використати своє вміння «вирішувати проблеми».

– У нас з'явилася проблема. Як її можна її вирішити? Давай усе запишемо, – сказала я.

Очі Рахиль аж засвітилися, коли я написала:

Проблема: *Мама має купити молоко. Після уроку у неї не буде часу, отож потрібно це зробити під час заняття Рахиль.*

Пропозиції вирішення проблеми:

(моя): Купити молоко під час уроку і швидко повернутися до Рахиль.

(Рахиль): Не купувати молока.

(Рахиль): Купити молоко після уроку.

(моя): Коли мама купуватиме молоко, Рахиль на уроці могла б співати, малювати і бавитися.

(Рахиль): Мама купить лише молоко і дуже швидко повернеться.

(Рахиль): Завтра разом купимо жуйки.

(Рахиль): Якщо Рахиль захочеться плакати, то вона плакатиме.

Ми прочитали список, і я пояснила доньці, що якщо сьогодні я не куплю молока, то тато і Рахиль будуть дуже незадоволені. Отож, цей пункт ми викреслили зі списку. Я також пояснила, що після уроку в мене не буде часу йти до магазину, тому і цей пункт довелося викреслити. Рахиль виглядала задоволеною. Ми пішли на заняття підготовчої групи. Рахиль кинулася мені на шию і поцілувала на прощання. А потім нагадала, що я маю піти лише до одного магазину, і побігла до дітей. Я купила молоко і незабаром повернулася. Рахиль спокійно бавилася з дітьми. Коли заняття закінчилося, Рахиль одразу ж запитала:

– Ти вже купила молоко?

– Звичайно. Ти можеш пишатися собою, адже залишилася сама.

Рахиль погодилася.

Середа, 8. 00.

Рахиль: *(напружено)* Сьогодні є заняття?

Я: *(Сподіваючись: «Чи ти залишишся?...»)* Так.

Рахиль: Ой, мамусю... Якщо мені захочеться плакати, то я трохи поплачу, а як не захочеться – не буду!

Я: Давай запишемо це.

Я записала слова доньки. Вона ще додала, що сяде біля подружки. А на завершення сказала:

– Мамо, повернися швидко-швидко. Йди так скоро, що аж падатимеш. Біжи!

Я відвела її на заняття підготовчої групи. Донька обняла мене, поцілувала і нагадала:

– Біжи швидко-швидко!

Я повернулася через 45 хвилин.

Я: Ти залишилася сама!

Рахиль: Ага, я пишаюся собою!

П'ятниця, ранок.

Рахиль: Сьогодні є заняття?

Я: Так.

Рахиль: Тоді давай запишемо, що я сяду біля подружки.

Проблема вирішена. Рахиль ходить на заняття підготовчої групи. Мама – по магазинах! Тепер, коли я оглядаюся в минуле, то бачу, що зробила велике зусилля: змусила себе при-

святити Рахиль необхідний час, і це допомогло вирішити нашу проблему. Я задоволена собою. Рахиль також!

* * *

Мій син, Мішель Говард, ходить до дитсадка, йому п'ять з половиною років. Він читає книжки, призначені для учнів від третього до шостого класу. У нього багатий словниковий запас, і він вирішив, що в майбутньому хоче бути пластичним хірургом. Ця ідея сподобалася йому ще тоді, коли я читав йому розділ з дитячої медичної енциклопедії про різні частини тіла.

Часто вночі Мішель приходив до мого ліжка. Я робив усе, щоб перешкодити йому в цьому, і водночас не дати відчуття себе небажаним. Я навіть намагався допізна не лягати спати. Нічого не допомагало. Коли я міцно спав, Мішель приходив з подушкою, капцями та улюбленою іграшкою і залівав під ковдру мого царського ложа. І щойно вранці я зауважував, що він, згорнувшись калачиком, міцно спить. Він навіть пропонував мені, щоб я спав у його ліжку, а він – у моєму. Повернувшись додому із зустрічі нашої групи, я вирішив спробувати інший метод.

Запитав Мішеля, що можна зробити, щоб уночі він не приходив до мого ліжка. Він відповів: «Дозволь мені подумати», – і пішов до своєї кімнати. Через десять хвилин повернувся з жовтим аркушем паперу та олівцем і запропонував: «Татку, нам треба написати “нагадування”» і сказав мені, що написати.

*«Дорогий Мішелю! Будь ласка, не приходь сьогодні вночі.
Тато».*

Потім син вийшов з кімнати і через хвилину повернувся з лінійкою та клейкою стрічкою. На зовнішньому боці дверей до моєї спальні він відміряв 110 сантиметрів, взяв «нагадування» і приклеїв його до дверей.

Потім Мішель сказав: «Якщо ти не хочеш, щоб я заходив до тебе, то повісь цей аркуш. А якщо я можу до тебе заходити, то приклей нижній край стрічки до верхньої частини аркуша (стрічка була приклеєна внизу «нагадування»).

О 6. 05 Мішель вмоствився у моєму ліжку (у робочі дні я прокидаюся приблизно о 6. 00) і сказав: «Знаєш, татку, я проки-

нувся трохи раніше і пішов до твоєї кімнати. Було ще темно, і я не міг роздивитися «пригадування», та подумки прочитав його. Отож, я повернувся до ліжка. Знаєш, татусю, ти повинен усе мені розповідати, і я допоможу тобі вирішити всі-всі проблеми»

Уже два тижні цей спосіб дає позитивні результати. Ми знайшли вдале вирішення проблеми.

Нічні клопоти Дженіфер

У вівторок увечері, будучи під враженням від останньої зустрічі нашої групи, я почала розмову з Дженіфер (5 років):

Мама: Можемо порозмовляти?

Дженіфер: Так.

Мама: Я б хотіла поговорити про нашу «нічну» проблему.

Дженіфер: Ох, добре.

Мама: Ти могла б розповісти, як почуваєшся у ситуації, через котру ми обоє нещасливі?

Дженіфер: Мамо, мене щось витягає *(на обличчі доньки з'являється гримаса, кулачки затиснені)*, і я не можу більше залишатися у своїй кімнаті. Мені просто хочеться прийти до тебе.

Мама: Ох, розумію.

Дженіфер: Я знаю, що тобі це не подобається, правда?

Мама: Тепер дозволь сказати, як я почуваюся. Після довгого і важкого дня я з нетерпінням чекаю моменту, коли опинюся у своєму ліжку, накриюся теплою ковдрою і солодко засну. Якщо я буджуся вночі, мені важко бути привітною мамою.

Дженіфер: Я знаю.

Мама: Спробуймо знайти таке вирішення, яке буде вдалим для нас обох, добре? *(Виймаю папір та олівець)*.

Дженіфер: *(виразно пожвавлена)* Ти хочеш записати? Це буде список?

Мама: Так. Хочеш його розпочати?

Дженіфер: Я хотіла б лягти у ліжко мами й тата.

Мама: Добре. Що ще?
Дженіфер: Я могла б вас будити.
Мама: Гмм... (записую)
Дженіфер: Я могла б читати біля настільної лампи, замість приходити до вашої кімнати.
Мама: Напевно, могла б...
Дженіфер: Це якби у мене була така лампа. Купиш?
Мама: (записуючи) А навіщо тобі така лампа?
Дженіфер: Я могла б читати, бавитися зі своїми ляльками, писати листи...
Мама: Тобі це подобається, чи не так?
Дженіфер: То що з лампою?
Мама: А в тебе є ще якісь ідеї?
Дженіфер: Я могла б попросити пити.
Мама: (мовчки записую).
Дженіфер: Я могла б лише зазирнути, чи у вас все гаразд...
Мама: То що, список складено? Прочитаймо його.

Дженіфер назвала ще кілька пропозицій. Вона сказала, що завтра потрібно купити лампу, новий альбом, олівці... Ми знайшли жахливий оранжевий світильник (вона сама виби-рала), котрий мав би пасувати (?) до її червоно-білої кімнати. Цей вечір був просто чудовий, а наступного ранку я отримала пачку з-під взуття, де було багато малюнків Дженіфер (це та-кож її ідея).

З того часу минув тиждень. Донька не перешкоджає нам спати. Тримаю кулаки.

* * *

Батьки розповідали, що коли діти звикають самотійно ви-рішувати проблеми, то набагато краще доходять до порозу-міння у суперечках. Це дуже зручно для батьків. Замість того, щоб вникати у справу, ставати на чийсь бік, грати роль судді та шукати вирішення проблеми, батьки лише озвучують свою точку зору, а вирішення проблеми залишають дітям.

Речення, котре заохочувало дітей почуватися відповідаль-ними у вирішенні конфлікту звучало приблизно так: «Мої любі, це важка проблема, однак я сподіваюся, що коли ви обоє постараетесь, то знайдете вирішення, котре буде вдалим для вас обох».

Першу історію нам розповів тато:

Бред (чотири роки) і Тара (два з половиною роки) були на вулиці. Бред їздив на велосипеді Тари, а вона намагалася його забрати.

Потім донька почала істерично плакати, а Бред навіть не думав віддавати велосипед. Зазвичай я без зайвих вагань сказав би: «Бреде, віддай велосипед. Він належить твоєї сестрі. У тебе є свій». Та замість захищати Тару, я сказав: «Бачу, що у вас виникла проблема. Тара хоче їздити на своєму велосипеді. Бред також хоче на ньому їздити, але Тара йому не дозволяє. Гадаю, ви маєте знайти таке вирішення проблеми, котре сподобається вам обом».

Тара все ще плакала, а Бред на мить задумався і промовив: «Думаю, що Тара могла б стати ззаду і триматися за мене, коли я їхатиму»

Я відповів: «Це треба обговорити з Тарою, а не зі мною».

Бред запропонував це Тарі, і вона погодилася. Діти разом поїхали на велосипеді.

* * *

Ми не перестаємо захоплюватися вирішеннями проблем, котрі діти вигадують самостійно. Переважно це дуже оригінальні ідеї, і вони приносять набагато кращі результати, аніж пропозиції дорослих.

Коли я повернулася додому після останньої зустрічі на тему вирішення проблем, двоє моїх дітей саме сперечалися про те, хто з них має одягнути червону куртку. Раніше цю куртку носила моя шестирічна донька, а тепер її носить мій трирічний син. Вони саме хотіли вийти на подвір'я, але почали сваритися.

Я попросила, щоб вони замовкли, і сказала: «Бачу двох дітей, які хочуть одягнути одну червону куртку. Одне з тих дітей було власником цієї куртки, й надалі хоче нею володіти. Друга дитина хоче одягнути червону куртку, оскільки тепер вона перейшла у її власність. Сподіваюся, що ви знайдете вирішення цієї проблеми. Коли будете готові виходити, покликайте мене. Я буду в кухні».

Я пішла до кухні. Ми з чоловіком здивовано слухали дискусію, яку розпочали наші діти. Через п'ять хвилин вони обоє

зайшли в кухню і сказали: «Ми знайшли вирішення! Джош одягне куртку, коли ми підемо в кафе. А коли ми звідти вийдемо, щоб піти на базар, то я її одягну, а Джош візьме мою нову жовту куртку!»

* * *

У цій історії йдеться про хлопця, котрий змагається з власними сильними емоціями.

У Скота (вісім років) проблеми з тим, щоб визволитися від злости, яка його часом охоплює. Того вечора щось його дуже схвилювало. Він раптом вибіг з-за обіднього столу, його кулаки були міцно стиснені. Син не знав, що може позбутися люті, якщо заакцептує її.

Йдучи до своєї кімнати, він ненавмисне розбив мій улюблений горщик з квітами. Побачивши на підлозі друзки, я теж не на жарт розлютилася і, на жаль, почала кричати, як навіжена. Син побіг до своєї кімнати і гримнув дверима.

Коли мій чоловік врешті зібрав шматки горщика, а час пом'якшив мою лють, я врешті пішла до кімнати сина.

Скот вдячно подивився на мене і сказав: «Так!».

Це було так, ніби моя присутність переконувала сина в тому, що я його люблю і бачу в ньому людину, а не капризну й неповоротку дитину.

Я запитала, як він почувається, коли так жа-а-а-хливо розлючується. Син відповів, що тоді йому дуже хочеться когось вдарити або щось знищити, або щонайменше чимось гримнути. А я розповіла йому, що коли він отак демонструє свою лютю, то у мене виникає бажання піти до його кімнати, взяти його улюблену іграшку й поламати її. Ми подивилися одне на одного і побурмотіли щось на кшталт: «Гмм...».

Я взяла папір та олівець і запитала сина, чи могли б ми знайти такий спосіб вияву злости, котрий не ускладнював би нам життя. Він почав пропонувати:

«Тато міг би повісити у моїй кімнаті боксерську грушу».

«Купити гімнастичну стінку».

«Вдарити головою в подушку».

«Грюкнути дверима».

«Почати стрибати».

«Пострибати на ліжку».

«Вмикати й вимикати світло».

«Вийти на вулицю і десять разів оббігти довкола будинку».

«Подерти папір».

«Ущипнути себе».

Я не промовила ні слова і все записала. Коли син говорив про щось, що було неможливе до здійснення, він хихотів так, ніби хотів показати, що йому цього справді дуже хочеться. Переглянувши список, ми викреслили деякі пункти, і я пояснила чому. Ми зосередилися на двох можливостях:

«Довкола будинку можна бігати лише вдень».

Коли я прочитала пропозицію про папір, то завважила:

– З цим буде лише одна проблема.

– Ох, знаю. Щоб я потім усе позбирав! – відповів син.

Ми сиділи поруч і розмовляли дуже спокійно. На завершення я додала:

– Є ще один спосіб, котрий варто взяти до уваги. Це щось, що ти завжди можеш зробити, коли починаєш злоститися.

– Можемо про це поговорити, – відразу відповів Скот.

Ми обоє в доброму настрої пішли спати.

Частина IV

Досвід батьків

Нам надзвичайно сподобався розділ про те, як можна поводитися, не застосовуючи покарання. Ефекти нам також сподобалися.

* * *

Запам'ятовувати все, що наша донька-підліток не зробила, хоча це належало до її обов'язків, було важко. Нас це дратувало. Але такі дії здавалися нам необхідними, щоб навчити її відповідальності та логічності: сума заборонених приємностей «у якості покарання» мусила дорівнювати сумі невиконаних обов'язків.

Донька відігравалася на дружині, зятято цитуючи те, що ми говорили на її адресу: «Ти не повинна дивуватися, що я

не виконую твого прохання. Ти ж мені сама говорила, що я – злослива!... То чого ти очікуєш?! Я ж безвідповідальна! Давай, починай! Не стримуйся! Ви ж любите вигадувати різні покарання! Ти, напевно, давно шкодуєш, що народила мене». Завданий біль лише подвоював мою лють.

Тепер що вечора ми з дружиною вигадуємо різноманітні конкретні завдання, котрі потім записуємо на невеликих картках. Ми вже не мучимо себе думками про те, що донька зобов'язана пам'ятати про різні домашні справи. Вранці я даю їй картку, на якій написано: «Ти мені дуже допоможеш, якщо після школи... (і далі перелік того, що потрібно зробити). Я розраховую на тебе». Донька відповідає: «Добре, тату», – а після обіду «здає звіт». На картці вона викреслює ті справи, які зробила, часом у неї з'являються доречні пропозиції стосовно тих справ, які їй не вдалося виконати. Деколи ми даємо їй кілька завдань на вибір, а вона самостійно вирішує, що робитиме сьогодні, а що – завтра. І робить!

Ми радіємо, бо тепер у нас є нагода хвалити нашу доньку. А вона (о, диво!) почала проявляти більшу ініціативу у виконанні різноманітних домашніх обов'язків. Я також змушений зізнатися, що попросив дружину зробити такі картки і для мене, оскільки мене почало дратувати її бурчання...

* * *

Домінікові вже дев'ять років, але він худорлявий та несміливий хлопчик. Змалечку часто хворів, тому, щоб хоч якось компенсувати перебування в лікарнях та лежання у ліжку, ми виконували всі його забаганки.

Самі привчили його до того, що він може мати все й одразу. Траплялося навіть таке, що коли ми відмовлялися виконати його прохання, у нього починалася істерика. Соромлячись людей, я відмовлялася від своїх початкових намірів і... робила так, як хотів Домінік. Мені це добряче набридло. Одного разу ми з сином стояли в черзі біля прилавка з молокопродуктами. Домінік почав канючити: «Мамусю, купи мені «Мамбу»! Ну, мамо, купи мені «Мамбу»! Я хочу «Мамбу»!». Я рішуче відповіла:

– Добре, але тут немає «Мамби». Мусиш сам піти і купити, а я залишуся тут. Або спокійно почекай, поки я куплю сир і молоко, і тоді підемо разом. Вирішуй.

– Але я соромлюся... – далі стогнав малий.

Раніше у подібній ситуації я переконувала б його в тому, що він уже великий, що не повинен соромитися, що мусить гарно поводитися тощо. Малий би протестував, потім почалася б істерика, і врешті ми були б змушені вийти з магазину. Домінік би залишився без жуйок, я теж нічого не купила б; мені довелося б тягнути його за руку додому, а на завершення син отримав би добрячого ляпанця.

А тепер я відповіла коротко:

– Розумію, – і щоб не промовити ані слова більше, уважно роздивлялася сири на вітрині. Домінік стояв поруч і роздумував. Після доволі тривалої павзи син цілком спокійно відізвався:

– Але це дуже довго. Може, я сам піду.

– Добре, йди. Ось тобі гроші.

– А ти прийдеш за мною?

– Гмм...

Пішов. Купив. Повернувся.

– Я вже купив! Подивися, мамо! – радів син.

– О, бачу. Ти – молодець!

– Знаєш, а я трохи боявся.

– Розумію, – відповіла я.

Після цієї події я з маніякальним завзяттям дотримуюся цього методу. Син допомагає мені купувати все, що потрібно, і ми повертаємося додому щасливі. Обоє.

* * *

Про свою трирічну доньку Анету я говорила: «Тиран, а не дитина». Мені було соромно, коли вона верещала, качалася в калюжі, або грала «виставу» в магазині. Від власного безсилля та психічної сили цієї дитини, яка ігнорувала більшість моїх зауважень, мене охоплювала нестримна лютя.

Та водночас я соромилася своєї люті, намагалася придушити її, одягаючи маску культурної та стриманої мами. А коли відчувала, що ось-ось «вибухну», то говорила холодним голосом: «Я тебе більше не люблю. Припини негайно! Я тебе не люблю!», – але це зазвичай лише погіршувало ситуацію. Я ніяк не могла збагнути, чому моя дитина так жажливо поводить: адже я її не б'ю, не кричу на неї і намагаюся бути дуже демократичною мамою.

Тепер я розумію, у чому помилялася і як треба було допомогти собі й дитині. Насамперед я вирішила:

1. Давати коротку, зрозумілу інформацію, як потрібно поводитися і чого очікую від доньки (досі я помилково вважала, що ці знання у неї генетично закодовані).

2. Коли мені не подобається те, що робить моя донька, маю виразити свої емоції, а не катувати дитину словами: «Я тебе не люблю».

3. Слухати відповіді доньки і трактувати їх серйозно.

Це почало давати позитивні результати. Ось одна із ситуацій.

Анетка лягла на стіл і почала вимахувати ногами (мені так і не вдалося відучити її залазити на меблі).

– Стіл не призначений для того, щоб на ньому лежати, – рішуче промовила я, застосувавши тон доброзичливого пояснення, без натяку на претензії та невдоволення.

Жодної реакції на мої слова, зрештою, як завжди...

– Стіл призначений для того, щоб на нього класти тістечка, сочок, каву, – рішуче і серйозно вела я далі.

– ...

– Я не люблю, коли якась дитина лежить на столі і вдає, що не чує мене! Я знаю, як ти маєш поводитися, а ти чудово знаєш, що повинна негайно зійти зі столу. І, напевно, зараз саме так зробиш, бо ти знаєш, що для лежання є ліжко! – переконливим тоном завершила я.

Анетка уважно подивилася на мене і... зіскочила зі столу, потім підбігла, притулилася і запитала:

– Мамусю, ти мене любиш?

– Так, – не вагаючись, відповіла я.

* * *

Писання записок та відгадування дитячих почуттів мені дуже сподобалося. Коли я цього не роблю, то повертаюся до ролі поліцейського та прокурора. Діти відразу ж зауважують зміни у моїй поведінці: «Мама знову читала ту книжку». У їхньому голосі відчувається симпатія та визнання, і це дуже приємно.

Ранкові суперечки про вставання та вмивання, які часто супроводжувалися ляпанцями, відійшли в минуле завдяки

одній картці з кольоровим написом: «Запрошую вмитих та одягнених дітей на сніданок». Коли діти бачать картку, то знають, що треба робити... Яюсь я подумала, що церемонія з картою, напевно, їм уже надоїла. Тож після пробудження діти отримали лише поцілунки. А вони запитали: «Де запрошення?».

* * *

Під час дискусії у групі ми зробили висновок, що набагато легше буде впроваджувати в життя альтернативні методи виховання, якщо в глибині серця ми відмовимося від того, щоб карати себе негативною самооцінкою: «Я – поганий тато», «Я – погана мама». Таке негативне мислення і оцінювання себе шкодить і нам, і нашим дітям, оскільки:

1. Зменшує бажання шукати нові способи порозуміння з дитиною.

«Я – погана мама, у мене величезне почуття провини стосовно сина, за те, що я його взагалі народила, що приготувала йому таку страшну долю. Я «забрала» у нього батька, з яким розлучилася, бо він пив, та син змушений перебувати у такому ж пеклі з дідом-алкоголіком. У нього немає такого дитинства, яке мало б бути. Часто він каже: «Я – дурень! Дурний дурень!». Спочатку я говорила йому: «Ти не дурень. Хто тобі таке сказав?!». Тепер знаю, що він чув ці слова від мене, коли я допомагала йому робити уроки! Мій син дуже агресивний. Накопав однокласника. Я хотіла з ним порозмовляти, та не знаходила часу...

Побоююся, що мій син виросте хуліганом... Я його не била, лише застосовувала покарання. Тепер розумію, що вони шкодять ще більше. Почувши, що я не маю наміру його карати, а спробую вирішити проблему по-іншому, він просто остовпів. Може, це врешті дасть позитивний результат? Однак я побоююся, що мені не вистачить терплячості та витривалості... Він і так вважає мене поганою мамою. І правий».

2. Нищить любов і поглиблює відчуження між батьками та дітьми.

«Дуже часто думаю про те, що я – поганий тато. Мені нічого не хочеться, навіть піти з сином на прогулянку або пороз-

мовляти з ним. А він так часто просить піти з ним у парк і поїздити на скейті... Мене це мучить, переслідує. Мені крають серце претензії до самого себе, з'являється неспокій, а якими будуть наслідки... Я знаю, що треба щось змінити, та... Я не бачу можливості, як можна влаштувати сімейне життя і працю так, щоб бути з сином і знайти з ним спільну мову.

А він ніби відчуває, що нічого з цього не вийде. Я швидко втомлююся від його нескінченних запитань. Він вважає, що я не хочу з ним розмовляти, що хочу мати «святий спокій»... Коли кажу, що втомився, він лише ображається: «Ти завжди втомлений!». Так, з ним справді важко порозумітися».

3. Штовхає нас до того, щоб застосовувати хабарництво, а це лише погіршує спілкування з дітьми.

«У мене часто з'являється відчуття, що я – погана мама. Панікую, боюся, замикаю сина в кокон надмірної опіки... Я – дурна, бо не вмію пересилити себе. Відмовилася від власних амбіцій, знайомих, хобі. Він же мав усе, що хотів. А тепер вважає, що я – вар'ятка».

4. Спричиняє перекладання «провини» і ... кари за відсутність виховних успіхів на дитину.

«Колись одинадцятирічний син сказав мені: «Це твоя вина, що я такий. Це ти мене так виховала». Внутрішньо я з ним погодилася, та це було дуже боляче, і я сказала, що він не має права так розмовляти зі мною і піде спати без вечері. А потім вдарила його по обличчю...».

5. Ускладнює прийняття рішення про відмову від насилля стосовно дитини.

«Мені найважче зрозуміти те, що дитині більш боляче пережити наслідки своєї поведінки, аніж мої покарання, хоча слова «покарання раниць, а наслідки вчать» звучить доволі переконливо.

Мені здавалося, що краще покричати або дати ляпанця, аніж заборонити дітям виходити на вулицю; що краще насварити та пригрозити, що не дозволю їм піти на наступну дискотеку (за те, що надто пізно повернулися додому), аніж справді їм це заборонити. Тим паче, що діти самі казали: «Мамо, краще насвари мене й набий, але дозволь піти».

Дивуюся суворості своєї знайомої, про котру діти постійно говорили: «Якщо мама Елі сказала «ні», то навіть не варто просити. Вона не змінить свого рішення». Я змінювала. І тому мої діти зовсім не зважають на мою думку, а от те, що скаже мама Елі, має неабияке значення. Це мені ще раз доводить, що я – погана мама, бо не зуміла належно виховати своїх дітей. Я хотіла б дізнатися, як потрібно карати, щоб це давало кращі результати...».

На одній зустрічі після виступу мами, котра розповіла про ті зміни, які в ній відбулися, всі захоплено аплодували:

«Тепер, після наших занять і під впливом цієї книжки, я перестала мучити себе думкою про те, що я – погана мама. Зрозуміла, що реально не бачила власних проблем та проблем сина! Мій страх за нього викривляв дійсність. Він не мав шансів стати іншим. Тепер я просто мама, навіть – добра мама, бо даю синові право бути собою, даю йому право на власні успіхи та поразки... І таке ж право даю собі, матері».

Заохочувати до самостійности

4

Частина I

У книжках про виховання дітей, як правило, сказано, що одна з батьківських цілей полягає у тому, щоб допомогти дітям відокремитися від нас, допомогти їм стати незалежними людьми, котрі певного дня почнуть самостійне життя. Ми часто чуємо, що не варто виховувати дітей на свій образ та подобу, що про них треба думати як про особистостей, єдиних у своєму роді, котрі мають інший темперамент, почуття, іншу мету та відчуття естетики, інші мрії.

Отож, як можна допомогти їм стати незалежними індивідуальностями? Насамперед, мусимо дозволити їм діяти згідно за власним вибором, дозволяти самостійно вирішувати власні проблеми. Ми повинні дозволити їм вчитися на власних помилках.

Це легко сказати, важче виконати. Постійно пригадую свою першу дитину, яка ніяк не могла навчитися зав'язувати шнурівки. Я стояла коло неї кілька секунд, дивилася на це, а потім сама зав'язувала їй шнурівки.

Коли донька лише згадувала про те, що посварилася з подругою, я відразу ж давала їй поради.

Як я могла дозволити своїм дітям вчитися на власних помилках, якщо вони насамперед були зобов'язані мене слухати?

Ви можете подумати: «А що страшного в тому, що я допоможу дітям зав'язати шнурівки, підкажу їм, як помиритися з другом або як не робити помилок? Адже це діти, вони безпорадні, недосвідчені, залежні від світу дорослих, який їх оточує».

Ось у цьому й проблема. Йдеться про те, що коли одна особа постійно залежна від іншої, то у неї розвиваються певні почуття. Щоб з'ясувати, якими можуть бути ці почуття, прочитайте подані нижче твердження та запишіть свою реакцію:

1. Тобі чотири роки. Впродовж дня батьки кажуть тобі:

Їж шпарагову квасолу. Овочі корисні.

Дай, зав'яжу тобі шнурівку.

Ти втомлена. Ляж і відпочинь.

Я не хочу, щоб ти бавилася з цим хлопцем. Він негарно поводить ся.

Ти впевнений, що не хочеш у туалет?

Твоя реакція:

.....

2. Тобі дев'ять років. Впродовж дня батьки кажуть тобі:

Не одягай цю куртку. Зелений колір тобі не личить.

Дай мені банку. Я її відкрию.

Я поклала твою білизну.

Тобі допомогти зробити домашнє завдання?

Твоя реакція:

.....

3. Тобі – сімнадцять. Батьки кажуть:

Буде краще, якщо ти не вчитимешся водити машину.

Це небезпечно, я дуже боюся, що ти потрапиш у ДТП.

Я з приємністю відвезу тебе, куди захочеш.

Твоя реакція:

.....

4. Ви – доросла особа. Ваш працедавець каже:

Я хочу вам щось порадити. Не починайте впроваджу-

вати покращення. Виконуйте лише свої обов'язки. Я не

плачу вам за нові ідеї. Ви отримуєте зарплатню за вико-

нану роботу.

Ваша реакція:

.....

5. Ви – громадянин щойно утвореної країни. На зустрічі з представником багатой держави ви чуєте таку декларацію:

Оскільки ваша країна знаходиться на початковому етапі розвитку і належить до слабо розвинених країн, ми не залишатимемося байдужими до ваших проблем. Плануємо вислати до вас експертів, котрі навчатимуть, як розвинути економіку, освіту, бізнес, як управляти країною. Ми також вишлемо спеціалістів з планування сім'ї, і вони допоможуть вам зменшити народжуваність.

Ваша реакція:

Гадаю, що найчастіше ваша реакція була негативною. Коли людина опиняється у позиції залежності, то зазвичай відчуває безпорадність, образу, невдоволення, злість. Це показує, з якими дилемами нам доводиться стикатися. З одного боку, наші діти залежать від нас. З огляду на їхній вік та відсутність досвіду ми зобов'язані дбати про них, розповідати, показувати. А з іншого боку, це може призвести до того, що вони будуть налаштовані до нас вороже.

Чи є якісь способи, щоб звести до мінімуму почуття залежності у наших дітях? Чи можемо допомогти їм стати відповідальними людьми, котрі вміють бути самостійними? На щастя, ми майже щодня бачимо можливості розвитку дитячої автономії.

А тепер зверніть увагу на кілька способів, котрі можуть допомогти дітям навчитися покладатися на себе, а не на когось.

Щоб заохотити дитину до самостійності

1. Дозвольте дитині зробити вибір.
2. Виявіть повагу до зусиль дитини.
3. Не ставте надто багато питань.
4. Не поспішайте відповідати.
5. Заохотьте дитину до того, щоб скористалася досвідом інших.
6. Не відбирайте надію.

ДОЗВОЛЬТЕ ДИТИНІ ЗРОБИТИ ВИБІР

Такі можливості вибору дають дитині нагоду навчитися приймати рішення. У дорослому віці їй буде важко приймати рішення стосовно кар'єри, стилю життя, якщо вона не матиме досвіду висловлювання власної думки.

ВИЯВІТЬ ПОВАГУ ДО ЗУСИЛЬ ДИТИНИ

ЗАМІСТЬ:

ВИЯВІТЬ ПОВАГУ:

ЗАМІСТЬ:

ВИЯВІТЬ ПОВАГУ:

ЗАМІСТЬ:

ВИЯВІТЬ ПОВАГУ:

Якщо ви цінуватимете зусилля дитини,
то це додасть їй відваги самостійно долати щоденні труднощі.

ЗАМІСТЬ:

НЕ СТАВТЕ НАДТО БАГАТО ПИТАНЬ

КРАЩЕ ТАК:

ЗАМІСТЬ:

КРАЩЕ ТАК:

Діти можуть поставитися до «катування питаннями» як до втручання в особисте життя.
Вони самі скажуть те, що хочуть.

ЗАМІСТЬ:

НЕ ПОСПІШАЙТЕ ВІДПОВІДАТИ

КРАЩЕ ТАК:

ЗАМІСТЬ:

КРАЩЕ ТАК:

Коли діти ставлять запитання, потрібно дати їм шанс спершу пошукати відповідь самостійно.

ЗАХОТЬТЕ ДИТИНУ ДО ТОГО,
ЩОБ СКОРИСТАЛАСЯ ДОСВІДОМ ИНШИХ

Ми хочемо, щоб діти знали: вони не цілком залежні від нас. Світ поза батьківським домом, зоологічний магазин, стоматолог, школа, старші діти можуть допомогти у вирішенні проблем.

НЕ ВІДБИРАЙТЕ НАДІЮ

Замість того, щоб готувати дітей до можливих поразок, краще дозвольте їм самостійно здобувати власний досвід.

Намагаючись уберегти дітей від поразки, ми відбираємо у них надію, мрії, а часом – навіть бажання реалізувати власні плани.

Навіть якщо вам здається, що запропоновані методи впливають зі здорового глузду, то в жодному з них немає нічого очевидного. Вони вимагають рішучості та вміння розмовляти з дітьми так, щоб це зміцнювало дитячу незалежність.

Пропонуємо ще одну вправу. Є шість типових тверджень, котрі діти часто чують від батьків. Перефразуйте кожне з них таким чином, щоб заохотити дитину до самостійності.

**Зазвичай батьки
кажуть:**

**Твердження,
які заохочують дитину
до самостійності:**

1. Йди помийся.	1. (Запропонуйте вибір)
.....
.....
.....
.....
2. Чого ж ти так мучишся, зуваючи ті черевики. Піднеси ногу, допоможу тобі.	2. (Виявіть повагу до зусиль дитини)
.....
.....
.....
3. Ти гарно бавилася сьогодні на групі продовженого дня? Ви ходили у басейн? Ти з кимсь подружилася? А яка вихователька була сьогодні з вами?	3. (Не ставте надто багато запитань)
.....
.....
.....
.....
.....
4. Дитина: А чому татко щодня йде на роботу?
Мама: Тато мусить працювати, щоб ми мали гарний будинок, смачну їжу, новий одяг і ...	4. (Не поспішайте відповідати)
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

5. Підліток: Я надто товстий. Порадь мені якусь дієту. Що я маю їсти?

Мама: Я тобі постійно повторюю: замість солодощів уживай фрукти та овочі.

6. Дитина: Татку, я хочу бути вчителем, коли виросту.

Тато: Навіть не думай про таке. Вищі навчальні заклади переповнені майбутніми вчителями, котрі потім не можуть знайти роботу.

5. (Заохотьте дитину до того, щоб скористалася досвідом інших)

.....
.....
.....

6. (Не відбирайте надію)

.....
.....
.....
.....
.....

Ви не помиляєтеся, якщо вважаєте, що не тільки ці способи допомагають дитині стати самостійною. Щоразу, коли вслухаємося у дитячі почуття, ділимося з ними власними почуттями або пропонуємо спільне вирішення проблеми, це розвиває довіру до нас. Пригадую, як ідея про те, що дітей потрібно заохочувати до відповідальності за свої вчинки та обов'язки, здалася мені доволі революційною.

А ще я постійно пригадую собі бабусю, яка захоплено говорила про свою сусідку: «Це просто чудова мама. Чого вона тільки не робить для своїх дітей!». Я виросла зі святим і щирим переконанням, що добрі мами «роблять усе» для своїх дітей.

Я пішла ще далі. Не лише все робила замість своїх дітей, а навіть намагалася замість них думати. Результат? Кожного дня у нас вдома через найменшу дрібничку починалася суперечка, атмосфера була доволі напружена.

Коли я врешті навчилася повертати дітям почуття відповідальності, то все стало змінюватися на краще.

Ось що мені допомогло. Коли я відчувала, що починаю непокоїтися або втручатися, то запитувала у себе: «Чи у мене є вибір?», «Чи треба втручатися у цю справу?», «Чи можна дозволити, щоб це вирішили діти?».

У наступній вправі пропонуємо ситуації, котрі часто викликають у батьків неспокій або бажання втрутитися, або і одне, і друге. Прочитавши кожну ситуацію, поставте собі запитання:

1. Що я можу сказати або зробити, щоб дитина залишалася залежною від мене?

2. Що я можу сказати або зробити, щоб заохотити дитину до самостійності?

Деякі способи, котрі можуть стати у пригоді

Нові способи:

Запропонуйте вибір.

Виявіть повагу до зусиль дитини.

Не ставте надто багато запитань.

Не поспішайте відповідати.

Заохотьте дитину до того, щоб скористалася досвідом інших.

Не відбирайте надію.

Способи, відомі з попередніх розділів:

Акцептуйте почуття дитини.

Опишіть те, що відчуваєте.

Надайте інформацію.

Спробуйте вирішити проблему.

Дитина: Я сьогодні спізнилася до школи. Завтра збуду мене раніше.

Батьки: (утримуючи дитину в залежності)

Батьки: (заохочуючи до самостійності)

Дитина: Я не люблю яєць. І холодної каші теж не люблю. Я більше не снідатиму.

Батьки: (утримуючи дитину в залежності)

Батьки: (заохочуючи до самостійності)

Дитина: А на вулиці холодно? Я мушу вдягати светр?

Батьки: (утримуючи дитину в залежності)

Батьки: (заохочуючи до самостійності)

Дитина: Мені ніколи не вдається всилити нитку в голку.

Батьки: (утримуючи дитину в залежності)

Батьки: (заохочуючи до самостійності)

Дитина: Знаєш що? Я маю намір відкладати кишенькові гроші на коня.

Батьки: (утримуючи дитину в залежності)

Батьки: (заохочуючи до самостійності)

Дитина: Бетсі хоче, щоб я прийшла до неї на вечірку, але мені не подобаються її подружки, які там будуть. Що мені робити?

Батьки: (утримуючи дитину в залежності)

Батьки: (заохочуючи до самостійності)

Припускаю, що деякі ваші відповіді були миттєвими, а над іншими довелося поміркувати. Річ у тому, що знайти мову, котра вивільнила б у дитині почуття відповідальності, не так уже й легко. Це своєрідний виклик для батьків.

Щоправда, заохочення до самостійності може виявитися дуже складним процесом. Хоча всі ми добре розуміємо, яке значення для дітей має їхня незалежність, однак всередині нас все одно є сили, котрі протистоять цьому. Більшість із нас дуже зайняті люди, ми всі живемо у великому поспіху. Вранці будимо дітей, кажемо, що вони мають одягнути, зав'язуємо їм шнурівки, оскільки це набагато швидше і легше, аніж чекати, поки вони зроблять все це самостійно. Однак ми також змушені давати раду своїм «запальним» почуттям стосовно дітей. А ще нам потрібно навчитися не дивитися на дитячі помилки, як на власні поразки. Нам дуже важко погодитися з тим, що наші найближчі та найдорожчі особи будуть змушені самостійно робити якісь зусилля, помилятися, адже ми щиро

переконані в тому, що кілька наших мудрих слів та порад могли б захистити їх від болю та невдоволення.

Великої сили волі та самодисципліни з нашого боку вимагає також те, щоб не поспішати з порадою, особливо тоді, коли ми переконані, що знаємо правильну відповідь. Теоретично я знала це до того моменту, поки одне з моїх дітей не спитало: «Мамо, як ти гадаєш, що мені потрібно зробити?». Я мусила бути дуже уважною, щоб не відповісти відразу.

Проте є щось, що особливо перешкоджає нашому раціональному прагненню допомогти дітям стати самостійними. Я добре пам'ятаю свої змішані почуття, коли зауважила, що механічний годинник будить моїх дітей набагато ефективніше, аніж усі мої нагадування. З такими ж змішаними почуттями я перестала читати дітям казки, коли вони навчилися читати.

Переживання суперечливих емоцій, які супроводжують процес становлення дитячої незалежності, допомогло мені зрозуміти історію, яку розповіла знайома вчителька. Вона намагалася переконати молоду маму в тому, що її син справді буде гарно поводитися, якщо вона не сидітиме з ним під час уроку. П'ять хвилин по тому, як мама вийшла з класу, малий Джонатан захотів в туалет. Коли вчителька порадила йому поспішати, той безпорадно пробурмотів:

– Не можу.

– Чому? – запитала вчителька.

– Тому що тут немає мами, – пояснив Джонатан. – Вона завжди мене хвалить, коли я закінчую пісяти.

Вчителька задумалася, а потім сказала:

– Джонатане, можеш іти в туалет, а потім сам себе похвалиш.

Джонатан подивився на неї широко відкритими очима. Вчителька відвела його у туалет. Через кілька хвилин з-за зачинених дверей почувся захоплений вигук.

Пізніше мама того хлопчика розповідала, що його перші слова після повернення зі школи звучали приблизно так:

– Мамо, я можу сам себе похвалити. Ти мені більше не потрібна у школі.

– Не повірите, – вигукнула вчителька, – мама розповідала, що їй стало прикро.

Мені неважко це збагнути. Знаю, що крім гордості та радості за дітей, нам також доводиться переживати відчуття болю та пустки, коли починаємо розуміти, що ми їм більше не потрібні.

Це гірко-солодкий шлях, яким ми, батьки, маємо пройти. Спочатку ми незамінні для наших малих, безпорадних діточок. Упродовж років піклуємося про них, плануємо, оточуємо їх турботою і намагаємося зрозуміти. Віддаємо їм свою любов, працю, знання та досвід, щоб котрогось дня вони знайшли у собі внутрішню силу й відвагу залишити нас.

Завдання:

1. Застосуйте принаймні один спосіб, який заохотить вашу дитину до самостійності та незалежності.

2. Якою була реакція вашої дитини?

.....

.....

.....

.....

3. Чи є щось, що ваша дитина могла б виконувати самостійно, без вашої допомоги?

.....

.....

.....

.....

4. Як допомогти дитині зрозуміти свою відповідальність за виконане завдання, не присоромлюючи її? (Більшість дітей не реагує на стереотипне твердження: «Ти вже великий хлопчик (дівчинка). Ти вже можеш самостійно одягатися, їсти, застеляти ліжко тощо»).

.....

.....

.....

.....

Щоби швидко пригадати

Щоб заохотити дитину до самостійності

1. Дозвольте дитині зробити вибір.
*«Ти сьогодні хочеш одягнути сірі штани,
чи червоні?»*
2. Виявіть повагу до зусиль дитини.
*«Цю банку важко відкрити. Часом допомагає,
якщо постукати ложкою по накривці».*
3. Не ставте надто багато запитань.
«Як добре, що ти вже повернувся додому».
4. Не поспішайте відповідати.
«Цікаве питання. Що ти про це думаєш?»
5. Заохотьте дитину до того, щоб скористалася
досвідом інших.
*«Може, власник зоологічного магазину щось
тобі порадить».*
6. Не відбирайте надію.
*«Ти хочеш зіграти головну роль у шкільній
виставі! Це буде цікавий досвід».*

Питання, поради та розповіді батьків

1. Дозвольте дитині зробити вибір.

Це може здатися непослідовним: спочатку питати дитину, чи вона хоче пів склянки молока чи цілу, таку канапку чи таку. Однак кожен вибір, навіть найменший, дає дитині збільшені можливості, щоб контролювати своє життя. Дитина так багато «мусить» робити, що неважко зрозуміти, чому вона стає образливою або примхливою.

Ти мусиш випити ліки.

Перестань стукати по столі.

Швидко лягай у ліжко.

Якщо запропонуємо дитині вибір, то цього може бути достатньо, щоб пом'якшити її злість чи образ.

Я знаю, що ти дуже не любиш цих ліків. Може, тобі буде легше випити їх з яблучним або малиновим соком?

Цей стукіт по столі мені дуже перешкоджає. Можеш залишитися тут, якщо перестанеш стукати. Якщо хочеш і далі стукати, то йди до своєї кімнати. Вирішуй сам.

Зараз мені треба порозмовляти з татом. А тобі час у ліжко. Будеш ляжеш, чи ще побавишся? Але поклич нас, щоб ми поцілували тебе на добраніч?

Деякі батьки почуваються нещасливими, застосовуючи ці методи. Вони стверджують, що вимушений вибір – фальшивий, і це ще один спосіб, щоб обмежити дитячу свободу. Це необґрунтоване заперечення. Альтернатива заохочує дитину опанувати мистецтво приймати такі рішення, які будуть прийнятними для обох сторін діалогу. Ось що розповів нам один тато:

«Ми з Томасом саме переходили на інший бік вулиці. Синові три роки, і він дуже не любить, коли хтось тримає його за руку. Перш ніж ми вийшли на дорогу, я сказав: «Томасе, у тебе є дві можливості. Можеш взяти за руку маму або мене. А може, ти маєш якусь іншу ідею?».

Томас хвилику подумав і відповів: «Я буду триматися за візочок». Ми погодилися».

2. Виявіть повагу до зусиль дитини.

Зазвичай, коли ми говоримо, що щось нескладно зробити, то вважаємо, що таким чином додаємо дитині відваги. Однак це неправда. Кажучи: «Спробуй, це так легко», – ми зовсім не робимо дитині послугу. Бо якщо дитині вдасться зробити щось легке, то вона не надаватиме цьому особливої уваги. Якщо ж дитині не вдасться виконати завдання, то вона вважатиме, що неспроможна зробити навіть щось просте.

Натомість, якщо ми кажемо: «Це непросто» або «Це може бути важко», – то досвід принесе дитині менше розчарування, оскільки у випадку невдачі можна буде втішити себе тим, що завдання було надто складне.

Деякі батьки вважають, що твердження: «Це може бути важко», – є перебільшенням. Та якби вони поглянули на це завдання очима дитини, то зрозуміли б, що кожне нове завдання містить у собі певний ступінь складності. Варто зазначити, що не потрібно наголошувати: «Для тебе це буде важко», – бо дитина може подумати: «Чому для мене? А для когось іншого?».

Інші батьки нарікали на те, що їм важко бути пасивними і дивитися, як дитина сама бореться з труднощами. Проте, замість «виручати» дитину, краще надати їй корисну інформацію:

«Перш ніж потягнеш замок-блискавку вгору, спробуй добре зафіксувати її внизу. Часом це допомагає».

«Перш ніж це зробиш, спробуй зіпнути з пластиліну м'яку кульку. Іноді так зручніше».

Слід казати: «Часом це допомагає», – бо коли це не допоможе, то дитина може знайти інший вихід із ситуації.

Чи це означає, що ми ніколи не маємо робити за дитину те, що вона може виконати самостійно?

Я вірю в здоровий глузд батьків і в те, що вони відчувають, коли дитина втомлена й вимагає додаткової уваги чи навіть розради. У деяких випадках те, що ми зачешемо дитину або вдягнемо їй шкарпетки, може принести неабияке задоволення, навіть якщо дитина вміє чудово з цим упоратися. Поки усвідомлюємо, що основне завдання батьків полягає у тому, щоб навчити дітей самостійності, мусимо погодитися з тим, що виконувати замість дітей їхні завдання потрібно лише час від часу.

3. Не ставте надто багато запитань.

Стереотипні запитання та відповіді: «Де ти був?» – «На вулиці», «Що робив?» – «Нічого», – не беруться нізвідки. Більшість батьків знають також інші «захисні» відповіді на запитання, на котрі діти не готові або не хочуть відповідати: «Не знаю», «Дай мені спокій».

Одна мама розповіла про свої побоювання. Вона переживала, що почуватиметься поганою мамою, якщо не ставитиме синові запитань. Її дуже здивувало те, що відколи вона перестала бомбардувати сина нескінченними запитаннями і почала уважно слухати, хлопець став менш замкненим.

Чи це означає, що ніколи не потрібно ні про що запитувати? Зовсім ні. Важливо бути чутливим до можливої відповіді.

Увага! Батьки часто запитують: «Ти гарно бавився (бавилася)?». Яка велика вимога до дитини! Вона не лише мусить їти бавитися (до школи, на дитячий майданчик, на подвір'я), ми ще й очікуємо, що вона мусить гарно бавитися. А як щось не вдалося, то дитина сама має впоратися і з власним невдоволенням, і з невдоволенням батьків. У такому випадку дитина відчуває неспокій батьків і може почуватися винною.

4. Не поспішайте відповідати.

Діти спроможні ставити безліч запитань:

Що таке веселка?

А чому дитина не може повернутися туди, звідки з'явилася?

Чому люди не можуть робити те, що їм хочеться?

А чому я мушу ходити до школи?

У таких випадках батьки часто почуваються збентеженими і гарячково шукають миттєвої відповіді. Однак це зайве. Зазвичай, якщо дитина про щось питає, то вона вже замислювалася над тим, якою може бути відповідь. Дитина «використовує» нас в якості рятівного кола, щоб перевірити власні здогади. У дорослого завжди буде достатньо часу, щоб дати «правильну» відповідь, якщо це питання ще буде актуальним.

Даючи дітям миттєві відповіді та поради, ми лише кривимо їх; це те саме, що робити замість них домашні завдання. Краще заохочувати дітей до пошуків відповідей на поставлене запитання та вирішення їхніх проблем:

Подумай про це.

А ти як вважаєш?

Можемо навіть повторити запитання:

Чому люди не можуть робити те, що їм хочеться?

Можемо похвалити дитину:

Ти поставив важке запитання – філософи мізкували над цим упродовж століть.

Отож, не варто поспішати. Процес шукання відповіді має таку ж цінність, як і сама відповідь.

5. Заохотьте дітей до використання чужого досвіду.

Щоби зменшити почуття залежності дитини від сім'ї, слід показати їй, що і поза домом є світ, який готовий дати їй свій цінний досвід. Світ – не безлюдний острів. Є допомога, якою можна скористатися, коли буде потрібно.

Цей принцип корисний не лише для дитини. Він також полегшує життя батьків, котрі постійно мусять бути «напоготові». Вчителька може розповісти про ті продукти харчування, котрі спричиняють надмірну вагу; продавець взуття може пояснити, чому не варто постійно носити кеди; бібліотекар може допомогти молодій особі впоратися з написанням реферату; стоматолог може пояснити, що відбуватиметься з зубами, якщо їх не чистити. Часто трапляється так, що зовнішні «джерела» знання мають більше значення, аніж довгі розмови з мамою чи татом.

6. Не відбирайте надію.

Багато приємності у житті нам дають мрії, фантазування, передбачення, планування. Намагаючись підготувати дитину до можливої невдачі, ми відбираємо у неї важливий життєвий досвід.

Один батько розповідав нам про свою дев'ятирічну доньку, яка захоплювалася кіньми. Якось вона запитала, чи міг би тато купити їй коня. Батько зізнався, що йому доволі важко було не відповідати відразу, що, мовляв, про таке навіть не може бути мови, бо не дозволяє фінансова ситуація в сім'ї, місце та міські закони. Натомість він сказав: «Отож, ти хотіла б мати власного коня. Розповіси мені про це?». А потім ви-

слухав детальну розповідь про те, як донька годувала б коня, чистила б його та кожного дня їзди-ла на ньому. Їй було достатньо розповісти про свою мрію. І вона більше не просила батька купити їй коня. Однак після цієї розмови дівчинка позичила в бібліотеці кілька книжок про коней і почала відкладати частину своїх кишенькових грошей, щоб колись купити коня. Через кілька років вона пішла працювати на міський іподром, щоб мати можливість їздити на конях. Коли їй виповнилося чотирнадцять, захоплення кінсьми було вже в минулому. І котрогось дня вона сповістила татові, що на зекономлені «кінські гроші» купить собі велосипед.

Інші способи заохочення дитини до самостійності

1. Дозвольте доньці самій дбати про свій зовнішній вигляд.

Припиніть постійно розчісувати її волосся, випрямляти плечі, заправляти блузку, поправляти комірець. Діти ставляться до таких дій, як до замаху на власну фізичну власність.

2. Не прискіпуйте до найдрібніших деталей життя своєї дитини.

Мало котра дитина задоволена, коли чує: «Чому пишеш носом по зошиті?», «Сядь прямо!», «Прибери волосся з очей, ти ж нічого не бачиш», «Защепи манжети, виглядаєш дуже неохайно», «Твою улюблену сорочку слід викинути, вона така обшарпана. Одягни нову», «На що ти тратиш кишенькові? Це ж просто викидання грошей на вітер!».

Багато дітей на такі зауваження реагують невдоволенням: «Ну, ма-а-амо!» або «Ну, та-а-ату!». Що «в перекладі» означає: «Постійно чіпляєтеся до мене. Залиште мене у спокої. Це моя справа».

3. Не говоріть про дитину в її присутності, незалежно від того, скільки їй років.

У першому класі він був нещасний через уроки читання, але тепер уже все гаразд.

Вона любить людей. Всі довкола – її друзі.

Не звертайте на нього уваги. Він такий сором'язливий.

Коли діти чують, що про них говорять у такий спосіб, то почуваються предметами, власністю своїх батьків.

4. Дозвольте дитині відповісти самостійно.

Дуже часто батьків розпитують про дітей у їхній присутності:

Чи любить Джонні ходити до школи?

Чи любить Анна свою молодшу сестричку?

Чому він не бавиться новою іграшкою?

Справжня ознака поваги до дитячої незалежності полягає у тому, щоб сказати допитливому співрозмовникові: «Джонні сам тобі відповість. Лише він знає відповідь на це запитання».

5. Виявіть повагу до можливої «готовності» дитини.

Часом буває так, що дитина хоче щось зробити, та не готова до цього емоційно або фізично. Дитина хоче користуватися вбиральнею, як доросла особа, та їй це не вдається. Хоче плавати, як однолітки, та все ще боїться води. Хоче перестати смоктати палець, та коли втомлена, палець такий «смачний». Замість того, щоб змушувати, переконувати, соромити дитину, краще висловити довіру до її рішучої готовності:

Котрогось дня ти користуватимешся вбиральнею, як тато й мама.

Це твоя особиста справа. Коли будеш готовий, підеш у воду. Коли приймеш таке рішення, то перестанеш смоктати палець.

6. Зверніть увагу на надто часте повторювання «ні».

Батьки часто змушені забороняти дитячі забаганки. Однак деякі діти трактують рішуче «ні» як заклик до боротьби та безпосередню атаку на їхню самостійність. І тоді всю свою енергію вони мобілізують для контрнападу. Вони кричать, тупають ногами, ображаються, плачуть. Не погоджуючись, допитуються у батьків: «А чому ні? Ти несправедлива! Я тебе ненавиджу!». Це дратує навіть найтерплячіших батьків. Отож, як поводитися у такій ситуації? Піддатися? Погоджуватися на все? Звичайно, що ні. Це зробило б із розбещеного карапуза справжнього тирана.

На щастя, є інші способи, котрі допомагають батькам зберегти рішучість, не провокуючи конфронтації.

Замість того, щоб говорити «ні»

А. Надайте інформацію (не вживаючи слова «ні»):

Дитина: Можна мені піти побавитися з Анною?

Замість: Ні, не можна.

Поясніть: Через п'ять хвилин буде вечеря.

Маючи таку інформацію, дитина сама прийме рішення: «Напевно, тепер не варто йти».

Б. Акцептуйте почуття:

Дитина: (в зоопарку) Я не хочу йти додому. Хочу бути тут.

Замість: Ні, ми повинні йти додому.

Акцептуйте почуття дитини: Я бачу, що якби це залежало від тебе, то ми були б тут до вечора, правда? (Ведучи дитину за руку до виходу): Важко залишати місце, де було так цікаво.

Часом, коли хтось розуміє, як ми відчуваємося, спротив зайвий.

В. Опишіть проблему:

Дитина: Мамо, ти могла б відвезти мене до бібліотеки?

Замість: Ні, не можу, почекай.

Опишіть проблему: Я б охоче тобі допомогла, та через пів години прийде електрик.

Г. Якщо це можливо, замініть «ні» на «так»:

Дитина: Ми можемо піти зараз на дитячий майданчик?

Замість: Ні, ти не пообідала.

Замініть це виразом: Звичайно, що так. Відразу після обіду.

Д. Дайте собі час на роздуми.

Дитина: Можна я сьогодні ночуватиму в Гаррі?

Замість: Ні, ти спав там минулого тижня.

Дайте собі час на роздуми: Дозволь мені подумати.

Цей спосіб виконує дві функції: значно зменшує дитячу агресію (тепер дитина принаймні знає, що до її прохання ставляться серйозно) і дає батькам час обдумати рішення.

Це правда, що вираз «ні» коротший, а деякі запропоновані пропозиції, поза сумнівом, набагато довші. Та якщо у першому випадку ви врахуєте опір та протест дитини, то довший шлях може виявитися коротшим.

Більше про давання порад

Коли ми у групі прийшли до висновку, що давання порад завдає шкоди незалежності дитини, то багато хто з батьків відразу ж захотів висловитися. Вони думали: «Оце вже перебільшення!». Їм було важко зрозуміти, чому ми, дорослі люди, маємо відбирати у себе право ділитися власним досвідом. Ось запитання однієї з учасниць групи та відповіді, які вона отримала:

«Чому дитина не може скористатися моєю порадою, коли у неї виникають якісь проблеми? Наприклад, моя донька Юлія не була впевнена, чи повинна йти на День народження своєї подружки, оскільки не любить деяких запрошених дівчаток. «Вони завжди перешіптуються і прозиваються на мене». Я не бачу нічого поганого в тому, що порадила Юлії не зважати на це та йти на вечірку, інакше подружка може образитися».

Якщо ви даєте дитині миттєву раду, то вона відчуває власну недолугість («Потрібно було про це знати») або роздратування («Чому я раніше про це не подумав (-ла)?»).

Коли дитина самостійно вирішує, що вона хоче, то зміцнює у собі почуття впевненості, а також вчиться брати на себе відповідальність за власні рішення.

«Чи це означає, що я не повинна нічого робити, коли у моєї дитини виникає проблема? Кілька разів я сказала Юлії: «Це твоя проблема, вирішуй самостійно», – та вона була цим невдоволена».

Діти почуваються покинутими та ображеними, коли батьки ігнорують їхні проблеми. Проте між цілковитим ігноруванням та безконечним даванням порад є ще один спосіб відреагувати:

А) Допоможіть дитині впорядкувати власні думки та почуття.

«Юліє, з того, що ти розповіла, я зрозуміла, що у тебе виникли двоякі почуття з приводу цієї вечірки. Тобі хочеться відсвяткувати з подружкою її День народження, а водночас ти не хочеш зустрічатися з дівчатками, котрих не любиш».

Б) Сформулюйте проблему у формі запитання.

«Як ти вважаєш, чи можна було б піти на вечірку і водночас впоратися з поведінкою тих дівчат?».

Після такого запитання варто помовчати. Ваше мовчання підготує ґрунт для того, щоб дитина самостійно вирішила свою проблему.

В) Вкажіть, де можна знайти засоби, які допоможуть вирішити проблему.

«Нещодавно я зауважила, що в нашій бібліотеці, у відділі «Для юних читачів», є книжки та журнали для молоді, де можна прочитати про різні проблеми молодих людей. Не хочеш переглянути деякі з них?».

«Припустімо, що я старанно обдумала справу і знайшла вирішення, до котрого, я просто переконана, Юлія не додумалася б. Чи можна їй про це розповісти?»

Мине деякий час, і донька сама збагне, чого вона справді хоче, що відчуває і що думає, то, напевно, уважно вислухає таку пропозицію, особливо якщо ви представите своє вирішення таким чином, щоб не зранити самостійність доньки:

«А може тобі варто взяти на вечірку диск з новими анекдотами? Може, він так сподобається тим дівчаткам, що вони сміятимуться і забудуть про своє «перешіптування?»

Пропонуючи власне вирішення проблеми, варто почати його приблизно так: «А що б ти сказала, якби...» або «А може, варто...». Пам'ятаймо, що пропозиції, котрі нам здаються доречними та вартими уваги, наших дітей можуть просто насмішити або роздратувати.

«Але припустімо, що я щиро переконана у тому, що Юлія повинна йти на цю вечірку. Чи у такому випадку я теж мушу мовчати?».

Коли дитина розповість вам про свою проблему, їй може допомогти, якщо ви висловіте свої переконання та ідеї.

«Мене турбує думка про те, що ти відмовляєшся від цієї вечірки через поведінку якихось дівчат».

«Думаю, що не варто ображати свою близьку подружку в її День народження, навіть якщо для цього потрібно буде чимось пожертвувати».

Молода особа має право знати точку зору батьків. Навіть якщо в цій ситуації вона не вибере того рішення, котре ви пропонуєте, то матиме про що подумати.

Коли батьки заохочують до самостійності

(розповіді батьків)

Тиждень після зустрічі, присвяченої тому, як навчити дитину самостійності, батьки в нашій групі хотіли багато про що розповісти.

* * *

Цього тижня у мене було дві «прем'єри» з Денні. Я дозволила йому напустити у ванну воду такої температури, яка йому подобається, і самостійно приготувати собі сніданок.

* * *

Я завжди розрізала Рахилі більші шматки їжі, оскільки побоювалася давати їй у рук ніж. Врешті я купила невеликий пластиковий ніж, і тепер моя донька відчувається дорослою. Вона самостійно розрізає свій шматок м'яса.

* * *

Коли Кетрін була мала і все розливала, я завжди говорила: «Ох, Кетрін!» – і витирала стіл. Тепер з Алісою (якій п'ятнадцять місяців) я поводжуся зовсім по-іншому. Ставлю її горнятко на малий столик. Коли вона вперше розлила сік, я показала, як його витерти паперовим рушником. Якщо тепер вона щось розливає, то відразу бере паперовий рушник і витирає все самостійно. І робить це із задоволенням!

* * *

Я терпіти не можу, коли діти пальцями кладуть їжу собі на виделку, або коли кладуть лікті на стіл, або коли витирають брудні руки у свій одяг, замість того, щоб скористатися серветкою. А водночас мені не подобається постійно чіплятися до дітей із зауваженнями.

Вчора ввечері я розповіла їм про це. Ось їхні пропозиції: «Тричі на тиждень влаштовуватимемо «вечір гарних манер», а в інші дні вони їстимуть так, як їм захочеться, а я не робитиму зауважень. Вони навіть пропонували, щоб раз на тиж-

день ми всі «наближалися до природи» і не використовували посуду, а їли пальцями (суп також!). Однак на це я не погодилася.

* * *

Я сказала синові: «За двадцять хвилин ти маєш бути в ліжку. Можеш іще трохи помалювати, а потім іти спати, або зараз приготуватися до сну, а після цього ще побавитися своїми солдатиками». Син одразу ж одягнув піжаму, пішов чистити зуби і т. д.

* * *

Ніколь намагалася зацепити сорочку. Плачучи, вона прийшла до мене і підсунула гудзик під самісінький ніс. Я промовила: «Ці малі гудзики досить важко заціпати. Здається, ти знервувалася». Вона відійшла, намагаючись зацепити сорочку. Небагато бракувало, щоб я піддалася і зацепила гудзики замість неї, та саме тоді почула: «Третій, останній. Мені вдалося!».

* * *

Я увесь час «воювала» з чотирирічною донькою з приводу одягання. Тепер, коли вона не йде до школи, я дозволяю їй одягати те, що вона хоче. А в «шкільні» дні кладу на ліжко два комплекти одягу, а вона сама вибирає, який одягнути.

* * *

Я пишаюся собою. Врешті завершилися мої щоденні баталії з сином: що йому вдягати – светр, чи куртку. Я сказала: «Семе, я все обмірковувала. Думаю, що не мушу кожного дня говорити, у що тобі вдягатися. Можеш вирішувати самостійно. Опрацюємо план, що і при якій температурі носити».

Ми сіли і разом написали план... 20 градусів і вище – без светра, між 12-19 градусами – светр, нижче 12 градусів – тепла куртка.

Я купила великий термометр і повісила його на дереві за вікном. Тепер щоранку Сем дивиться на термометр і одягається відповідно до погоди. Ми більше не «торгуємось». Я почувуюся генієм.

Я не поставила Алексові жодного запитання про табір. Дозволила йому говорити те, що він хотів, і син розповідав, не вмовкаючи.

Ангеліна запитала у мене: «Чому під час канікул ми ніколи не їдемо у якесь гарне місце, на Бермуди або до Флориди?».

Я вже було хотіла відповісти, та пригадала, що цього робити не варто. Натомість відповіла: «От, власне, чому?». Донька важко зітхнула і промовила: «Знаю, знаю... Бо це надто дорого. А бодай до зоопарку ми могли б піти?».

Я вже звикла до цього методу і не відповідаю синові на всі його запитання. Здається, він також до цього звик. Ось що трапилося минулого тижня:

Джон: Скажи мені, як зробити атомну бомбу.

Я: Цікаве запитання.

Джон: То скажи.

Я: Зачекай, мені потрібно подумати.

Джон: Подумай зараз і скажи.

Я: Не можу. Але давай подумаємо, хто або що може допомогти нам знайти відповідь.

Джон: Я не хочу йти у бібліотеку. Ти мені скажи!

Я: Джоне, я не можу відповісти тобі на це запитання без сторонньої допомоги.

Джон: Тоді я запитаю у тата. А якщо він теж не знатиме, то запитаю у Вільяма (*третьокласник*). Нічого собі, дитина у третьому класі знає більше, ніж «тупа» мама.

Я: У цьому домі не говорять таких слів!

Кевін розповів, що має намір продати сусідам гарбузи зі свого городу. Мені відразу ж захотілося відмовити його від цієї ідеї, оскільки його гарбузи були наполовину менші, від тих, які продавали в магазині. Мені не хотілося, щоб син опинився у неприємній ситуації. Однак він був настільки захоплений цією ідеєю, що я вирішила не втручатися.

Через годину він повернувся з посмішкою на обличчі: «75 центів, і лише один гарбуз залишився». Син розповів, що пані Грінспен ствердила, що він – «підприємливий молодий чоловік». І відразу ж запитав: «А що це означає?».

* * *

Джейсон сказав мені, що хоче бути поліцейським, пожежником, рибакom та астронавтом. Я не заперечувала.

* * *

Не втручаюся у дитячі суперечки. Кажу дітям, що переконана в тому, що їм чудово вдасться вирішити все самостійно. І часто їм це справді вдається.

* * *

А ось ще кілька розповідей учасників нашої зустрічі:

...Навіть тепер друзі уважно спостерігають за моєю незалежністю. Нас у сім'ї було п'ятеро, батько працював шість або й сім днів на тиждень, залежно від того, як ішов його бізнес. Я став незалежним і відповідальним, оскільки таким було життя. Моя мама не могла робити все замість нас, отож їй довелося навчити нас самостійности.

Однак у мене двояке ставлення до спогадів дитинства. Я пишався тим, що не біг до мами або до тата з найменшою проблемою, побоюванням, бажанням, так як це робили майже всі мої друзі. З іншого боку, мені було б приємно розповісти про свої проблеми батькам і вислухати їхні поради. Та я знав, що у них немає часу на порожні балачки, тому не питав і все робив по-своєму.

Діти завжди хочуть бути дорослими, та вони все ще залишаються дітьми і ростуть поступово. Я пишаюся своєю мамою, адже вона зуміла навчити нас виконувати свої щоденні домашні обов'язки. Та водночас мені здається, що у мене мала бути можливість піти до батьків, коли це було необхідно.

* * *

Коли Кірк повертається зі школи, то має безліч справ, однак жодну не доводить до завершення, якщо йому про це не нагадати. Врешті-решт я написала йому записку:

Дорогий Кірку! Ми з татком почуваємося дуже нещасливими, оскільки нам щодня доводиться вимагати від

тебе завершення тих справ, котрі належать до твоїх обов'язків.

Скільки часу тобі потрібно, щоби з усім цим впоратися? Двадцять чотири години? Більше? До кінця цього тижня ми хотіли б отримати від тебе такий письмовий план щоденних завдань, котрий, на твою думку, можна реалізувати. У плані треба визначити час на такі завдання:

– вправи для руки – тричі на день по 10 хвилин. (Кірк зламав руку і забував виконувати призначені лікарем вправи;)

– прогулянка з псом;

– виконання домашніх завдань;

– ігри та забави.

Цілую. Мама

У вівторок увечері син приніс нам письмовий план і тепер чітко його дотримується.

* * *

Пауль дуже переживав з приводу оцінок у табелі. Перш ніж його отримати, він майже кожного дня виявляв своє невдоволення: «У мене буде погана оцінка з математики... Я бачив журнал. Мене це здивувало».

Якось увечері я сказав: «Паулю, ходи сюди, подивимось на твій табель». Син підійшов, і в його очах я прочитав занепокоєння. Сів мені на коліна і сказав: «Ти такого не сподівався».

Я: Подивимось. Це твій табель. Ну що ж, цілком не погано.

Пауль: Почекай, спочатку поглянь на оцінку з математики.

Я: Не поспішай, я ще не дивлюся на математику. Почнімо зверху. Бачу «добре» з читання.

Пауль: Ага, з читанням у мене все гаразд.

Я: Бачу також «добре» з письма, а в тебе з цим були неабиякі проблеми. Отож, ти впорався. А з орфографії – «дуже добре». От бачиш, а ти переймався. На мою думку, ці оцінки цілком добрі. Англійська мова – «задовільно».

Пауль: Але у мене могла б бути краща оцінка з англійської мови.

- Я:** Нічого, «задовільно» також не найгірше.
- Пауль:** Ага, але ж могло бути краще.
- Я:** А тепер математика. І що я бачу? «Незадовільно».
- Пауль:** Я знав, що ти будеш злитися.
- Я:** Отож, з математикою у тебе проблеми.
- Пауль:** Так, я маю намір підтягнути математику.
- Я:** І як ти це зробиш?
- Пауль:** *(довга павза)* Я буду більше вчитися, робитиму всі домашні завдання. А в школі самостійно опрацюю всі екзаменаційні питання.
- Я:** Ну що ж, виглядає на те, що ти поставив перед собою конкретні завдання. Давай їх запишемо.

Пауль прочитав усі свої оцінки. А потім узяв аркуш паперу та олівець і написав ті оцінки, які хотів би отримати у наступному півріччі.

Я неабияк здивувався. Мені здавалося, що син хоче зосередитися на математиці і виправити оцінку лише з неї. Однак він вирішив також виправити оцінки з англійської мови, історії та природознавства.

Коли черга дійшла до математики, Пауль сказав, що хоче виправити оцінку з «незадовільно» на «дуже добре».

- Я:** Паулю, це великий стрибок. Думаєш, тобі вдасться?
- Пауль:** Так, я справді маю намір підтягнути математику.

Внизу табеля є місце для підпису та коментарів батьків. Я написав: «Ми з Паулем обговорили його оцінки, і він вирішив поставити перед собою нові завдання. Він планує більше працювати, особливо над математикою». Я підписався і попросив, щоб Пауль теж поставив свій підпис.

Список бажаних оцінок Пауль причепив до дверей своєї кімнати. Впродовж наступних трьох днів у нього були дуже добрі оцінки з екзаменаційних тестів! Я не вірив своїм очам! І тоді я сказав синові: «Паулю, ти як щось вирішиш, то тебе ніщо не може спинити!».

Я виріс у дуже суворій сім'ї. Змалечку мені казали, що і коли потрібно зробити. Коли я питав «чому?», мій батько відповідав: «Бо я так сказав!». І я навчився не ставити зайвих запитань.

Коли став батьком, то був переконаний, що не хочу так виховувати свого сина. Однак не знав, як це реалізувати. Мені дуже допомогли консультації про те, як навчити дитину самостійності. Я розповім про кілька фактів, щоб таким чином пояснити, про що йдеться.

Ставши самотнім батьком, я почав помічати справи, котрих ніколи раніше не зауважував. Роббі, мій син, мав звичку об'їдатися тістечками. Отож мені довелося сховати коробку з тістечками і давати йому по одному на день. Після зустрічі нашої групи я прийшов додому з коробкою тістечок і поставив її на столі. Я сказав: «Роббі, я більше не хочу пильнувати тістечок. Це тістечка на увесь наступний тиждень. Можеш вирішити, чи ти хочеш з'їсти всі відразу, чи поступово до кінця тижня. Це залежить від тебе». І на цьому наша розмова завершилася. До кінця тижня я не сказав ані слова про тістечка. Щодня син брав по два тістечка і ще три залишив собі на кінець тижня.

У мене також був звичай щовечора допомагати йому робити домашні завдання, та, як правило, це закінчувалося тим, що ми кричали один на одного. Якось я зайшов до кімнати і почав читати газету. Роббі запитав: «Тату, коли ти мені допомагатимеш?». Я відповів: «Я переконаний, що, доклавши зусиль, ти впораєшся самостійно».

Коли я вже лягав спати, син похвалився: «Я зробив самостійно всі домашні завдання. Татку, я тебе люблю».

Наступного вечора син вирішив порозмовляти зі мною. Я запитав: «Про що?». Роббі відповів: «Татку, від сьогодні я хотів би бути господарем свого життя. Добре?».

Після довгої павзи я відповів: «Роббі, час іти до ліжка. Одягай піжаму і чисть зуби».

«Я пам'ятаю, татку, адже тепер я – господар свого життя!»

Досвід батьків

Ми з великим здивуванням слухали розповіді одні одних. Перед нами поставав парадокс: мріючи про самостійних дітей, які були б здатні впоратися зі складними життєвими ситуаціями, ми робимо все, аби цього не сталося. Надмірно контролюємо дитину, вирішуємо все замість неї (навіть якщо справа стосується найменших подробиць), критикуємо і «чіпляємося», коли дитячі починання не досягають того рівня, який ми їм визначили.

Ми, дорослі, часто буваємо надокучливими та нестерпними у своїх проявах турботи. Нас гризе заздрість, коли дитина відмовляється від нашої поради і прислухається до іншого авторитету. Гніваємося, коли тим авторитетом виявляється якийсь одноліток, поведінки котрого ми взагалі не сприймаємо.

Однак найгірше справи виглядають тоді, коли йдеться про надію та віру в можливість дитини! Нас пожирає страх за ймовірні невдачі та поразки (особливо, коли йдеться про школярів). Ми намагаємося вберегти дітей «на запас», хочемо захистити їх від зайвого страждання, болю, негативного впливу, і не усвідомлюємо, що наше втручання обертається проти дитини і... проти нас. Про це свідчать розповіді дітей. Послухаймо хоча б дві з них:

11-річний Домінік: «...Я кажу неправду, бо такий вже в мене характер, я не вмію по-іншому. Це звичка. Зрештою, так навіть краще. Коли я говорив батькам правду, то завжди починалася сварка. Вони говорили: “Не обманюй, краще скажи правду... Не виправдовуйся, бо тобі й так ніхто не повірить... Тобі взагалі не можна довіряти”. Тепер я роблю те, що хочу, а батькам кажу те, що вони хочуть почути. Так набагато краще, і до мене ніхто не чіпляється. А коли вони знали правду, то вдома були постійні сварки...

16-річна дівчина: ...Я ненавиджу свого батька і свій дім. Я почала втікати з дому, бо вже несила терпіти ті крики і постійні нотації: «Ти пам’ятай, як маєш поводитися! Вважай, бо зробити якусь дурницю дуже легко! Як ти одяга-

єшся?! Ти виглядаєш, як повія! Тобі тільки хлопці в голові! У наш час дівчата себе зовсім не шанують, а хлопці тільки й чекають, щоб їх використати! Та молодь така вульгарна! А з тією навіть не розмовляй, бо це малолітня ку... а ти ж знаєш, що з ким поведешся, то ...». Мій батько – лікар, і він до смерті боїться, щоб я не завагітніла. Можна подумати, що це найгірше, що зі мною може трапитися. Він навіть не здогадується, що вперше я кохалася в його кабінеті з сином його друга, такого ж лицеміра, як і мій батько. Ні, я не була закохана. Я зробила на зло батькові...

* * *

Якщо бумеранг після кидка не потрапляє в ціль, то робить коло в повітрі й повертається до того, хто його кинув.

Багато слів, котрі ми, дорослі, скеровуємо до дітей «для їхнього ж добра», можна порівняти саме з таким бумерангом: вони не потрапляють у ціль, дають зовсім неочікувані наслідки, і повертаються..., щоб поранити переляканих і незадоволених батьків.

Таке порівняння з бумерангом, різновидом зброї, має додаткове значення, адже допомагає зосередити нашу увагу на ще одному аспекті взаємин між батьками та дітьми, котрий можна назвати **б о р о т ь б о ю**.

Віддавна батьки і діти ведуть безнастанну боротьбу і навіть не усвідомлюють, що можна поводитися по-іншому. Чи справді з сімейних взаємин можна вилучити насилля? Чи можуть вони перестати бути взаєминами переможця та переможеного?

Ця книжка вчить нас, як розмовляти і знаходити порозуміння з іншою особою, дитиною, не гвалтуючи її потреб та прав, а також прав та потреб дорослих, тобто нас з вами.

На цьому аспекті потрібно особливо наголосити, тому що для нашого суспільства характерна надмірна потреба контролювати та підпорядковувати собі інших. А внаслідок такого «виховання» неповторна краса та оригінальність кожної дитини редукуються до загальнообов'язкової посередності.

Таке скалічення спіткало і нас з вами, коли ми були дітьми, і тому з райських птахів ми перетворилися на звичайних горобців. Коли ми вирости і стали батьками, то автоматично на-

казуємо те, проти чого бунтували у дитинстві. Застосування старих, «перевіраних» методів виховання в умовах, що дуже відрізняються від тих, що були кількадесят років тому, спотворює наші виховні зусилля, і ми не досягаємо очікуваних ефектів.

Так само, як колись наших батьків, нас лякає лише думка про те, що «дитина вирветься з-під контролю», коли ми «замружимо око». А тимчасом майже кожен з нас вішав мотузку з ключем дитині на шию, і вона щодня, впродовж багатьох годин, була сама-самісінька у цьому «страшному світі» і мусила давати собі раду! Ця дитина щось вирішувала, робила такий, а не інший вибір... Можливо, навіть дуже важливий для свого майбутнього життя... І робила це без нас!

Ось ще один сумнів, пов'язаний з тим, чи можна довіряти новим методам заохочення до самостійності, котрі пропонують авторки, адже американська дійсність дуже відрізняється від нашої? Там мами дошкільнят та школярів зазвичай не працюють, діти мають набагато менше домашніх завдань, а до школи доїжджають спеціальним автобусом. Приклади, подані у книжці, можуть здаватися вітчизняному читачеві незрозумілими і навіть дратувати... Чи варто ризикнути?

Варто! Я наважилася! Наважилася вислати свого сором'язливого Міхала до магазину. Ризикнула, вірячи, що нічого поганого з ним не станеться. А було ось як:

– Ой, Михасю, подивися, я зовсім забула купити петрушку та цибулю. І що мені тепер робити? Ох, мушу знову вдягатися і йти до магазину, а я страшенно втомлена!

– А може, я піду? – здивував мене запитанням син.

– Гмм... Ти пішов би сам? – почала вагатися я, хоча раніше вже вирішила не придушувати його проявів ініціативи.

– Так! Але... А ти не будеш переживати? – несподівано запитав Міхал.

– Ти не будеш переживати? Справді не будеш? – наполегливо допитувався син. І раптом, завдяки цьому, я усвідомила, що це мої страхи та побоювання робили його боязким та безпорадним хлопцем.

– Гмм... – пробурмотіла я, аналізуючи своє відкриття.

– Дай мені гроші, і я піду, – квапив мене малий.

Побіг. І дуже швидко повернувся.

– Ось, маєш. Я купив і петрушку, і цибулю! – вигукнув Міхал.

– Дякую! Просто чудово! Ти – дуже самостійний хлопець! – я відповіла давно завченою фразою.

– Мамо, якщо дозволиш, то я поріжу цибулю, – знову здивував мене син.

– Гаразд, – погодилася я, подала синові кухонну дошку та ніж, хоча моя уява малювала образ закривавленого салату з цибулі та порізаних пальців мого сина. Міхал обережно різав цибулю, а я намагалася зрозуміти, як у майбутньому відрізнити справжню небезпеку від витворів моєї уяви.

* * *

Мама 16-річного Петра почувалася доброю та турботливою лише тоді, коли все залагоджувала, купувала, самостійно організовувала для сина, а окрім цього ще кілька разів упродовж дня дзвонила додому, щоб усе проконтролювати і дати вичерпні інструкції та поради. У хлопця почався загострений невроз, спричинений постійним страхом... Він став уникати однолітків. Мати багато працювала над собою, перш ніж відважилася випробувати нові методи спілкування з сином. Ось одна з її розповідей.

Я сказала синові:

– Поглянь, ось тут адреса пана А. Він організовує нову скаутську групу. Якщо тебе це зацікавить, можеш задзвонити до нього.

Я більше не згадувала про це, хоча мені дуже кортіло якось його заохотити. Повернувшись з роботи, побачила записку на столі: «Я поїхав до пана А.». Це мене неабияк здивувало, цікавість аж розпирала. Та коли син повернувся, і його розповідь була небагатослівною, я ні про що не розпитувала. Минуло приблизно дві години, і він сам почав говорити... Я намагалася не перебивати, і лише час від часу казала: «Гмм... Ага!... Розумію...».

Коли син закінчив свою розповідь, я лише сказала:

– Перш ніж приймеш рішення, добре все обдумай.

– Мені потрібно... А ти могла б мені допомогти? – і син почав перераховувати, що йому треба. На радіощах я була готова зробити для нього все, про що він просить!

Та я взяла себе в руки і відповіла:

– Піди в магазин, дізнайся, скільки це коштує. Спробуй впоратися сам, бо у мене дуже багато справ.

Наступного дня я побачила, що він самостійно вирізав собі хустину і навіть вишив на ній лілію.

– Бачу, що хустина рівно обрізана, акуратно підшита, я вряд чи зробила б краще. А яка гарна лілія! У тебе вправні руки, – хвалила я сина, згідно з «книжковим» рецептом.

Він нічого не відповів, лише ледь усміхнувся.

Через кілька днів повідомив мені, що організував групу з восьмикласників, домовився про зустріч з дівчиною. Був задоволений. Я теж. Відтоді минуло вже багато часу. У сина все ще є емоційні проблеми, та у скаутах він «засів» добряче.

* * *

Мій найбільший успіх у тому, що я збагнула, в чому полягає відмінність між дитячою самостійністю та свавіллям. Упродовж багатьох років мила зухвалість та впертість сина викликали захоплення у всіх членів родини. Він просто обеззброював нас своєю послідовністю та бажанням досягти мети. Та коли син підріс, мій сміх обернувся на гіркі сльози. Він пішов до школи, і почалися проблеми з дисципліною. Вдома він також нікого не слухав.

Я відчувала цілковиту поразку та безпомічність, і часом мені навіть доводилося загороджувати собою вхідні двері, щоб не дозволити дев'ятирічному синові піти на вулицю. Та він все одно зникав, щоб пізнавати світ, а я годинами чекала на бодай якусь вісточку, вмираючи від страху та розпачу. Забираючи його з міліцейського відділку та зі школи, я пережила не одне приниження. Адже я була мамою хлопця, який втікає з дому!

Тепер я навчилася давати йому вибір. І він вибирає. Пробую говорити про свої почуття, а син вчиться зважати на них. Вже не сиджу під дверима. Я вчуся розмовляти з сином... і мріяти разом із ним про далекі подорожі. Часом відчуваюся ніяково, коли потрібно поводитися так, «як у книжці», та я не піддаюся. І це дає добрі результати!

Похвала

Частина I

Жили собі колись двоє семирічних хлопців, їх звали Брюс і Девід. У кожного з них була мама, яка надзвичайно любила свого сина.

Кожен з них розпочинав свій день по-своєму. Брюс уранці чув щось на кшталт: «Вставай уже, Брюсе! Знову запізнишся до школи».

Він вставав, сам одягався і приходив снідати. Мати казала: «Де твоє взуття? Ти що, зібрався йти до школи босоніж? Поглянь, що ти одягнув. Цей синій светр зовсім не пасує до зеленої сорочки... Брюсе, заради всього святого, що ти зробив зі своїми штанами? Вони ж подерті. Після сніданку мусиш перевдягтися. Мій син не піде до школи в подертих штанах. Обережно, не розлий сік!»

Брюс розлив сік на скатертину.

Мати була роздратована. Поприбиравши, вона сказала: «Не знаю, що з тобою робити!».

Брюс щось пробурмотів собі під ніс. «А це що таке? – запитала мати. – Тобі ще щось не подобається?». Брюс мовчки доїв свій сніданок. Потім перевдягнув штани, взяв наплічник і пішов до школи. За мить він почув: «Брюсе, ти забув канапки! Можу побитися об заклад, що якби можна було забути голову, ти обов'язково забув би її».

Брюс узяв канапки, а коли знову наблизився до дверей, то почув навздогін: «Гарно поводить у школі».

Девід жив на іншому боці вулиці. Коли він пробуджувався, то чув: «Девіде, вже сьома. Ти встаєш, чи ще кілька хвилин полежиш?».

Девід повернувся на інший бік і позіхнув. «Ще п'ять хвилин», – пробурмотів він.

Потім ішов снідати, але босий. Мама це побачила: «О! Ти вже одягнувся. Тільки забув взутися. Ой, у тебе штани розпоролися. Зашити на тобі, чи краще вдягнеш інші?».

Девід кілька секунд подумав і відповів: «Перевдягнуся після сніданку». Він сів за стіл і почав наливати сік. Трохи розлив.

«Ганчірка у мийці», – сказала мама, котра саме робила йому канапки до школи. Девід узяв ганчірку і витер стіл. Під час сніданку вони трохи порозмовляли. Потім Девід перевдягнув штани, взувся, взяв наплічник і пішов до школи, без канапок.

Мама нагадала: «Девіде, твої канапки».

Він швидко вернувся і подякував за канапки. Даючи синові канапки, мама сказала: «До побачення».

Брюс і Девід мали одного і того ж учителя. Під час уроку він звернувся до учнів: «Друзі, як ви вже знаєте, наступного тижня ми святкуватимемо День Колумба. Потрібно кілька осіб, котрі могли б зробити привітальні плакати. Також кілька осіб мали б наливати лимонад та подавали його нашим гостям. І ще нам потрібен хтось, хто піде до третьокласників та запросить усіх на це свято».

Деякі діти відразу піднесли руки, інші зробили це несміливо, а декотрі не піднесли рук взагалі.

Тут наше оповідання закінчується. Однак спробуймо здогадатися, що ж було далі. Подумайте і дайте відповідь на такі запитання:

1. Чи Девід погодився б допомагати в організації свята?
2. А Брюс?
3. Чи є зв'язок між тим, що діти думають про себе, і тим, чи готові вони брати участь у нових завданнях?
4. Чи є зв'язок між тим, що діти думають про себе, і тим, які цілі вони ставлять перед собою?

Тепер, коли ви вже відповіли на ці запитання, я хотіла б поділитися з вами своїми роздумами. Припустімо, що є діти,

котрі, незважаючи на постійну критику вдома, здатні братися за нові завдання поза ним. Також припустімо, що деякі діти, до котрих вдома ставляться з повагою, не вірять у власні сили і стороняться нових завдань. Однак логічно, що діти, котрі виросли в сім'ях, де доброзичливо оцінювали їхні починання, будуть відважнішими, краще даватимуть собі раду з життєвими проблемами і ставитимуть перед собою вищі цілі.

Натаніель Бренден у своїй книжці «*The Psychology of Self Esteem*» написав: «Для людини немає важливішої та вартіснішої оцінки, ніж оцінка власної особи, немає іншого чинника, котрий сильніше впливав би на психічний та мотиваційний розвиток особистості... (...) Суть цієї самооцінки має глибокий вплив на процес мислення людини, на її емоції, прагнення, вартості та цілі. Це один з найважливіших чинників, котрі формують поведінку людини».

Якщо самооцінка настільки важлива, то що ми, батьки, можемо зробити, щоб її покращити? Всі принципи та способи, про які ми розповіли, можуть допомогти дитині дивитися на себе, як на вартісну особу. Щоразу, коли ми виявляємо повагу до почуттів дитини, коли даємо їй можливість вибирати або самостійно вирішувати якусь проблему, у дитині росте віра у власні сили та повага до себе.

Як іще ми можемо допомогти своїм дітям будувати позитивне та реалістичне бачення власної особи?

Безсумнівно, з допомогою похвали. Та це не так легко, як здається на перший погляд. Часом буває так, що ми хвалимо дитину, маючи якнайкращі наміри, та це дає неочікувані ефекти.

Переконайтеся особисто, чи це насправді так. Далі пропонуємо вашій увазі вправи, де описано чотири гіпотетичні ситуації, у яких хтось вас хвалить. Будь ласка, прочитайте кожную з ситуацій та запишіть свою реакцію.

Перша ситуація: До вас на обід приходять несподівані гості. Ви розігріваєте консервоване куряче м'ясо та подаєте його з рисом швидкого приготування.

Ваші гості кажуть: «Ти чудово куховариш».

Ваша внутрішня реакція:
.....
.....

Друга ситуація: Ви збираєтеся на важливу зустріч і тому замість светра та джинсів одягаєте святкове вбрання. Зустрічаєте свого знайомого, котрий уважно вас оглядає і каже: «Ти завжди виглядаєш дуже елегантно».

Ваша внутрішня реакція:
.....
.....

Третя ситуація: Ви берете участь у курсах для дорослих. Після жвавої дискусії хтось підходить до вас і каже: «У вас надзвичайні інтелектуальні здібності».

Ваша внутрішня реакція:
.....
.....

Четверта ситуація: Ви саме вчитеся грати в теніс, і, хоча багато тренуєтеся, подаєте ще не надто вправно. М'ячик переважно вдаряється об сітку або не попадає на поле. Сьогодні граєте з незнайомим гравцем, і вам несподівано вдається зробити вдалу подачу. Партнер по грі коментує це: «Чудово, у вас надзвичайно відпрацьована подача».

Ваша внутрішня реакція:
.....
.....

Висновки очевидні. Разом з позитивними почуттями у вас можуть виникати доволі змішані почуття.

Похвала може викликати сумніви у щирості особи, котра вас похвалила. («Якщо вона вважає, що я чудово куховарю, то або обманює, або нічого тямить у куховарстві»).

Похвала може викликати миттєве заперечення. («Каже, що я елегантно виглядаю. Він не бачив мене пів години тому»).

Похвала може викликати побоювання. («А як мене сприйматимуть на наступній зустрічі?»).

Похвала може змусити вас зосередитися на власній слабкості. («Надзвичайні інтелектуальні здібності? Він що, жартує? Я досі не надто добре вмію подумки додавати»).

Похвала може викликати неспокій та порушити вашу активність. («Мені вже ніколи не вдасться так подати м'яча. У мене немає сили»).

Ви також можете сприймати похвалу як маніпулювання («Чого ця людина насправді хоче від мене?»).

Пригадую власне незадоволення, коли я намагалася похвалити своїх дітей. Вони показали мені малюнок і запитали: «Так добре?».

Я відповіла: «Який гарний малюнок!».

Вони знову запитали: «Але чи він добрий?».

Я перепитала: «Добрий? Я вже сказала вам, що він дуже гарний... Просто чудовий!».

І почула у відповідь: «Але тобі він не сподобався».

Я щосили намагалася переконати дітей, що мені подобається їхній малюнок, та це не давало очікуваних результатів. Я так і не зрозуміла їхньої реакції.

Після численних зустрічей із доктором Джінотто я почала усвідомлювати, чому діти не сприйняли мою похвалу.

Доктор Джінотто звернув мою увагу на те, що слова, які оцінюють (наприклад, «гарний», «чудовий», «фантастично»), можуть викликати почуття такого ж невдоволення, яке ви відчували, коли виконували цю роботу. Однак найважливіше ось що: я довідалася, що добра похвала складається з двох частин.

1. Доросла особа описує те, що бачить або відчуває.
2. Дитина, вислухавши похвалу, вміє похвалити себе самостійно.

Я пам'ятала про це, коли вперше вирішила застосувати цей принцип на практиці.

Мій чотирирічний син повернувся з дитсадка, підсунув мені під ніс аркуш паперу з якимись карлючками і запитав: «Тобі подобається?».

Мені відразу ж захотілося сказати: «Дуже гарно». Та я вчасно зупинилася. Ні, спочатку треба описати те, що бачу. Довелося помізкувати, як описати ці каракулі.

– Так, – врешті сказала я. – Бачу, що ти намалював коло, ще одне коло і ще одне. А тут – зигзаг, ще один і ще один. Ось тут крапка, і тут, і ось тут ще дві. О, і ще дві довгі лінії!

– Ага! – з ентузіазмом підтвердив малий.

– Як ти зумів щось таке вигадати? – запитала я.

Він на мить задумався і відповів:

– Бо я – художник!

А я подумала: «Це надзвичайний процес. Доросла особа описує, а дитина сама оцінює свою роботу».

Далі ви знайдете кілька прикладів, як саме можна застосувати описову похвалу.

Однак я змушена визнати, що спочатку також сумнівалася в нових методах формулювання похвал. Навіть якщо часом мені це вдавалося, то все одно мене страшенно дратувала кожна думка про застосування описового стилю похвали. Чому я маю відмовлятися від слів «чудовий», «гарно», «фантастичний», «прекрасно», котрі мені так хотілося вимовити? І чому я повинна шукати інші способи, щоб висловити своє схвалення?

Проте я продовжувала втілювати теорію в життя. Спочатку робила це з відчуття обов'язку, а потім зауважила, що діти справді почали хвалити самі себе. Наприклад:

Я: (замість: «Джілл, ти просто молодець!») Ти маєш рацію, Джілл. Консервована кукурудза, котру продають по три баночки за долар, справді дорожча. Як ти здогадалася?

Джілл: (широко посміхаючись) Бо я спостережлива.

Я: (замість: «Енді, ти просто надзвичайний!») Те повідомлення від пані Сімпсон було доволі складне. А ти настільки зрозуміло все записав, що я відразу збагнула, чому відклали зустріч, до кого я маю задзвонити і що треба переказати.

Енді: Ага! На мене можна покластися.

Поза сумнівом, діти почали набагато краще усвідомлювати свої можливості. Це лише заохотило мене до нових спроб. А це було неабияке зусилля! Набагато простіше відбутися словом «чудово!», ніж справді побачити, поміркувати й детально описати.

У вправах, поданих нижче, спробуйте застосувати на практиці описову похвалу. Коли ознайомитеся з кожною ситуацією, уявіть собі, що зробила дитина. Потім детально опишіть те, що ви бачите або відчуваєте.

ОПИСОВА ПОХВАЛА

ЗАМІСТЬ ОЦІНЮВАТИ:

ОПИШІТЬ ТЕ, ЩО БАЧИТЕ АБО ВІДЧУВАЄТЕ:

ЗАМІСТЬ ОЦІНЮВАТИ:

ОПИШІТЬ ТЕ, ЩО БАЧИТЕ АБО ВІДЧУВАЄТЕ:

ЗАМІСТЬ ОЦІНЮВАТИ:

ОПИШІТЬ ТЕ, ЩО БАЧИТЕ АБО ВІДЧУВАЄТЕ:

Перша ситуація: Мала дитина вперше самостійно одягнулася. Стоїть перед вами, сподіваючись, що ви це оціните.

Невдала похвала:

Похвала з детальним описом того, що ви бачите або відчуваєте:

Що дитина могла б подумати?

Друга ситуація: Ви дивитеся виступ шкільного театру, у якому ваша дитина має одну з головних ролей. Після вистави дитина підбігає до вас і запитує: «Тобі сподобався мій виступ?».

Невдала похвала:

Похвала з детальним описом того, що ви бачите або відчуваєте:

Що дитина могла б подумати?

Третя ситуація: Ви помічаєте, що успіхи вашої дитини у школі значно покращилися. Домашні завдання вона виконує набагато старанніше, завзято вчить іноземну мову. А ще цілком самостійно написала твір.

Невдала похвала:

Похвала з детальним описом того, що ви бачите або відчуваєте:

Що дитина могла б подумати?

Четверта ситуація: У вас – грип, і впродовж кількох днів ви змушені лежати в ліжку. Коли ви одужуєте, то дитина вручає вам власноруч зроблену листівку, на якій намальовані кольорові кульки та сердечка.

Невдала похвала:

Похвала з детальним описом того, що ви бачите або відчуваєте:

Що дитина могла б подумати?

Після цих вправ ви набагато краще розумітимете, як діти ставляться до похвал на кшталт:

«Ти – чемний хлопець», «Ти – чудовий актор», «Незабаром будеш найкращим учнем», «Ти дуже турботливий».

Ви також краще усвідомите, як відчувається дитина, коли вона чує похвалу з описом власних досягнень:

«Бачу, що ти одягнув сорочку, зацепив штани, правильно одягнув шкарпетки і навіть зав’язав шнурівки. Ти зробив стільки різних справ!».

«Ти була гідною королевою! Стояла з гордо піднятою головою, а коли виголошувала промову, то здавалося, що твій голос заповнив увесь зал».

«Мені здається, що віднедавна ти дуже старанно виконуєш домашні завдання: вчасно робиш уроки, акуратно пишеш, ретельно вчиш нові слова з іноземної».

«Мені дуже подобалися жовті кульки і червоні сердечка. Вони навіть покращили мій настрій. Дивлюся на них – і робиться радісно на душі».

Є ще один спосіб, як похвалити дитину. У ньому також застосовується опис, але додається одне або кілька слів, які підсумовують поведінку дитини, гідну похвали.

ДЛЯ КРАЩОЇ ЕФЕКТИВНОСТІ ДОПИШІТЬ ТІ СЛОВА,
ЯКИХ, НА ВАШУ ДУМКУ, НЕ ВИСТАЧАЄ

1.

2.

3.

Ось кілька прикладів того, як можна доповнити запропоновані речення:

- 1 малюнок: сила волі або самоконтроль;
- 2 малюнок: заповзятливість, кмітливість або вміння панувати над ситуацією;
- 3 малюнок: дружба, лояльність або відвага.

Це не єдино можливі відповіді. Також слід пам'ятати про те, що немає добрих або поганих відповідей. Просто треба знайти саме те слово, яке скаже дитині щось про неї, щось, чого вона не знала раніше, щось, що допоможе їй по-іншому дивитися на себе.

У цьому способі похвали мені особисто подобається те, що його справді можна втілити в життя. Треба лише по-справжньому дивитися, слухати і голосно висловити те, що бачите або чуєте.

Це неймовірно, що такий простий спосіб може мати настільки позитивні наслідки. Однак день за днем із наших коротких похвал дитина довідуватиметься про свої можливості: вона може прибрати у своїй кімнаті, якщо побачить, що там страшенний безлад; може зробити комусь подарунок, який викличе усмішку; може зосередити на собі увагу глядачів; може написати вірш, який зворушує; здатна бути пунктуальною, проявляти ініціативу, силу волі. Це все поповнює її «банк позитивних емоцій», і саме тому такий досвід дитині дуже необхідний. Натомість, коли одного дня ми говоримо: «Ти – хороший хлопець», – а наступного: «Ти – поганий хлопець», – то це позбавляє дитину почуття власної гідності. А от ті хвилини, коли ви зауважили та схвалили добрі вчинки дитини, будуть її життєвим досвідом. До нього вона зможе повернутися у хвилини сумніву чи знеохочення. Дитина пам'ятатиме, що вона зробила щось, чим пишалася. Це триватиме в ній і приносить дивіденди.

Завдання:

1. Риса, яку я люблю у своїй дитині:

.....

.....

.....

2. Щось, що моя дитина недавно зробила, щось, що я ціную, але не згадую про це:

.....

.....

.....

3. Що я можу сказати, щоб висловити своє схвалення, використовуючи описову похвалу?

.....

.....

.....

Щоби швидко пригадати...

Похвала та самооцінка

Замість того, щоб хвалити:

1. Опишіть те, що бачите.

«Бачу чисту підлогу, застелене ліжко, книжки, рівно поскладані на полиці».

2. Опишіть те, що відчуваєте.

«Приємно зайти до такої кімнати!».

3. Коротко підсумуйте поведінку дитини.

«Ти поскладав олівці, фарби та фломастери в окремі пакки. Оце називається порядок!».

Питання, поради та розповіді батьків

Мені часто доводилося чути, що батьки у наших групах з ентузіазмом розповідають одні одним про щось, що їхня дитина нещодавно зробила.

«Вже третій день поспіль Денні сам наставляє будильник і сам встає вранці. Я дуже здивована, адже донедавна мусила робити це сама».

«Віднедавна Ліза попереджує, що повернеться додому пізніше. Це для нас дуже важливо!»

Коли я запитувала у цих батьків, чи їхні діти знають про те, що вони схвалюють таку поведінку, ті почувалися збентеженими.

А це означає, що батьки не висловили свого схвалення зміни в поведінці дітей. Ми мусимо це змінити. Самооцінка наших дітей надто важлива, щоб залишати її напризволяще або ж довіряти цю справу чужим особам. А світ, який нас оточує, не поспішає хвалити. Коли востаннє водій сказав вам: «Дякую, що ви зробили місце, і я можу припаркувати авто»? Співпрацю з іншими ми сприймаємо як аксіому. Натомість одна помилка і гостра критика здатні все звести нанівець.

Отож намагаймося бути іншими. Зрозуміймо, що ми зобов'язані не лише годувати, одягати та піклуватися про безпеку наших дітей. У нас також є інший обов'язок – схвалювати їхню добру поведінку. Увесь світ голосно й часто звертатиме їхню увагу на те, що вони роблять погано. Наше завдання полягає у тому, щоб сказати їм, що вони роблять добре.

Кілька порад стосовно того, як хвалити

1. Треба пересвідчитися, чи ваша похвала пристосована до віку дитини та рівня її сприйняття. Якщо ми скажемо трирічній дитині: «Бачу, що ти щодня чистиш зуби», – то вона пишатиметься собою. А скажете те саме підліткові – він може образитися.

2. Уникайте такої похвали, у якій прихована колишня дитяча слабкість або невдача:

«О, нарешті ти правильно зіграв цей фрагмент».

«Сьогодні ти виглядаєш краще, ніж учора».

«Мені важко було повірити, що ти врешті здав цей іспит, але тобі таки вдалося».

Завжди можна так сформулювати похвалу, щоб вона зосереджувалася на актуальних досягненнях дитини:

«Мені дуже подобається, як ти граєш на скрипці – виразно, старанно, з почуттям».

«На тебе аж приємно поглянути».

«Я знаю, що ти доклав багато зусиль, аби здати цей іспит».

3. Пам'ятайте, що надмірний ентузіазм може суперечити очікуванням дитини. Часом дитина сприймає постійний ентузіазм батьків або висловлювання надмірного задоволення з приводу її досягнень як тиск. Молода особа, котра по кілька разів на день чує: «Ти – чудовий скрипаль! Тобі треба вступати до консерваторії», – може подумати: «Вони хочуть цього більше, ніж я».

4. Маєте усвідомити, що дитина багаторазово відтворюватиме ту поведінку, яку ви «опишете». Тому, якщо ви не хочете, щоб дитина ще п'ять разів дула у свисток, стримайтеся від того, щоб сказати: «Ти справді знаєш, як зробити галас за допомогою такого малого свистка». Якщо ви не хочете, щоб дитина залазила на самісіньку верхівку шведської стінки, то не кажіть: «Бачу, ти чудово знаєш, що тут потрібно робити». Похвала заохочує повторювати та збільшувати зусилля. Це дуже дієвий імпульс. Однак його потрібно застосовувати вибірково.

Запитання

1. Намагаюся змінити свій колишній спосіб висловлювання похвал, проте часом забуваюся і кажу: «Чудово» або «Фантастично». Що мені робити?

Поставтеся до своїх слів як до спонтанної реакції. Якщо відчуваєте справжній ентузіазм і скажете: «Чудово», – дитина відчує це у вашому голосі і сприйме як вираження ваших почуттів. Однак ви завжди можете збагатити свою першу ре-

акцію за допомогою опису, який допоможе дитині дізнатися, що ж викликало таке особливе схвалення. Наприклад:

– Повертаюся додому після важкого робочого дня і що бачу? Біля будинку заметено, мішки з листям стоять біля воріт. Почуваюся так, ніби це подарунок для мене!».

Цей опис пояснює, чому ви сказали: «Чудово».

2. Як нагородити дитину за щось, що вона має робити завжди?

Коли ми вирушаємо на велосипедну прогулянку, мій старший син поводить себе так нестерпно, що всі члени сім'ї почуватимуться нещасними. Минулого тижня він був на диво чемний. Я не хотіла казати, що він поведився «фантастично» або що він «врешті поведився як нормальна людина!». Однак мені дуже хотілося якось висловити синові своє схвалення. Що треба було сказати?

У таких випадках варто казати дитині те, що ви відчуваєте. Наприклад: «Ця поїздка була для мене особливо приємною».

Син знатиме, чому саме.

3. Чи можна хвалити дитину, кажучи: «Я пишаюся тобою»?

Уявімо, що впродовж усього тижня ви готувалися до складного екзаменаційного тесту. Коли врешті оголосили результати, виявилось, що ви отримали найвищу оцінку. Ви дзвоните до знайомої, щоб поділитися цією радісною звісткою, а вона каже: «Я тобою пишаюся!».

Якою буде ваша реакція? У вас може з'явитися відчуття, що важливішим є те, що вона пишається вами, а не те, чого вам вдалося досягнути. Гадаю, вам було би приємніше почути: «Яке досягнення! Ти, напевно, пишаєшся собою!».

4. Минулого тижня, коли мій син виграв змагання з плавання, я сказав йому: «Я зовсім не здивований. Я знав, що ти зможеш». Він якось дивно подивився на мене. А я ж хотів покращити його самооцінку. Що я зробив не так?

Коли батько каже: «Я знав, що ти зможеш», – то ніби ставить наголос на своїй упевненості, а не на досягненнях сина. Тоді дитина може подумати: «Як мій батько міг знати, що я переможу. Навіть я не був упевнений у цьому».

Було б краще, якби дитина почула опис свого досягнення: «Ти переміг, бо цілий місяць посилено тренувався і доклав багато зусиль!».

5. Я часто хвалю сина, однак він постійно боїться невдач. Впадає у відчай, коли його зусилля не дають очікуваних результатів. Як я можу йому допомогти?

Є багато можливостей.

Коли він роздратований, не намагайтеся зменшити його стурбованість. («Не варто цим перейматися»). Буде краще, якщо наголосите на тому, що, на вашу думку, він може відчувати. («Ти так довго працював над цим рефератом, однак тобі не вдалося досягти очікуваних результатів! Це так прикро!»). Коли дитина побачить, що дорослі розуміють її стан, то спробує внутрішньо розслабитися.

Акцептуйте помилки дитини і ставтеся до них як до важливого етапу процесу навчання. Ризикну ствердити, що помилка часом буває початком якогось відкриття. «Ти зрозумів, що яйця, зварені на м'яко, можуть стати твердіші, якщо їх довше потримати в окропі».

Також покажіть дитині, що ви здатні сприймати власні помилки.

Коли доросла особа злиться сама на себе («Знову не маю ключів. Що зі мною діється? От халепа! Чи я розум втрачаю? Це просто жах!»), діти розуміють, що це нормально.

Проте краще запропонувати дитині іншу модель поведінки, у якій приховане вирішення проблеми. Якщо раптом зробимо щось таке, через що жалкуємо, то спробуємо натякнути, говорячи до себе:

«Ну, що ж, шкода. Я знову забула ключі. Це вже вдруге. Що я можу зробити, щоб таке більше не повторилося? О, знаю! Виготовлю собі додатковий комплект ключів і покладу його у визначене місце».

Якщо ми з повагою ставимося до себе, то вчимо цього і наших дітей.

Коли батьки хвалять

(розповіді батьків)

Якось увечері кілька батьків зауважили, що набагато легше досягти позитивних результатів, якщо хвалити дитину. Натомість формулювання тверджень, які описували б досягнення дитини, давалися їм набагато важче.

Отож вони вирішили активно шукати та обговорювати всі деталі позитивної поведінки своїх дітей. Одна з мам представила кілька фактів, котрі раніше ні за що б не зауважила б у свого п'ятирічного сина:

Цього тижня Поль вивчив, що означає слово «кипить».

Він чемно бавився з семимісячною сестричкою.

Не галасував, коли сестричка спала.

Висловив свою злість словами.

* * *

Інша мама розповіла нам:

Вчора Джошуа (3 роки і 9 місяців) захотів, щоб я прочитала йому оповідання. Це було саме тоді, коли ми мали виходити з дому. Я пояснила синові, що зараз не час для читання, оскільки нам треба виходити, а він відповів: «Я хочу, щоб ти читала не перед тим, як ми підемо, а коли повернемося додому».

«Джошуа, – відповіла я, – це добре, що ти знаєш, яка відмінність між «перед тим, як» і «потім»!».

Джошуа гордо сказав: «Звичайно, що так». Потім він якусь мить подумав і додав: «І ще я знаю, коли мені хочеться тістечка. Перед тим, як ми сядемо обідати!».

* * *

Ось розповідь батька, який почав цінувати силу волі своєї семирічної доньки. Якось вранці він сказав їй:

– Бачу дівчинку, котра вміє самотійно встати, вмитися, одягнутися, з'їсти сніданок і вчасно вийти до школи. Оце називається самотійність!

Через кілька днів, коли донька чистила зуби, вона покликала тата і, показуючи йому свій ротик, сказала:

– Оце називається почищені зуби.

Інші батьки також стали зауважувати, що похвала дуже часто схиляє дитину до посиленої активності.

Ось кілька прикладів:

Ми з чоловіком хотіли довше поспати у неділю. Двоє наших дітей не прийшли, щоб нас розбудити, хоча зазвичай вони саме так і чинили. Коли я врешті прокинулася, то пішла до їхньої кімнати і сказала: «Лізо (доньці нещодавно сповнилося 6 років), тобі вдалося не прийти до нашої спальні. Це вимагало великої сили волі!».

Ліза відповіла: «Я знаю, що таке велика сила волі! Це коли хочеш розбудити маму з татом, але знаєш, що не можна. А тепер я хочу зробити для вас сніданок!». І вона почимчикувала на кухню.

Мішель аж стрибав від задоволення, показуючи мені, як уперше застелив ліжко. Я не наважилася сказати йому, що покривало не накрило подушку і що воно майже впало на підлогу з одного боку, а з іншого – надто коротке. Я лише промовила: «Ти застелив покривалом майже ціле ліжко!».

Наступного ранку він знову покликав мене: «Мамо, подивися, сьогодні я ще прикрив подушки і навіть вирівняв по боках».

Я була здивована. Мені завжди здавалося, що дітям треба звертати увагу на те, що вони роблять погано. А того дня достатньо було сказати синові, що він зробив добре, а він самостійно виправив свої помилки.

Мене непокоїло те, що Ганс ніколи не цікавиться домашньою роботою. Йому вже дев'ять років, і я вважаю, що у нього мають бути якісь домашні обов'язки. У вівторок увечері я попросила, щоб він підготував стіл до обіду. Зазвичай потрібно було його квапити, щоб зробив бодай щось. Однак цього разу це було зайве. Я сказала чоловікові так, щоб це почув і Ганс: «Френку, ти бачив, що зробив Ганс? Він вийняв увесь потрібний посуд, салатники, серветки і навіть не забув про твоє пиво! Зробив усе, як належить».

Ганс на це не відреагував.

Пізніше, коли я пішла до спальні, щоби вкласти спати молодшого сина, то попросила Ганса, щоб прийшов до спальні через п'ятнадцять хвилин. Він відповів: «Добре».

Рівно через п'ятнадцять хвилин Ганс був у ліжку. Я сказала: «Я попросила, щоб через п'ятнадцять хвилин ти прийшов у спальню і ліг у ліжку. І ти зробив це пунктуально. Оце називається самодисципліна». Ганс усміхнувся.

Наступного дня Ганс увійшов до кухні перед вечерею і запропонував: «Мамо, якщо хочеш, я можу накрити на стіл».

Я була вражена. «Ти прийшов перш, ніж я тебе покликала. Оце мені подобається!» , – відреагувала я.

Відтоді я почала помічати зміни у поведінці мого сина. Якось вранці він застелив своє ліжко без жодних нагадувань, иншим разом самостійно одягнувся перед сніданком. Мені здається, що чим більше я шукаю у ньому добрі риси, тим легше йому робитися кращим.

* * *

У мене була звичка нагороджувати доньку. Коли я побоювалася, що Меліса може поводитися не так, як би мені цього хотілося, я казала: «Якщо будеш чемна, я куплю тобі морозиво або нову іграшку». Меліса була чемною, та наступного разу я знову мусила обіцяти їй якусь нагороду.

Віднедавна я перестала повторювати: «Якщо будеш чемна, то...». Замість цього кажу: «Мелісо, ти мені дуже допомогла б, якби...».

Наприклад, наприкінці минулого тижня я сказала їй, що вона дуже допомогла б мені, якби дідусь та бабуся добре почувалися в нас у гостях. І саме так сталося, донька чудово поводитися під час відвідин моїх батьків. Коли вони поїхали, я сказала: «Мелісо, дідусь та бабуся були дуже задоволені. Ти розповіла їм смішинки, погастувала їх своїми цукерками та показала колекцію наліпок. Оце називається гостинність!». Меліса аж світилася від щастя.

Коли я застосовувала старий спосіб, донька почувалася добре лише тоді, коли отримувала нагороду. А тепер її задоволення виникало з почуття власної вартості.

Часом дітей потрібно хвалити навіть у таких випадках, коли вони на це зовсім не заслуговують і поведяться не надто гарно. Ось два приклади, які продемонструють вам, яким чином батьки можуть хвалити дітей у складних ситуаціях.

«Минулого року (третій клас) письмо моєї доньки було просто жахливе. Про це говорила навіть вчителька. Я почувалася так, ніби це мене критикували. Щовечора намагалася звернути доньці увагу на те, як неакуратно вона зробила домашнє завдання і як недбало пише літери.

Кілька місяців по тому моя донька написала вчительці коротенького листа про те, як сильно вона її любить. Лист був без підпису. Коли я нагадала доньці, що лист потрібно підписати, вона відповіла: «Вчителька знатиме, що це від мене. Вона впізнає мій почерк».

Моє серце завмерло! Дитина сказала це так природно, ніби погодилася з цим і вважає, що неспроможна це змінити.

Прочитавши вашу книжку «Визволені батьки. Визволені діти», я ще раз вирішила приділити особливу увагу почеркові моєї доньки. Кожного вечора, коли вона показувала мені свої домашні завдання, я, замість критикувати, намагалася знайти бодай одне старанно написане слово, словосполучення чи бодай одну гарну літеру і похвалити за це доньку. Через кілька місяців почерк доньки відчутно покращився.

Того дня я була дуже задоволена своїм умінням хвалити дітей у складних ситуаціях. Ми їхали додому на авто. Дженіфер (6 років) вирішила відкрити велику упаковку кукурудзяних паличок, котрі, звичайно ж, розсипалися по всій машині. У моїй голові вихором пронеслися всі можливі слова: «Малі свинтуси! Ви не могли почекати, коли приїдемо додому? Подивіться, що ви зробили!»

Але замість цього я просто спокійно описала проблему: «Палички розсипалися по всій машині. Це потрібно буде прибрати порохотягом».

Коли ми повернулися додому, Дженіфер відразу ж пішла до моєї кімнати, щоб узяти порохотяг. Однак усе лише ускладнилося. Виймаючи порохотяг, Дженіфер перекинула вазон

з квітами і забруднила килим. Оцього для неї було вже забагато. Вона почала істерично плакати.

Якусь мить я не знала, що робити. Намагалася висловити словами її почуття: «Фатальний вазон! Це справді може роздратувати!», – і так далі, і так далі. Врешті донька заспокоїлася настільки, що пішла прибирати в машині. Проте думка про розсипаний ґрунт все ще її дратувала.

Вона прибрала у машині і покликала мене, щоб показати, як там чисто. Замість спонтанної похвали я ствердила: «В машині було стільки кукурудзяних паличок, а тепер я не бачу навіть крихти».

Дженіфер була так задоволена своєю роботою, що сказала: «А тепер я приберу в твоїй спальні».

«Ох, розумію», – відповіла я, приємно здивувавшись.

* * *

Кілька батьків збагнули, що застосування описової похвали цілком можливе навіть у найбільш неправдоподібних ситуаціях, коли їхні діти робили щось таке, чого не повинні були робити. Замість сварити дітей, батьки заохочували їх змінити поведінку, пригадуючи якийсь випадок із минулого, коли хвалили дитину.

Ось приклад, який розповіла нам одна мама.

«Карен сповістила, що загубила свій проїзний, і припускає, що він випав їй з кишені. Мені відразу ж захотілося нагримати на неї за те, що вона така неуважна. Однак я стрималася і лише сказала: «Карен, подумай, такого не траплялося впродовж останнього півріччя. Протягом тривалого періоду ти поводилася дуже відповідально».

Карен відповіла: «Так. Та все ж я його згубила. Коли отримаю новий, триматиму його у гаманці».

* * *

Із описової похвали виникає ще одна користь: відвага, котра проявляється у деяких дітей. Ось що нам розповіла мама восьмирічної Кріс.

Донька завжди боялася темноти. Після того, як ми вкладали її спати, вона десятки разів виходила то до ванної, то напиться води чи просто переконалися, що ми у своїй кімнаті.

Минулого тижня вона отримала табель з оцінками. Там було багато похвал. Вона декілька разів перечитувала їх упродовж дня. Перш ніж піти спати, донька сказала мені, цитуючи деякі формулювання з цього аркуша: «Відповідальна дівчинка, яка дотримується шкільних правил, з повагою ставиться до інших, читає книжки для четвертокласників, хоча навчається у третьому класі, не боїтиметься того, чого немає! Я йду спати!».

Того вечора вона пішла спати і до ранку не виходила зі своєї кімнати.

Не можу дочекатися батьківських зборів, щоб сказати вчительці, як вона допомогла моїй донечці.

* * *

Браянові виповнилося дев'ять років. Він завжди був дуже сором'язливим та недовірливим. Віднедавна я намагаюся вслухатися в його емоції, перестала давати йому поради, натомість пробую використовувати описову похвалу. Два дні тому відбулася ось така наша розмова:

Браян: Мамо, у мене проблеми з пані Л. Вона завжди чіпляється до мене, робить мені зауваження і каже щось прикре.

Мама: Ох.

Браян: Так. Знаєш, коли я підстригся, то вона сказала: «Дивіться, діти, до нас прийшов новий учень».

Мама: Гмм...

Браян: А коли я вдягнув нові штани у клітинку, то вона сказала: «О, погляньте на пана Строкаті Штани».

Мама: Ти хотів би порозмовляти з нею?

Браян: Я вже це зробив. Запитав, чому вона постійно чіпляється до мене. А вона відповіла: «Ще одна така розмова, і ти підеш до директора школи». Мамо, я дуже пригнічений. Що мені робити? Якщо я піду до директора і поскаржуся на неї, то вона ще більше прискіпуватиметься до мене.

Мама: Гмм...

Браян: Ну, що ж, може я це витримаю. Залишилося лише тридцять два дні.

Мама: Це правда.

Браян: Ні, я цього не витримаю. Думаю, що було б добре, якби ти пішла зі мною до школи.

Мама: Браяне, гадаю, що ти достатньо дорослий, аби гідно повестися у цій ситуації. Я тобі довіряю. Сподіваюся, що ти правильно вирішиш цю справу.

Наступного дня.

Браян: Мамо, я дуже задоволений своїм вчинком. Пішов до директора, і він сказав, що я правильно зробив, вирішивши прийти до нього і розповісти про свою проблему. Він там для того і є, уявляєш!

Мама: Ти цілком самостійно впорався зі складною ситуацією!

Браян: Ага!

* * *

А цей приклад ілюструє, як може надихати описова похвала.

Так от, після футбольного матчу кожен команди гравець отримував від свого тренера лист. Наприклад, ось такий:

18 вересня

Дорогі Томагавки!

У неділю ви були схожі на ТАЙФУН. Ми забили шість голів, найбільше за увесь сезон. Ви постійно тримали м'яч на полі суперників, а нам забили гол лише тоді, коли перемога й так була вже на нашому боці.

Наступне тренування в суботу о 10.00.

До побачення.

Ваш Боб Гордон, тренер.

23 жовтня

Дорогі Томагавки!

ОЦЕ ТАК МАТЧ! ОЦЕ ТАК КОМАНДА!

Наш «помаранчевий корабель» не лише «вцент розбив» одну з найсильніших команд у лізі. Ви ще й зіграли так, що наші супротивники спромоглися лише на кілька спроб нападу. Наші нападники чудово попрацювали. Чимало голів також було результатом доброї подачі та впевненого виходу на визначені позиції. Наша перемога – це заслуга усієї команди. Кожен з вас впорався зі своїм завданням.

Ми опинилися на другому місці. Перед нами ще два матчі. Однак, не зважаючи на те, як вони завершаться, ми всі можемо пишатися нашою командою в цьому сезоні. Наступне тренування відбудеться в суботу о 10.00. До побачення.

Ваш Боб Гордон, тренер.

18 листопада

Дорогі МАЙСТРИ СВОЄЇ СПРАВИ!

Цього тижня матчі були найзахопливішими з усіх тих, котрі я коли-небудь бачив. Упродовж усього року «Томасівки» демонстрували свій добре відпрацьований напад та захист. Цього тижня ви проявили справжній дух спортивної боротьби. Боролися до кінця і досягли перемоги, на котру цілком заслуговуєте.

Вітаю вас усіх з цією перемогою. Ви майстри своєї справи, кожен зокрема і всі разом.

Ваш Боб Гордон, тренер.

Частина III

Досвід батьків

Розділ про самооцінку та похвалу відкрив перед нами приємну перспективу, яку може принести заохочення дітей з допомогою нового способу похвал. Ми навіть не припускали, що спіткнемося об бар'єр, який є в нас, батьках, і котрий під час дискусії ми визнали «суто польським».

Цей бар'єр ми визначили як «бажання зауважувати переважно негативні риси у поведінці дітей».

Відсутність толерантності до інших, надмірне критиканство, страх перед оцінюванням та суспільною думкою, хвороблива вразливість щодо поваги до старших (і ніколи навпаки!) і ще переконання, що лише моя рація – правдива, – все це не дозволяє нам зауважувати і цінувати багатство та неповторність кожної людини. Усе це не дає нам доброзичливо ставитися до інших і робить нас сліпими до зусиль дитини, до прояву її доброї волі, а часом навіть до обмежень, незалежних від дитини.

Вдома, у школі, в автобусі, на вулиці, зрештою, всюди, ми, дорослі, зосереджуємося здебільшого на тому, щоб упильнувати дитячі помилки, нетактовності, провини, щоб потім обмежитися до їхнього підсумування, постійного пригадування та надавання дуже суворих вердиктів. («Може, він і має пластичні здібності, але у нього дуже великі проблеми з математикою!.. І що з того, що у тебе велике серце, якщо все, до чого ти торкаєшся, відразу ламається!.. Щоправда, недавно ти виправилася, але не думай, що я дозволю тобі перейти до наступного класу з оцим фарбованим волоссям!.. Ти б хотів лише лежати і слухати оцю жахливу музику. Тебе ніщо не цікавить!..»).

На батьківських зборах у школі також дуже часто можна почути не повну інформацію про дитину (з чим добре дає собі раду, з чим має проблеми, а в чому їй потрібно допомогти), а насамперед нарікання на скандальну поведінку дітей, нарікання на те, що вони не хочуть вчитися і слухатися вчителів. Часом навіть учителі знервовано стверджують, що ситі по вуха такими дітьми і такими батьками.

І хоча ми «закипаємо зі злости», та все одно повертаємося додому і повторюємо ці деструктивні твердження; навіть якщо вони стосуються не наших дітей. Ми завдаємо болю нашим дітям так само, як колись завдали болю нам.

Із бездумною старанністю переповідаємо дітям інформацію, яка отруює їхню психіку: в житті найважливішим вмінням є бачення зла, потрібно побачити, дізнатися і вирахувати того, хто вчинив погано, що кому не вдалося, хто де спіткнувся тощо. І поволі це стає основним принципом, який визначає наші взаємини з дітьми та іншими людьми.

Таким чином ми безповоротно втрачаємо шанс переказати дітям справжню ієрархію цінностей, яку теоретично підтримуємо, і навчити їх шанувати і цінувати те, що гарне й добре – в них, в нас, в інших людях і в світі, який нас оточує.

Натомість своєю поведінкою ми вчимо їх агресивності, критиканства, буркотливості, а все це вбиває природну здатність позитивно сприймати життя та бажання розвивати власні здібності та вміння.

Інший шкідливий наслідок зосередження батьківської уваги лише на недоліках та негативній поведінці своїх

дітей – це дуже вузький і нечесний поділ поведінки людей (а особливо дітей!) на погану... і нормальну. Погану поведінку ми ганимо і намагаємося виправити, а нормальну... Ось тут і виникає питання: чи є якась причина, щоб наголошувати на тому, що нормальне і очевидне?

Такі сумніви висловила одна мама:

«Я шукала, за що можна було б похвалити мою доньку, та нічого не знайшла. Хотіла нагородити її за щось, та вона була настільки злосливою, що постійно виводила мене з рівноваги, і не було за що її хвалити...

Агата завжди вимагала похвали за справи, котрі не потребували особливих зусиль:

– Мамо, подивися, я підняла з підлоги папірець, а ти мене не похвалила...

Зазвичай вона такого не робить, отож мені довелося відповісти:

– Так, бачу, що ти підняла папірець і допомогла мені.

У нас ніхто не піднімає з підлоги папірців, але чи те, що вона це зробила, справді є нагодою, щоб її похвалити? Або чи варто хвалити тоді, коли донька «прибирає у ванній кімнаті», а насправді залишає після себе такий гармидер, що неможливо нічого знайти?»

Мама Агати дуже здивувалася, коли почула наша одностороннє «Так!» і ще похвалу за те, що зуміла побачити та схвалити доньчині зусилля.

Ми запропонували, щоб після повернення додому ця жінка повісила на видному місці картку з таким реченням: «Агата подбала про мене, і це мене зворушило та втішило. Я хочу пам'ятати про це».

Мама дівчинки виконала це без особливого ентузіазму («Бо Агата злослива, і це нічого не дасть») і пережила сильне розчарування, коли донька зняла картку з шафки. Через кілька годин, коли після сварки з чоловіком мама сиділа сумна і роздратована, Агата несподівано запитала:

– Мамо, що трапилося? Це через мене?

– Не тільки... Я посварилася з татом, – відповіла мама.

Агата кивнула головою і пішла до своєї кімнати. Невдовзі повернулася, тримаючи в руках листівку з великим серцем.

– Це для мене? – запитала мама.

Агата знову лише кивнула головою.

– Я візьму цю листівку і покажу своїй групі, яка у мене хороша донька, – уголос вирішила мама.

«І тоді Агата пригорнулася до мене», – завершила свою розповідь зворушена мама.

* * *

Марк (11 років) дуже не любить школу, запитань про оцінки, виконання домашніх завдань. За кожне зусилля, котре завершується оцінкою бодай трохи кращою, аніж «незадовільно», вимагає нагороди. Щоб якось заохотити його до навчання, я виконувала його побажання, та мене це дуже дратувало.

Якось я мала вийти з дому у справах і запропонувала Марку вибір: або він залишається вдома з бабусею, або йде до друзів. Мені, звичайно ж, хотілося, щоб він залишився з бабусею, однак я знала, що він протестуватиме, якщо накажу йому залишитися.

Повернувшись, я побачила записку: «Я поїхав з бабусею на город. Отримав «11» і «8» у новому зошиті. Коли повернешся, даси мені гроші на каруселі!». Оскільки я не була впевнена, що правильно відреаую «на живо», то також написала синові записку: «Вітаю! Було варто вчора солідно попрацювати. Полуниці в холодильнику, поділися з друзями, мені також можеш трохи залишити». Коли син повернувся, я сказала:

– Прочитай записку, яка лежить на твоєму столі.

Син прочитав, і було видно, що він задоволений. Відразу побіг по полуниці і... подякував! Без жодного торгування і випрошування грошей на каруселі!

* * *

Від старшого сина, котрий служить у війську, ми отримали дуже сумного листа. Писав, що йому дуже важко, і він боїться, що може не витримати...

Ми вирішили написати лист-спогад: «Пам'ятаєш, як важко давалася тобі орфографія? Та ти все ж навчився! Пам'ятаєш, як ти боявся коней, а потім тренер не міг нахвалитися тобою у кінній школі? Пам'ятаєш, як...».

У відповідь ми отримали листівку. Там було лиш одне речення: «Не переживайте, я витримаю».

Роберт ніколи не приходив додому, коли ми його кликали. Треба було кликати ще і ще, а він торгувався: «Ще трошки, ще кілька хвилин, ну, будь ласка»... Тепер я вирішила давати йому можливість вибору: «Або приходиш зараз, або через десять хвилин, але сам, без нагадування». І це вдалося! Роберт приходить без нагадувань. Тоді я кажу йому: «Це мені подобається. Це називається – бути відповідальним за власні слова». Мені здається, що в ці хвилини я бачу на його обличчі гордість за власний вчинок.

Колись мені таки довелося покликати Роберта:

– Зараз, – відповів він.

– Добре, через десять хвилин прийди сам, я тебе більше не кликатиму.

Роберт справді повернувся через десять хвилин. Я дуже серйозно сказала:

– Бачу, що ти дотримав слова. Кажеш, що зараз прийдеш, і справді приходиш. Це мені подобається.

– Бо я відповідальний! – запевнив мене син.

– Справді. Так воно і є! – підтвердила я.

Агата (5 років) прийшла до мене з малюнком. Я зиркнув одним оком і сказав: «Дуже гарно». Та відразу ж згадав, що так робити не варто.

– Почекай, покажи-но ще раз мені свій малюнок. Гмм! Яке небо!.. А яке сонечко...Гмм! А оцей чоловічок такий кумедний!.. Дуже гарно підібрані кольори!

– Так, бо я гарно малюю! – донька похвалила сама себе. Потім вона вирішила, що цей малюнок можна показати всім і додала: – Може, показати цей малюнок майстрові, який лагодить нашу пральну машину?

Я трохи не довіряв авторкам підручника, однак моя донька справді сама себе похвалила! Лише шкода, що я стримався! Я не був упевнений у тому, що майстер належно відреагує, адже він не ходив на курси для батьків. Боявся, що він може скривитися, коли побачить каракулі моєї доньки, тому вирішив відмовити Агату від цієї ідеї. Однак тепер мені здається, що я зробив неправильно. По-перше, цілком ймовірно, що я,

не маючи на те причини, приписав людині невразливість на дитячу потребу визнання. По-друге, відібрав у доньки право на отримання відгуків про свої малюнки.

* * *

Протягом певного часу атмосфера в нашій сім'ї була дуже напружена. Причиною цього, як ми думали до відвідування «батьківських курсів», була поведінка нашої 18-річної доньки. Постійно виникали якісь сварки та сутички. Вона поводитися просто жажливо. Кожен наступний день здавався нам гіршим, аніж попередній.

Нам також не надто вдавалося втілювати в життя нові методи спілкування з дітьми, описані у попередніх розділах, бо донька... кепкувала з нас. Після зустрічі на тему похвал ми з дружиною зробили висновок, що нашій сім'ї ідеально пасує абзац про те, що дітей треба хвалити навіть тоді, коли вони на це не заслуговують. Отож ми вирішили кожного дня вишукати, завважити бодай п'ять ситуацій, слів, реакцій і навіть виразів обличчя, котрі ми б могли похвалити за допомогою опису. Наприклад, «дякую за те, що ти дуже тихо зачинила двері, бо мене страшенно болить голова» (зазвичай донька гримасе дверима), «дякую за те, що ти швидко повернулася зі школи, бо мені потрібна твоя допомога» (зазвичай вона десь вештається аж до вечора), «у тебе дуже лагідний вираз обличчя і такі радісні очі! На тебе приємно поглянути».

Я б хотів розповісти про те, що нас здивувало. По-перше, нам було набагато легше шукати позитивні риси у доньці, аніж ми очікували. Правдоподібно, надмірне зосередження на негативних рисах доньки було причиною того, що нам не вдавалося побачити в ній нічого доброго. По-друге, цей метод дійсно спрацьовує! Донька змінилася, вона спокійніше поводитьься, ввічливіше відповідає на запитання.

Через місяць ми почали застосовувати інші методи, наприклад, записки. Донька стала більш прихильно реагувати на наші нововведення і спроби віднайти порозуміння.

Раніше я вважав, що виховання – це зосередження на всьому, що невластиве і погане. Таким чином я вчив доньку дивитися на нас очима досконалого і водночас безжалісного критика. Ми з дружиною вирішили відмовитися від попередніх

методів виховання. Тепер кажемо доньці лише те, що добре, а коли нам щось не подобається, то намагаємося сказати їй, як, на нашу думку, це мало б виглядати, а не наскільки вона дурна, погана, невихована дівчина.

Мене вразила розповідь того тата, котрий порівняв психічні травми із тілесними ранами. Тоді я подумав, що наша донька внаслідок постійних критичних зауважень виглядала б як понівечена жертва злочину. Після цього я довго не міг прийти до себе... Я б хотів вилікувати рани, котрі несвідомо та через незнання завдав власній дитині. Поки не пізно...

Звільнення дітей від виконування ролей

6

Частина I

Пам'ятаю мить, коли народився мій син Давид. Минуло п'ять секунд, а він усе ще не дихав. Я була шокована. Медсестра поплескала його по спинці. Не було жодної реакції. Запала тривожна тиша. Вона промовила: «Але ж упертий!». Реакції все ще не було. А наступної миті він врешті голосно закричав, як і належить новонародженому. Не можу описати, яке полегшення я тоді відчула. А дещо пізніше задумалася: «Чи справді він упертий?». У лікарні я сказала медсестрі, що не вірю в такі дурниці. Бо хіба ж можна визначити, чи хтось упертий, якщо йому ще не сповнилося і хвилини?!

Мій син підростає, та щоразу, коли він невблаганно плакає, бо не хотів їсти або спати, коли пручався, бо не хотів заходити в автобус, коли не хотів одягати светр, хоча на вулиці було дуже холодно, у мене в голові з'являлася думка: «Вона таки була права. Він упертий».

Я мала б бути мудрішою. На всіх психологічних курсах, у котрих я брала участь, нас застерігали перед небезпекою всезнаючих «пророків».

Якщо називаєте дитину дурною, то вона почне вважати себе саме такою. Якщо стверджуєте, що ваша дитина злослива, то вона справді показуватиме вам, якою злосливою вміє бути. А тому всілякою ціною треба уникати чіпляння етикеток на дитину. Я цілком з цим погоджуюся, однак мені було важко перестати думати про сина як про «впертюха».

Мене втішало лише усвідомлення того, що такі труднощі не тільки в мене. Принаймні раз на тиждень я чула, як інші батьки казали:

«Мій найстарший син – дуже важка дитина. А от молодший – просто диво!»;

«Боббі – боягуз, який знущується з молодших»;

«Біллі – страшний недотепа. Його будь-хто може використати»;

«Мішель – жахливий грубіян. Він за словом у кишеню не полізе»;

«Я вже не знаю, чим годувати Юлію. Вона така перебірлива»;

«Купувати щось нове для Ріккі – це те саме, що викинути гроші на вітер. Він нищить і псує усе, що потрапляє йому в руки. У цього хлопця розвинений інстинкт знищення»

Я часто задумувалася над тим, як діти сприймають такі оцінки. Тепер, після багаторічного пізнавання внутрішнього життя сім'ї, я знаю, що пристосування дитини до визначеної для неї ролі починається цілком невинно. Наприклад, якось вранці Мері просить брата: «Принеси мені окуляри».

Брат відповідає: «Сама собі принеси і припини наказувати».

Дещо пізніше Мері просить маму: «Розчеси мені волосся і перевір, чи ніде не заплуталося».

Мама відповідає: «Мері, ти знову наказуєш».

Ще пізніше Мері каже татові: «Не говори. Я хочу послухати цю пісню».

Тато відповідає: «Буде зроблено, шефе».

І поволі дитина, якій причепили етикетку «шеф», починає гру. Якщо її називають «шефом», то в цьому щось є. І тут виникає важливе питання. Чи спосіб, з допомогою якого батьки думають про дитину, може мати вплив на те, як і що дитина думає про себе?

Щоб з'ясувати, який зв'язок є між тим, як батьки сприймають власну дитину, і тим, як дитина сприймає себе, проведемо експеримент. Читаючи ці сцени, уявіть, що ви – дитина.

Перша сцена: Тобі приблизно сім років. Якось увечері ти заходиш до кімнати і бачиш, що батьки складають великі пазли. Питаєш, чи можна до них долучитися.

Мама запитує: «А домашні завдання вже виконані? Ти все розумієш?».

Ти відповідаєш: «Так» – і знову запитуєш, чи можеш їм допомогти. Мама уточнює: «Ти справді виконав усі домашні завдання?».

Тато каже: «Пізніше повторю з тобою математику».

Ти знову запитуєш, чи можеш долучитися до гри.

Тато каже: «Уважно дивися, як ми з мамою складаємо, а потім скажемо тобі, чи можеш вкласти кілька частинок».

Коли ти намагаєшся допасувати одну з частинок, мама каже: «Не так, любий, хіба не бачиш, що у цієї детальки рівний край? Як він може бути посередині?!». Вона обурена.

Як сприймають тебе батьки?

.....

.....

Як їх спосіб сприйняття впливає на тебе?

.....

.....

Друга сцена: Ця ж ситуація. Заходиш до кімнати і бачиш, що батьки складають великі пазли. Запитуєш, чи можна долучитися.

Мама: «Тобі більше немає чим зайнятися? Не хочеш подивитися мультики?»

Твій погляд зупиняється на одній з частинок, котру ти знаєш, куди допасувати. Береш її.

Мама: Вважай! Ти зруйнуєш те, що ми вже зробили.

Тато: Чи ми не заслуговуємо на кілька хвилин спокою?

Ти: Будь ласка, лише одну частинку!

Тато: Ти завжди мусиш добитися свого, так?

Мама: Гаразд, лише одну частинку, і все! (Дивиться на тата, незадоволено похитує головою).

Як сприймають тебе батьки?

.....

.....

Як їх спосіб сприйняття впливає на тебе?

Третя сцена: Та ж ситуація. Ти бачиш, що твої батьки складають пазли, підходиш ближче і придивляєшся до гри.

Запитуєш: «Можна допомогти?»

Мама: Звичайно, якщо хочеш.

Тато: Підсунь собі стілець.

Ти зауважуєш одну частинку, котра є хмаркою на малюнку і намагаєшся її допасувати. Не вдається.

Мама: Майже добре.

Тато: Частини з рівним краєм переважно з боків.

Батьки продовжують складати. Ти вивчаєш малюнок. Врешті знаходиш потрібне місце для своєї частинки.

Кажеш: «Дивіться, пасує!».

Мама усміхається.

Тато каже: «А ти не здаєшся».

Як сприймають тебе батьки?

Як їх спосіб сприйняття впливає на тебе?

Чи здивувала вас легкість, з якою ви збагнули, як батьки сприймають вас? Часом достатньо кількох слів, погляду, інтонації, щоб сказати, що хтось «дурний і недолугий», «постійна морока» або просто симпатична і розумна особа. Те, що батьки думають про власну дитину, можна повідомити впродовж кількох секунд. Якщо помножити ці секунди на години щоденних контактів батьків та дітей, то можна зрозуміти, наскільки сильний вплив на молоду особу має те, як її сприймають батьки. Важливі не лише їхні почуття, а й поведінка.

Коли під час виконання завдання ваші батьки дивилися на вас, як на «недотепу», хіба у вас не виникало почуття невпевненості у власних силах? Чи у той момент вам хотілося допасувати більше частинок? Чи охопило вас почуття невдоволення, коли вам здалося, що інші складуть пазли набагато швидше, ніж ви?

Коли до вас ставилися, як до «непрошеного гостя», хіба вас не охопило почуття жалю через те, що інші легковажать вашу присутність. Хіба у вас не наростала злість і бажання порозкидати цю дурну гру, відплативши таким чином батькам за їхню поведінку?

Коли батьки позитивно сприйняли вашу присутність, хіба вам не хотілося поводитися, як зріла особа? А якщо навіть трапилися помилки, то відчуття знеохочення відійшло на другий план, бо бажання спробувати ще раз було набагато сильніше?

Якими б не були ваші реакції, з упевненістю можна ствердити, що те, як батьки сприймають своїх дітей, може впливати не лише на сприйняття дітьми самих себе, а також на їхню поведінку.

А що ж робити, якщо дитина вже «увійшла» в якусь роль? Чи це означає, що вона змушена грати цю роль до кінця життя? Чи вона приречена на неї, чи може з неї визволитися?

Далі ви знайдете опис шести методів, які батьки можуть застосовувати, щоб звільнити своїх дітей від тих чи тих ролей.

Щоб звільнити дитину від визначених ролей

1. Використайте нагоду, щоб показати дитині, що вона не є такою, якою себе вважає.
2. Створіть ситуацію, у якій дитина подивиться на себе по-новому.
3. Дозвольте дитині «підслухати», як про неї говорять щось хороше.
4. Продемонструйте поведінку, яку варто наслідувати.
5. В особливих моментах будьте для дитини скарбницею знань.
6. Коли дитина поводиться згідно з давніми звичками, висловіть свої почуття або свої очікування.

ВИКОРИСТАЙТЕ НАГОДУ, ЩОБ ПОКАЗАТИ ДИТИНІ,
ЩО ВОНА НЕ Є ТАКОЮ, ЯКОЮ СЕБЕ ВВАЖАЄ

НЕБАГАЛИЙ

ВЕРЕДЛИВИЙ

ТУПА

БЕЗВІДПОВІДАЛЬНИЙ

СТВОРІТЬ СИТУАЦІЮ, У ЯКІЙ ДИТИНА ПОДИВИТЬСЯ
НА СЕБЕ ПО-НОВОМУ

БЕЗВІДПОВІДАЛЬНИЙ

НЕУВАЖНИЙ

НЕЗГРАБНА

ЛАСУН

ДОЗВОЛЬТЕ ДИТИНІ «ПІДСЛУХАТИ»,
ЯК ПРО НЕЇ ГОВОРЯТЬ ЩОСЬ ХОРОШЕ

ПЛАКСА

НЕ ЗОСЕРЕДЖЕНИЙ

ПРОДЕМОНСТРУЙТЕ ПОВЕДІНКУ,
ЯКУ ВАРТО НАСЛІДУВАТИ

НЕ ВМІЄ ПРОГРАВАТИ

НЕ ОРГАНІЗОВАНИЙ

В ОСОБЛИВІ МОМЕНТИ
БУДЬТЕ ДЛЯ ДИТИНИ СКАРБНИЦЕЮ ЗНАНЬ

ФІЗИЧНО НЕПІДГОТОВАНА

КОЛИ ДИТИНА ПОВОДИТЬСЯ ЗГІДНО З ДАВНІМИ ЗВИЧКАМИ,
ВИСЛОВІТЬ СВОЇ ПОЧУТТЯ АБО ОЧІКУВАННЯ

ААСУН

БЕЗЦЕРЕМОНИЙ

НЕДБАЛИЙ

НЕВМІЄ ПРОГРАВАТИ

Описані методи призначені для того, щоб допомогти дитині звільнитися від виконання ролей, можуть бути пунктом виходу для наступних дій. Одна мама, що мала звичку називати свого сина «забудькуватим», аби допомогти йому думати про себе, як про особу, котра вміє про щось пам'ятати, написала ось таку записку,

Дорогий Джордже!

Сьогодні дзвонив твій учитель музики. Він сказав, що на останніх двох репетиціях оркестру у тебе не було труби. Сподіваюся, що тепер ти знайдеш спосіб, аби пам'ятати про це.

Мама.

Один тато вирішив застосувати метод «вирішення проблем». Замість того, щоб називати сина тираном, він сказав: «Джейсоне, я знаю, що твій брат починає свистіти саме тоді, коли ти намагаєшся зосередитися на виконанні домашнього завдання. Тебе це дратує, однак битися не варто. Подумай, як можна створити тишу, котра тобі так потрібна?».

Коли дитина впродовж якогось часу вперто демонструє свої погані звички, то така ситуація вимагає від нас розважливості та володіння собою. Потрібно особливо вважати, щоб не посилювати негативну поведінку дитини вигуком: «Знову те саме!». Необхідно чимало терпеливості та доброї волі, щоб допомогти дитині звільнитися від виконання визначених ролей.

Якщо можете, дайте відповідь на такі запитання:

1. Чи є якась роль, котру грає ваша дитина вдома, у школі, у стосунках з друзями або родичами?

На чому полягає ця роль?

2. Чи є щось позитивне в цій ролі? (Наприклад, дух гри в «інтригана», розвинена уява у «мрійника»)

3. Що ви хочете, щоб ваша дитина думала про себе? (Відповідальна, здатна довести розпочату справу до кінця тощо.)

А тепер погляньте на методи, подані далі, і напишіть відповідні слова, котрі ви могли б застосувати на практиці.

А. Використайте нагоду, щоб показати дитині, що вона не є такою, якою себе вважає.

.....

Б. Створіть ситуацію, в якій дитина подивиться на себе по-новому.

.....

В. Дозвольте дитині «підслухати», як про неї позитивно відгукуються.

.....

Г. Продемонструйте поведінку, яку варто наслідувати.

.....

Г. В особливі моменти будьте для дитини скарбницею знань.

.....

Д. Коли дитина поводить себе згідно зі старими звичками, висловіть свої почуття або очікування.

.....

Е. Чи є ще якісь методи, котрі, на вашу думку, можуть бути корисними?

.....

Багато років тому я також виконала цю вправу. Що мене до цього спонукало? Якось увечері, коли я забирала Давида зі скаутського табору, виховник сказав, що хоче порозмовляти зі мною в іншій кімнаті. Він був не надто задоволений.

– Про що йдеться? – нервово запитала я.

– Я хотів би поговорити про вашого сина. У нас виникли невеликі проблеми.

– Проблеми? – перепитала я.

– Давид не хоче виконувати устав.

– Нічого не розумію. Що виконувати? Ви маєте на увазі вправи?

Виховник намагався бути терплячим і ввічливо усміхався.

– Я маю на увазі всі завдання, котрі ми виконуємо з початку року. Якщо у вашого сина з'являється якась ідея, він не відступає від неї ані на йоту. Він має свій спосіб виконання завдань і не слухає жодних пояснень. Правду кажучи, іншим хлопцям це добряче набридло. Він забирає стільки часу.... Вдома він також такий упертий?

Не пам'ятаю, що тоді відповіла. Щось таки сказала, а тоді затягнула Давида в авто і швидко від'їхала. По дорозі додому Давид був спокійний. Я ввімкнула радіо, щоб не розмовляти з сином.

У мене було таке враження, що з Давида врешті «зняли маску». Від його народження я переконувала себе, що він лише трохи впертий – щодо мене, батька, сестри і брата. А от тепер уже нікуди було втікати від гіркої правди. Інші також зауважили те, в що я ніколи не хотіла вірити. Давид – упертий, самолюбний і незгідливий.

Я довго не могла заснути. Лежала в ліжку і подумки звинувачувала Давида у тому, що він відрізняється від інших дітей, і себе – у тому, що стільки разів називала його «ослом» і «упертюхом». Наступного ранку я ще раз проаналізувала те, що сказав мені виховник, і почала думати, як допомогти синові.

В одному я була переконана: мені слід бути дуже пильною, щоб не спонукати Давида й далі грати роль «упертюха». Моє завдання – знайти та підтвердити його найкращі риси. Бо якщо не я, то хто це зробить? Отож, у Давида міцна сила волі, він доволі рішучий. Однак не схильний до відкритості та поступливості. І саме на це треба звернути його увагу.

Я зробила список усіх відомих мені методів, котрі могли б допомогти синові поглянути на себе по-іншому. Також пригадала собі ситуації, котрі у минулому схиляли Давида до протестів та впертості. Що б я сказала б синові, якби ці ситуації повторилися знову? І ось який висновок я зробила:

А. Використайте нагоду, щоб показати дитині, що вона не така, якою себе вважає.

«Давиде, ти погодився піти з нами до бабусі, хоча тобі дуже хотілося залишитися вдома і бавитися з друзями. Це була «жертва» з твого боку.

Б. Створіть ситуацію, в якій дитина подивиться на себе по-новому.

«Кожен член сім'ї хоче йти до іншої піцерії. Давиде, може, у тебе є якась ідея, котра допоможе нам вирішити цю проблему?».

В. Дозвольте дитині «підслухати», як про неї позитивно відгукується.

«Тато, Давид і я сьогодні вранці знайшли компроміс. Він не хотів взувати гумові чоботи. Я не хотіла, щоб він сидів у школі з мокрими ногами. Врешті син вирішив взутися у свої старі кеди і взяти пару запасних шкарпеток».

Г. Продемонструйте поведінку, яку варто наслідувати.

«Я дуже невдоволена! Мені так хотілося піти в кіно, а тато нагадав, що ми вже вирішили разом йти на баскетбол... Ну що ж, доведеться піти в кіно іншим разом».

Г. В особливих моментах будьте для дитини скарбницею знань.

«Пригадую, що спочатку ти не надто хотів їхати у скаутський табір. Та потім почав про це думати, читати і порозмовляв з хлопцем, котрий уже там побував. І врешті-решт ти також вирішив поїхати».

Д. Коли дитина поводить ся згідно зі старими звичками, висловіть свої почуття або очікування.

«Давиде, гості можуть подумати, що ти вдягнув джинси, бо не поважаєш їх. Для них це означатиме: «Це весілля неважливе!». Я знаю, що ти не любиш одягати костюм та краватку, все ж дуже сподіваюся, що вдягнешся належно».

Е. Чи є ще якісь методи, котрі, на вашу думку, можуть бути корисними?

Більше розуміння до негативних почуттів Давида.

Більше можливостей вибрати. Частіше «вирішувати проблеми».

Це була вправа, яка змінила мій напрям виховання. Вона допомогла мені побачити сина у новому світлі і почати ставитися до нього так, як я його сприймаю.

Дні минали, а виразних змін не було. Однак мені здавалося, що чим більше я ціню схильність Давида до поступливості, тим поступливішим він стає. Хоча, правду кажучи, траплялися дуже погані моменти. Моя злість та невдоволення знову спрямовували мене у глухий кут, і я вела свою «гру» з допомогою крику.

Проте через деякий час я перестала знеохочуватися і всіма силами трималася обраного шляху. У мого «впертого» сина була така ж «уперта» мама.

Давид виріс. Нещодавно, коли він не хотів вислухати мої аргументи, я так розізлилася, що забулася і назвала його «бараном».

Він здивувався і навіть на мить замовк.

– То ти мене отак сприймаєш? – запитав.

– Ну, знаєш, я... я... – я почала незграбно виправдовуватися.

– Все гаразд, мамо, – гречно відповів син. – Дякую, я про себе іншої думки.

Щоби швидко пригадати...

Щоб звільнити дитину від гри у визначені ролі

1. Використайте нагоду, щоб показати дитині, що вона не є такою, якою себе вважає.
«Ти отримав цю іграшку, коли тобі сповнилося три роки, а вона й досі виглядає, як нова».
2. Створіть ситуацію, в якій дитина подивиться на себе по-новому.
«Саро, ти могла б узяти викрутку і прикрутити ці ручки до шухляд?».
3. Дозвольте дитині «підслухати», як про неї позитивно відгукуються.
«Він спокійно тримав руку, хоча цей укол був болючим».
4. Продемонструйте поведінку, яку варто наслідувати.
«Програвати важко, та мені доведеться з цим змиритися. Вітаю з перемогою!».
5. В особливі моменти будьте для дитини скарбницею знань.
«Пригадую той час, коли ти...».
6. Коли дитина поводить себе згідно зі старими звичками, висловіть свої почуття або очікування.
«Мені це не подобається. Незважаючи на сильні емоції, сподіваюся, що ти мене не розчаруєш і навчишся програвати».

Частина II

Розповіді батьків

Ось розповіді деяких батьків, котрі вирішили звільнити своїх дітей від виконання визначених ролей.

* * *

Під час зустрічі про те, що діти змушені грати якусь роль, я відчула, що у мене розболівся живіт. Пригадала, як недавно злостилася на Грега, і що я йому наговорила:

«Подивися на себе! Ти поводишся, як останній дурень».

«Чому ти завжди опиняєшся крайнім і отримуєш покарання?».

«Я знаю, що від тебе не можна сподіватися нічого доброго. Я мала б знати, наскільки ти огидний».

«У тебе ніколи не буде друзів».

«Будь серйозний. Поводишся, як дворічна дитина».

«Ти дуже недбало їси. Ніколи не навчишся їсти так, як належить».

Я була для нього «караючим мечем», який не знає й миті спочинку. У такому ж дусі відбувалася розмова з учителькою, котра нарікала на поведінку сина. Раніше я б із нею погодилася, але того дня її слова пригнітили мене, наче тонна цегли. Я почала усвідомлювати, що ситуація вже не може погіршитися, і вирішила змінити власну поведінку.

Спочатку я була надто розлючена, аби люб'язно поводитися з сином. Я знала, що Грегові потрібна моя підтримка, та мені було дуже важко з ним розмовляти. Тому я вирішила написати йому записку:

Дорогий Грегу!

Вчора у мене був вдалий день. Ти допоміг мені вчасно вийти з дому, адже швидко зібрався і чекав на мене. Дякую.

Мама.

Через кілька днів треба було відвести Грега до стоматолога. Він, як завжди, гасав по коридору. Я зняла з руки годинник і дала його синові, кажучи: «Знаю, що ти можеш спокійно сидіти впродовж п'яти хвилин». Він виглядав доволі здивованим, але сидів доти, поки його не покликала медсестра.

Після візиту до стоматолога я зробила щось таке, чого досі ніколи не робила. Ми з сином пішли у кафе випити гарячого шоколаду. Уявіть собі, ми навіть розмовляли! Того вечора, вкладаючи Гріга спати, я сказала йому, що ми гарно провели час.

Важко було повірити, що ці кілька моментів могли змінити Гріга. Мені здавалося, що син прагне зробити мені приємність, і це додавало відваги. Наприклад, залишив на підлозі в кухні куртку і книжку. Раніше я відразу насварила б його. А тепер, замість кричати на сина, я сказала, що дуже нервую, коли мушу збирати порозкидані речі, і сподіваюся, що наступного разу він покладе їх на місце.

А під час обіду я перестала критикувати його манери за столом. Звертала йому увагу лише у тому випадку, коли він робив щось зовсім неприпустиме, та навіть тоді я намагалася зробити це спокійно і не повторювати двічі.

Я також стала доручати йому дрібні домашні обов'язки, сподіваючись, що він почне поводитися відповідальніше. Наприклад, прошу, щоб він вийняв випрані речі з пральної машини, щоб поклав продукти у холодильник та шафки. Якось вранці я навіть дозволила йому самотійно зробити яєчню (і зовсім не кричала, коли яйце опинилося на підлозі).

Гадаю, що поведінка мого сина набагато покращилася. Може, тому, що я краще до нього ставлюся?

* * *

Гезер – усиновлена дитина. З першого дня вона стала нашою потіхою. Росла милою, чарівною дівчинкою. Я думала про неї лише як про нашу радість та гордість. Десятки разів на день казала їй, що вона – наше щастя. Але прочитавши розділ про «ролі», я почала задумуватися, чи не кладу на доньчині плечі надто важкий тягар, змушуючи її бути «моїм щастям». А ще подумала, чи вона, бува, не приховує у собі якихось почуттів, які боїться виявляти назовні. Отож я вирішила спробувати кілька нових методів спілкування з дітьми. У мене було важливе завдання: допомогти Гезер зрозуміти, що всі її почуття добрі, що немає нічого поганого у тому, щоб відчувати злість або невдоволення. Котрогось дня я на пів години пізніше забрала її зі школи. Тоді й сказала доньці: «Ти, напевно, злишся на мене за те, що довелося стільки чекати?».

(Це було замість звичного: «Сонечко, дякую, що ти була дуже терпелива і чемна».) Іншого разу я сказала їй: «Можу побитися об заклад, що тобі хотілося сказати подружці все, що ти думаєш, адже вона не прийшла на зустріч, як ви домовлялися». (Замість звичного: «Ну що ж, моя любя, інші люди не такі відповідальні, як ти».)

Я також намагалася натякнути доньці, чого очікую від неї. Час від часу почала говорити про свої негативні емоції. Якось сказала: «Я дуже роздратована і хотіла б побути наодинці». А коли вона попросила позичити їй шалик, я відповіла, що не хочу його зараз нікому позичати.

Також по-іншому нагороджувала доньку. Замість постійного повторювання, яке це щастя мати таку доньку, я наголошувала на її досягненнях («Це грамотно написаний і добре скомпонований твір») і намагалася бути послідовною.

Та одного ранку сталося щось особливе. Гезер вмивалася, а я мила посуд. Донька постукала в стіну, даючи знати, що я маю відкрутити кран з теплою водою. Через мить вона забігла до кухні і голосно закричала: «Я ж просила тебе дати теплу воду. А та вода була холоднюча!».

Якби вона отак повелася місяць тому, я була б шокована. Я сказала б доньці: «Гезер, це на тебе не подібне. Як ти поводишся?».

А тепер я відреагувала по-іншому: «Чую, що ти дратуєшся. Наступного разу постараюся запам'ятати, що означає цей знак».

Сподіваюся, що в майбутньому Гезер почне частіше проявляти свої приховані емоції. Я навіть переконана, що мені не сподобається все те, що доведеться почути. Однак, гадаю, що важливіше, щоб донька поведилася природно, а не почувалася зобов'язаною бути «маминим щастям».

P.S. Тепер, коли мені хтось говорить, які «чудові» в нього діти, я ставлюся до цього дещо недовірливо.

* * *

Вчора я була на дитячому майданчику з двома доньками. Кілька разів кричала Кейт, старшій доньці (вісім років), щоб вона пильнувала Венді, коли та з'їжджає з гірки.

Я почала задумуватися, чи не нав'язую доньці роль відповідальної старшої сестри. Щоправда, я їй довіряла, та водночас

тиснула на неї. Фактом залишається те, що на щодень мені часто була потрібна її допомога.

Також міркувала, чи не ставлюся до Венді (п'ять років), як до надто малої дитини. Я не планую більше народжувати, отож, гадаю, що мені просто подобається так до неї ставитися. Вона все-таки ще доволі маленька.

Чим більше я про це думала, тим краще усвідомлювала, що Кейт може почуватися дещо скривдженою. Вона не хотіла приводити Венді з занять для дошкільнят, не хотіла читати їй казки. Я згадала, що коли Кейт була у віці Венді, то виконувала завдання, з котрими молодша донька не дає собі ради (наприклад, налити в склянку молока).

Я не зробила ще жодного кроку, та поволі починаю розуміти, що саме потрібне моїм донькам.

Венді треба допомогти стати більш самостійною. Це важливо і для неї, і для Кейт. Натомість старша донька мусить мати можливість вирішувати, чи хоче вона піклуватися про сестру, окрім тих моментів, коли мені справді необхідна її допомога. Також я мала б частіше говорити Кейт про свою любов до неї, адже я так давно цього не робила.

* * *

На щастя, для Нейла минулого тижня я таки була на зустрічі для батьків. Коли того ранку я увійшла в дім, задзвонив телефон. Це була сусідка, її голос тремтів. Виявляється, вона бачила, як Нейл, ідучи до школи, зірвав на її клумбі три тюльпани, відзначені на місцевому конкурсі квітів.

Я думала, що вибухну. «Отож, знову те саме», – подумала я. Він, звичайно ж, заперечить, що це його рук справа, так само, як і тоді, коли розібрав на деталі годинник. Або тоді, коли сказав мені, що під час шкільного року його перевели до наступного класу. (Коли я зателефонувала вчительці, та сказала, що щось подібне ще нікому не вдавалося). Він брехав так часто, що навіть його брат казав: «Мамо, Нейл знову каже неправду».

Знаю, що часто поводитися з сином не так, як було потрібно. Завжди вимагала, щоб він казав мені лише правду, а коли це не давало позитивних результатів, називала його брехуном, читала нотації і навіть карала. Я усвідомлюю, що чинила погано, та ми з чоловіком дуже цінуємо чесність.

На щастя, я брала участь у зустрічі, присвяченій темі «виконання ролей». Отож, хоча цей інцидент вивів мене з рівноваги, я знала, що не хочу знову примушувати сина грати роль «брехуна».

Коли Нейл прийшов додому на обід, я не почала звичну «проповідь». («Ти це зробив? Ти впевнений, що ти цього не робив? Не бреш мені цього разу».) Я відразу перейшла до суті.

– Нейле, пані Осгуд каже, що ти зірвав її тюльпани.

– Ні, не зірвав. Це був не я.

– Нейле, вона бачила тебе через вікно.

– Ти думаєш, що я – брехун. Це вона бреше.

– Нейле, я не хочу говорити про те, хто обманює, а хто – ні.

Це і так зрозуміло. Ти чомусь вирішив зірвати три тюльпани цієї жінки. Тепер мусимо придумати, як виправити шкоду.

Нейл почав плакати.

– Я хотів подарувати вчительці квіти.

– А, ось чому! Дякую, що ти сказав мені про це. Часом доволі важко сказати правду, особливо тоді, коли знаєш, що матимеш через це проблеми.

Нейл почав плакати ще голосніше. Я взяла його на руки.

– Нейле, я бачу, як тобі погано. Пані Осгуд обурена не на жарт. Що робитимемо?

Нейл знову вибухнув плачем.

– Я боюся сказати, що більше так не буду!

– А ти міг би це написати?

– Не знаю... Допоможи мені.

Ми разом придумали текст короткої записки, а Нейл переписав це (він першокласник).

– Думаєш, цього достатньо? – запитала я.

Син був збентежений.

– А що б ти сказав, якби ми купили вазон із тюльпанами і посадили їх на порожніх місцях?

Нейл широко посміхнувся:

– Справді?

Відразу після уроків ми пішли до квіткового магазину. Нейл вибрав вазон із чотирма тюльпанами і відніс його та записку під двері пані Осгуд. Задзвонив і побіг додому.

Сподіваюся, він більше ніколи не зірве квіти з чийсь клумби. Я також знаю, що тепер він буде відкритіший зі мною.

А якщо й ні (потрібно бути реалістом), то я більше ніколи не націплю йому ярлика «брехун». Знайду інший спосіб дізнатися правду від сина.

* * *

Якось на закінчення курсу про «ролі» один батько почав розповідати:

«Пригадую, – казав він, – що коли я був дитиною, то любив звертатися до тата з найнеймовірнішими ідеями. Він завжди уважно слухав мене, щоб у якийсь момент сказати: «Сину, можеш ходити з головою в хмарах, та ногами треба ступати по землі». Я досі пам'ятаю той образ, який змалював батько: хтось, хто вміє мріяти, і водночас знає, як давати раду з дійсністю. Він завжди допомагав мені долати важкі моменти у моєму житті... Цікаво, чи хтось із присутніх мав подібний досвід?».

Запанувала тиша. Кожен намагався сгнуги думками в минуле і віднайти подію, котра вплинула на його власне життя. І поволі ми почали голосно пригадувати:

«Коли я був малим хлопчиком, моя бабуся любила повторювати, що у мене «чудові руки». А завжди, коли я всіяв їй нитку в голку або коли розплутував вузлики на нитках, вона казала, що у мене «золоті руки». Гадаю, це була одна з причин, чому я вирішив стати стоматологом».

«Перший рік роботи вчителем був для мене дуже важким. Коли до класу заходив директор, щоб подивитися, як проходить урок, я вся тремтіла. Потім він давав мені одну-дві поради і завжди казав: «Елен, я впевнений у тобі. Ти вмієш сама себе контролювати». Я часто замислювалася, чи знав він, наскільки важливими для мене були його слова. Вони допомогли мені повірити у себе».

«На десять років батьки купили мені велосипед. Впродовж місяця я постійно падала. Мені здавалося, що я ніколи не навчуся їздити. Та котрогось дня я натиснула на педалі, і мені вдалося втримати рівновагу. Моя мама ствердила, що я – надзвичайна. З того часу, коли я боялася вчитися чогось нового, наприклад, французької мови, мама говорила: «Дівчинка, котра вміє їздити на двоколісному велосипеді, не матиме проблем із вивченням французької». Я знаю, що у цьому не

було жодної логіки. Що спільного між їздою на велосипеді та вивченням мови? Та я дуже любила, коли мама мені це повторювала. Це було більш ніж тридцять років тому. Та ще й сьогодні, коли на мене чекає якийсь виклик долі, я чую мамин голос: «Дівчинка, котра вміє їздити на велосипеді...». Може, це виглядає смішно, та цей спогад дуже мені допомагає».

Коли зустріч уже закінчувалася, ми сиділи і здивовано дивилися одне на одного. Чоловік, котрий спонукав нас до спогадів, похитував головою. З допомогою власного збентеження він визволив у нас те, про що ми всі думали. Ось як він це прокоментував: «Ми часто недооцінюємо вагу наших слів у житті молодой людини».

Частина III

Досвід батьків

Як виявилось, найважчим завданням було розпізнати роль, яку ми несвідомо й мимовільно вже приписали дитині. Багато учасників групи визнали, що без допомоги не зуміли б належно це розшифрувати, а потім спробувати звільнити себе від сприйняття дитини у визначений спосіб.

* * *

«Войтусь (8 років) не повернувся додому, на подвір'ї його також не було. Ми з чоловіком дуже занепокоїлися, оскільки він лише нещодавно почав сам виходити з дому. Врешті-решт, ми знайшли його біля величезних залізобетонних конструкцій. Наш замуруваний конспіратор переможно прошепотів: «Я від них утік!».

Ми змусили його зізнатися і ось що почули: «Я їм покривлявся, а вони намагалися мене наздогнати. Один із них ударив мене по обличчі, інший – у живіт, але я від них утік!!!».

Син повадився як тріумфуючий переможець, однак я злилася на нього за те, що він утікав, що не спробував прийти додому й про все нам розповісти. Я не могла йому допомогти, і ті хлопці далі лупцювали б мого сина. Мені також було дуже шкода, адже він ще такий малий. Я боялася, що він загу-

битися. Чоловік також сердився: дитину набили старші хлопці, а він не плакав і навіть не жалівся...

Думаю, Войтек грає роль хлопця, котрий не вмів увійти в компанію і починає бешкетувати, створює конфлікти... Я не бажаю, щоб він був цапом-відбувайлом. Хочу, щоб він був собою, вмів вибирати і давати собі раду в складних ситуаціях».

Група відразу вловила суперечність між тим, що насправді робили батьки, і тим, що очікували від сина. Нам було зрозуміло, що обоє приписують синові роль безпорадної слабкої дитинки, і саме тому хлопчикowi важко бути нормальним 8-річним хлопцем, який, зрештою, цілком добре впорався з агресією старших і набагато сильніших хлопців.

Мама Войтка замислено слухала нас, а потім тихо сказала:

– Це так, як у кімнаті з кривими дзеркалами. Людина та її zdeформовані віддзеркалення дуже відрізняються між собою... Я, напевно, почну з того, що виконаю прохання сина: я казатиму не Войтусь, а Войтек. А ще скажу йому, що хлопець, який так добре дав собі раду зі сильнішими хлопцями, заслуговує на те, щоб ставитися до нього, як до старшого.

* * *

Ми часто дивуємося, що діти з однієї сім'ї можуть дуже відрізнятися одне від одного, хоча вперто стверджуємо, що виховуємо їх цілком однаково. Один тато також так вважав до того часу, поки не розповів нам про «ролі» своїх дітей.

«Старша донька, Марта (12 років), грає роль мучениці: надто доросла, надто прискіплива, надто відповідальна. Мене лякає те, як вона сварить дітей, як намагається їх виховувати. Мене, батька, вона вважає безвідповідальною особою. Подібна до своєї бабусі... Марта діє мені на нерви подвійно: як маленька невдоволена бабця і... гмм!... як плагіят бабусі (моєї тещі, котру я не надто люблю). О, Господи! Я ніколи навіть не думав, що Марта часом дістає від мене замість тещі!

Ось Анета (5 років) – зовсім інша. Це артистка! Децю капризна, та при цьому така мила! Вона подібна до моєї мами. Так... Без сумніву... Я її підтримую в цій химерній, але чарівній ролі «примадонни».

Восьмирічному Матеєві я приписував роль маминого синочка. Терпіти не можу його постійного рюмсання, безпорад-

ности, лякливости. Я б хотів, щоб він поводився як чоловік і не був у всьому залежний від матері!

Син подібний до мене... Я зрозумів, що в ньому мені не подобається саме те, що мені не подобається у собі. Я б хотів, щоб він був іншим, однак поводжуся з ним так само, як мої батьки поводитися зі мною, і цим лише зміцнюю негативну поведінку сина. Адже я навіть тепер нічого не лагоджу у своєму домі (хоча вже не лише вмію, а й повинен, адже я – голова родини). Я ніби все ще чую голос батька: «Залиши це, ти такий безпорадний, тебе ще струмом вдарить! Ну, і чого ти знову гудеш?» Дивовижно, але саме такі болючі слова я часом кажу своєму синові.

Віднедавна зауважую, що на Матея позитивно впливає те, що я сприймаю його негативні емоції (це з I розділу). І хоча це важко, цей досвід позитивно впливає і на мене. У мені зароджується надія, що мені вдасться не приректи сина на таку драму, яку пережив я. На драму безпомічного чоловіка».

* * *

Петро (16 років) грає роль особи, яка задля власної користи вміє використовувати інших. Такий собі князьок.

Я не вміла і не любила просити. Якщо хтось не виконував моїх прохань, то йшла і робила все сама. І вдома, і на роботі. А ці постійні телефонні дзвінки: «Як ти почуваєшся? Тобі щось потрібно? Може, тобі чимось допомогти?». І отак щоденно по кілька разів. На роботі з мене стиха підсміювалися, та в очі мені ніхто нічого не казав, бо я була керівником.

Тепер я дбаю про те, щоб син мав «власну територію». Не питаю: з ким, коли, чому... Також поволі перестаю давати йому поради та вгадувати його побажання. Намагаюся розмовляти з сином по-іншому, пильную, щоб у різних ситуаціях він самостійно вирішував свої проблеми і полагоджував справи. Більше не надокучаю йому своїми телефонними дзвінками, хіба часом залишу записку із проханням. І це без зайвих інструкцій! Син починає змагатися з життям, він вчиться поважати себе та інших. Я допомагаю йому звільнитися від ролі князька і водночас звільняю себе з ролі матері-прислуги.

Я не знаю, чи це виконання ролі... Мій син образливий, лінивий, агресивний. Я хотіла, щоб він був добрим учнем і часто кричала на нього: «Ти, смердючий лінюху!». Я хотіла, щоб він виріс порядною людиною і тому постійно застерігала: «Не роби цього! Так поведуться лише хулігани та бандити! Тобі не можна бути нечемним!».

Вчителька також приписувала Оскарові роль найгіршого учня в класі. Та коли вона або хтось чужий критикували сина, то я не погоджувалася з їхніми зауваженнями. Я словесно нападала на ту особу, навіть у присутності сина.

У другому класі Оскар сказав про вчительку: «Я ту бабу прибію!», – а я, хоча мене ті слова так вразили, що пам'ятаю їх до сьогодні, перейнялася лише тим, що в школі хтось кривдить мою дитину та несправедливо до неї ставиться. Тоді я сказала синові: «Не дозволяй, щоб тебе кривдили! Захищайся!».

Виховую сина сама. Його батько – алкоголік і злочинець. Зовні Оскар дуже подібний до тата, а мої батьки, які спочатку були проти мого заміжжя, тепер негативно налаштовані до дитини і кажуть: «Оскар – це викапаний батько». Я не знала, що підсвідомо повірила їм і думаю так само. Приписала синові роль злочинця.

Я не знала, що порівнюючи сина зі злочинцями і бандитами, вимагаючи від нього обіцянок, що він більше ніколи так не зробить, лише давала йому зрозуміти, що нічого доброго від нього не сподіваюся. І це пророцтво здійснювалося.

Не здогадувалася, що, показуючи на прикладі батька, як не можна поводитися, лише провокувала сина до агресії. Я ніби сама прирікала сина на те, аби він повторював долю свого батька. Жах! Скільки помилок я зробила! Одного курсу для батьків мені не достатньо. Бачу, наскільки глибокими виявилися мої проблеми. Усвідомлюю, що колись мої батьки приписали мені роль найгіршої доньки, і я до сьогодні двигаю тягар цієї ролі. Можливо, саме це і є джерелом моїх проблем...

Драматична розповідь мами Оскара спбнукала інших батьків до того, щоб шукати зв'язок між актуальними проблемами і тими ролями, які їм приписали власні батьки. Ви-

явилось, що батько, який у дитинстві був «хорошим хлопцем і завжди поступався», не вмів у дорослому житті відстоювати свою точку зору чи власні права; мати, «царівна, всі бажання котрої належить виконувати», не вмів спілкуватися з іншими, її вважають найконфліктнішою в офісі; «безвідповідальний дурень» виріс і став чоловіком, котрий не вмів приймати власні рішення... А от хлопець, котрому в дитинстві часто повторювали: «Тобі все вдається! Не переймайся, помилитися може кожен!», – став ініціативним підприємцем, успішним сучасним бізнесменом.

Наші розмови затягувалися аж до ночі. У нас не було жодних сумнівів у тому, що автори цієї книжки праві і бажають лише добра нам та нашим дітям.

Підсумки

Батьки стверджували, що процес звільнення дітей від виконання тих чи тих ролей є доволі складним. Він вимагає ґрунтовної зміни ставлення до дитини, а також практичних знань нових методів спілкування. Один тато завважив, що для того, аби змінити поведінку дитини, треба справді поєднати в одне ціле багато різних елементів: почуття, самостійність, похвалу, відмову від покарань.

Взявши за основу приклади з книжки «Визволені батьки. Визволені діти», ми написали дві сцени, щоб проілюструвати контраст між батьками, котрі мають добрі наміри, і батьками, котрі поєднали виховні здібності з любов'ю до дитини.

У кожній зі сцен семирічна Сара намагається грати роль «царівни». Спостерігаючи, як мати поводить з нею в першій сцені, можете поставити собі запитання: «А що їй залишалося робити?».

Царівна

Перша сцена

Мама: Я вже повернулася! Привіт, Саро! Ти не привітаєшся зі мною? *(Сара похмуро дивиться у стелю і продовжує щось малювати, цілком ігноруючи маму).*

Сара: *(хапаючи торбину)* Що ти мені купила? *(Висипає все з торбини)* Олівці? Добре. Пенал... *(обурено)* Синій зошит! Ти знаєш, що я ненавиджу синій колір. Чому ти не купила червоний?

- Мама:** *(виправдовуючись)* Юна дамо, так сталося, що я була у двох магазинах, і в жодному з них не було червоних зошитів. В супермаркеті не було, у канцтоварах – теж.
- Сара:** А чому ти не зайшла до магазину, котрий розташований біля банку?
- Мама:** У мене не було часу.
- Сара:** То піди зараз. Я хочу мати червоний зошит.
- Мама:** Саро, я не маю наміру йти у магазин лише задля того, щоб купити тобі червоний зошит. У мене ще багато справ.
- Сара:** Я не писатиму в синьому зошиті. Ти просто викинула гроші на вітер.
- Мама:** *(зітхаючи)* Дитино, ти така розбещена! Ти завжди мусиш отримати те, що хочеш, так?
- Сара:** *(намагаючись підлеститися)* Ні, не мушу, але червоний – це мій улюблений колір. А синій просто огидний. Мамусю, будь ласка!
- Мама:** Ну, добре... Може, пізніше піду.
- Сара:** От і добре. *(Продовжує малювати.)* Мамо!
- Мама:** Угу.
- Сара:** Я хочу, щоб сьогодні Бетсі спала у нас.
- Мама:** Це неможливо. Ти ж знаєш, що увечері до нас мають прийти гості.
- Сара:** Але вона мусить у нас сьогодні залишитися. Я вже сказала їй, що можна.
- Мама:** То зателефонуй до неї і скажи, що не можна.
- Сара:** Ти – погана.
- Мама:** Я не погана. Просто не хочу, щоб мені під ногами крутилися діти, коли у нас гості. Пригадуєш, як ви поводитися минулого разу?
- Сара:** Ми не будемо тобі перешкоджати.
- Мама:** *(голосно)* Відповідь: ні!
- Сара:** Ти мене не любиш. *(Починає плакати.)*
- Мама:** *(втомлено)* Але, Саро, ти чудово знаєш, що я тебе люблю *(ніжно гладить доньку по щоці)*. Ти ж моя маленька царівна!
- Сара:** Мамо, прошу, дуже прошу. Ми будемо чемні.

- Мама:** *(лагідніше)* Добре... *(Потім махає рукою)* Саро, це тобі не вдасться. Чому ти завжди створюєш мені такі труднощі? Якщо я кажу «ні», то це означає «ні».
- Сара:** *(кидаючи альбом на землю)* Я тебе ненавиджу!
- Мама:** *(обурено)* Відколи це у нас заведено кидати альбоми на землю? Підніми негайно!
- Сара:** Не підніму.
- Мама:** Підніми негайно!
- Сара:** *(кричить з усіх сил і кидає на підлогу олівці)* Ні! Ні!! Ні!!!
- Мама:** Не смій кидати олівці!
- Сара:** *(кидає ще один олівець)* Я буду кидати все, що мені заманеться!
- Мама:** *(дає Сарі ляпанця по руці)* Я сказала припини, паскудна дитино!
- Сара:** *(верещить)* Ти мене вдарила! Ти мене вдарила!
- Мама:** Ти поламала олівці, які я щойно купила.
- Сара:** *(істерично плаче)* Подивися, у мене аж знак залишився.
- Мама:** *(схвильовано розтирає знак на руці Сарі)* Перепрошую, сонечко. Це лише невеличкий знак. Це, напевно, від нігтя. Подряпинка швидко загоїться.
- Сара:** Ти мене скалічила!
- Мама:** Ти ж знаєш, що я – ненавмисне. Я не скалічила б тебе ніколи в житті... Знаєш що? Давай задзвонимо до Бетсі і скажемо, що вона може прийти увечері. Це покращить твоє самопочуття?
- Сара:** *(все ще схлипуючи)* Ага.

Виявляється, що бувають такі хвилини, коли любови, спонтанності та добрих намірів недостатньо. Батькам, які опиняються у важкій ситуації, потрібні певні знання та вміння.

У наступній сцені ви побачите ту ж маму і ту ж дитину. Але цього разу мама використає всі відомі їй способи, щоб допомогти дитині поводитися по-іншому.

Царівна

Друга сцена

Мама: Я вже повернулася! Привіт, Саро! Бачу, що ти малюєш.

Сара: *(не піднімаючи голови)* Ага.

Мама: *(ставлячи торби з покупками)* Все, думаю, що ввечері я буду готова приймати гостей. До речі, я купила тобі дещо зі шкільного приладдя.

Сара: *(хапаючи одну з торбин)* А що ти мені купила? *(виймає речі)* Олівці... це добре... пенал... *(обурено)* Синій зошит! Ти ж знаєш, що я ненавиджу синій колір. А чому ти не купила мені червоний зошит?

Мама: А й справді, чому я не купила червоний зошит?

Сара: *(вагаючись)* Бо в магазині не було?

Мама: *(посміхаючись)* Ти вгадала.

Сара: Тоді треба було піти до іншого магазину.

Мама: Саро, коли я спеціально ходжу по магазинах, щоб купити щось для своєї донечки, то мені хотілося б почути: «Дякую, мамо!». Дякую за олівці. Дякую за пенал. Дякую за те, що ти купила зошит, навіть якщо він не того кольору, який ти любиш.

Сара: *(неохоче)* Дякую... Та я все-одно вважаю, що синій колір – огидний.

Мама: Безсумнівно, коли йдеться про кольори, то у тебе є смак!

Сара: Ага! Я всі квіти червоним розмальовую... Мамо, чи Бетсі може сьогодні заночувати у нас?

Мама: *(відповідаючи на питання)* Сьогодні у нас будуть гості. Та іншим разом вона, звичайно ж, може залишитися у нас. Завтра? А може, наступної суботи?

Сара: Але вона мусить залишитися у нас сьогодні. Я їй вже пообіцяла.

Мама: *(рішуче)* Саро, можеш вибрати: або завтра, або наступної суботи. Коли тобі більше подобається?

Сара: *(її вуста тремтять)* Ти мене не любиш!

Мама: *(присувуючи до доньки стілець)* Саро, зараз не час для того, щоб розмовляти про любов. Тепер ми

повинні вирішити, коли Бетсі зможе залишитися у нас на ніч.

Сара: *(плаксиво)* Найкращий день – сьогодні.

Мама: *(терпеливо)* Ми повинні знайти такий час, котрий відповідатиме твоїм та моїм потребам.

Сара: Мене не цікавлять твої потреби! Ти просто огидна! *(Кидає на підлогу альбом і починає плакати)*.

Мама: Зачекай-но, мені це не подобається! Книжки читають, а не розкидають! *(Підносить з підлоги книжку і витирає її з пилуки)*. Саро, якщо ти знервована, то краще поясни мені свої почуття за допомогою слів. Краще скажи: «Мамо, я злюся! Я дуже незадоволена! Я розраховувала на те, що Бетсі залишиться у нас саме сьогодні!».

Сара: *(жаліючись)* Ми збиралися разом робити шоколадні кульки і дивитися мультики.

Мама: Розумію.

Сара: Бетсі мала принести спальний мішок, а я хотіла покласти біля неї на підлозі свій матрац.

Мама: То ви мали план на цілий вечір!

Сара: Мали! Ми розмовляли про це увесь день у школі!

Мама: Так, якщо на щось чекаєш і раптом треба змінювати плани, то це може бути досить неприємно.

Сара: Саме так! То може, ти дозволиш, щоб вона прийшла сьогодні? Мамо, будь ласка... ну, будь ласка... я дуже-дуже прошу!

Мама: Мені дуже хотілося б, аби спланований вами день влаштував і мене. Однак сьогодні вийшло по-іншому. *(Встає)* Саро, я йду на кухню...

Сара: Але ж, мамо...

Мама: *(виходячи з кімнати)* Готуючи обід, я думатиму про те, наскільки ти незадоволена.

Сара: Але ж, мамо...

Мама: *(гукаючи з кухні)* Коли вибереш день для візиту Бетсі, то скажи мені.

Сара: *(підходить до телефону і набирає номер)* Алло, Бетсі. Ти не можеш заночувати в мене сьогодні... До моїх батьків приходять якісь дурні гості. Приходь завтра або наступної суботи.

У другому епізоді мама знала, як стримати Сару від виконання ролі «царівни». А хіба не було б чудово, якби ми у своїх сім'ях також уміли давати такі відповіді, котрі допомагали б нам і нашим дітям?

Однак життя – це не простий конспект, котрий можна гор-тати і перечитувати знову й знову. У справжньому житті діти не дають часу на повторення або пошук безпечної та найвда-лішої відповіді. Проте завдяки знанням та новим умінням у нас збільшуються шанси виправити власну поведінку, навіть якщо нам трапиться сказати або зробити щось не надто вдале.

Безсумнівно, ми не зробимо серйозних помилок, якщо бу-демо вслухатися в почуття наших дітей, розмовлятимемо з ними про наші почуття, аби більше піклуватися про їхнє май-бутнє, а не надмірно перейматися минулим.

Кінцеве зауваження: не оцінюйте себе. Не називайте себе добрими чи поганими батьками, толерантними чи авторитар-ними. Почніть думати про себе як про людей, у яких є великі можливості творити та впроваджувати у життя зміни. Співп-раця з дітьми – це тривалий процес, який вимагає чимало зусиль: інтелігентності, витривалості та сердечності. Якщо нам не вдається жити згідно з нашими очікуваннями, то став-мося до себе так, як ми ставимося до наших дітей. Якщо наші діти заслуговують на тисячу та один шанс, то собі також дай-мо тисячу та один шанс, і ще два на додачу.

Замість післямови

Запропонувавши читачам нові виховні методи та практичні способи впровадження їх у життя, водночас ліквідовуючи старі виховні зразки, хочемо ще раз наголосити на тому, що є основною ціллю, якої ми прагнемо.

Хочемо знайти такий спосіб життя, який дозволить добре почуватися нам, а також тим, кого ми любимо; щоб ми жили без взаємних звинувачень та претензій, щоб ставали вразливішими до почуттів інших людей, щоб уміли висловлювати наше невдоволення або злість, не завдаючи іншим кривди.

Хочемо віднайти такий шлях, котрий дозволить з повагою ставитися до потреб наших дітей і з такою ж повагою ставитися до своїх шансів.

Хочемо розірвати замкнене коло непотрібних нотацій, котрі передавалися з покоління в покоління. Прагнемо залишити своїм дітям дещо інший спадок: такий спосіб спілкування, котрий вони зможуть застосовувати до кінця свого життя у контактах із батьками, друзями, співробітниками, а котрегось дня – також зі своїми дітьми.

ДОДАТОК

Двадцять років опісля

Дорогий Читачу!

Коли у 1980 році побачило світ перше видання книжки «Як слухати...», ми, що називається, тримали кулаки. Вона настільки відрізнялася від нашої попередньої книжки, що ми не мали уявлення, як люди її сприймуть. У книжці «Визволені батьки. Визволені діти» ми розповіли історію нашого особистого досвіду. Наступна книжка з'явилася як результат курсів для батьків, які проводили по усій країні. Та чи допоможе це якось батькам?

Ми знали, як люди реагують, коли працювали з ними безпосередньо. Під час презентації програми, яка складалася з двох частин (ранкових практичних занять та вечірньої лекції напередодні), виявлялося, що батьки з нетерпінням чекали наступних занять, щоб розповісти нам, як вони увечері, після лекції, випробовували нові методи і наскільки задоволені результатами.

Однак тоді ми були особисто присутні – розігрували сценки з поділом на ролі, відповідали на запитання, кожну ситуацію ілюстрували прикладами з життя, вкладали в це усю свою енергію та висловлювали особисті переконання. А от чи вдасться читачам «виловити» все це з книжки?

Вдалося! І це стільком, що ми були шоковані. Наш видавець інформував, що довелося друкувати додатковий тираж, щоб забезпечити попит на книжку. У «New York Times» писали, що серед сотень книжок про виховання, які заповнили ринок, «Як слухати...» потрапила до десятка тих, які найкраще продаються. Телерадіоцентр PBS, базуючись на кількох розділах книжки, створив цикл програм, який складався з шести частин. Та найбільшою несподіванкою була неймовірна кількість листів, які переповнювали наші поштові скриньки. Вони приходили безперервним потоком не лише зі Сполуче-

них Штатів та Канади, а й з усього світу, часом із країн настільки малих та маловідомих, що нам доводилося зазирати до географічного атласу.

Більшість читачів прагнули висловити нам своє визнання. Багато хто детально описував, як книжка вплинула на їхнє життя. Ці люди хотіли розповісти нам, як змінили власну поведінку, які методи спрацювали з їхніми дітьми, а які не давали очікуваних результатів. Здавалося, що батьки у цілому світі, незалежно від культурних відмінностей, змагаються з такими ж проблемами і шукають їх вирішення.

У листах також з'являвся новий сюжет. Люди писали, як їм важко відмовитися від давніх звичок: «Коли я пам'ятаю про те, що потрібно застосовувати нові методи виховання, то все йде набагато краще. Та, на жаль, я дуже часто забуваю про них, особливо, коли втомлена». Читачі також висловлювали потребу додаткової допомоги: «Я хотів би, щоб застосування нових методів давалося мені легше та більш невимушено. Мені потрібна підтримка та практика. Може, у вас є якісь матеріали, котрі можна було б використати, щоб у колі друзів краще засвоїти запропоновані методи?».

Ми розуміли потреби читачів. У той час ми були молодими мамами і разом з іншими батьками обговорювали ці методи. Намагалися опрацювати найбільш дієві методи, котрі допомагали б нам приймати виклики виховного процесу. Оскільки ми знали, яким цінним може бути досвід, здобутий у групі, то у нас виникла ідея на основі нашої книжки написати цикл вправ. Ми були впевнені, що коли батьки отримають програму, просту в реалізації, то зможуть разом вивчати нові методи і вдосконалюватися у них без допомоги наставника-спеціаліста.

Наш «геніальний план» витримав випробовування життям. Батьки організовували групи, замовляли наші матеріали для підготовки і... справді успішно їх використовували. Однак ми не передбачили, що дуже багато людей, котрі професійно займалися цією проблематикою, замовлятимуть та використовуватимуть нашу програму. Ми отримували листи від психіатрів, психологів, працівників соціальних служб, учителів, священників, пасторів та рабинів.

Нас також вражало розмаїття організацій, які використовували наші матеріали – починаючи від осередків, що займа-

ються проблемою насилля у сім'ях, відділів лікування залежності від наркотиків та алкоголю, комітетів у справах молоді, в'язниць, шкіл для глухих до військових баз у Сполучених Штатах та за кордоном. Понад 150 тисяч груп у світі використовували або використовують наші аудіо- та відеопрограми.

Упродовж усього цього часу до нас надходили прохання, особливо часто від осередків соціального захисту: «Батькам дуже не вистачає знання методів спілкування з дітьми. Чи є у вас якісь матеріяли, котрі допомогли б нам вишколити власних волонтерів для роботи на місцях та ведення занять згідно з програмою «Як слухати...».

А це цікава ідея! Шкода, що у нас не було таких матеріалів. Можливо, напишемо через якийсь час...

Якось до нас зателефонували з університету штату Вісконсин. Вони це зробили! Як виявилось, вони співпрацювали з Комітетом Запобігання Насилля над Дітьми у штаті Вісконсин і навіть отримали кошти від федерального уряду на створення підручника для осіб, котрі погодилися б вести курси згідно з нашою програмою. Вони вишколили понад сто волонтерів, котрі вели курси для більш ніж семи тисяч батьків у тринадцяти графствах. Вони з величезним ентузіазмом розповідали про успішність цього проєкту і про те, що мріють, аби так було у кожному штаті. Запитували, чи ми не хотіли б переглянути їхній підручник і допомогти їм у видавничих планах?

Коли ми отямилися від такої пропозиції, надто красивої, аби бути правдивою, то вирішили зустрітися з ними і попрацювати разом. Нещодавно цей підручник видали.

Ось як виглядають наші справи у річницю появи книжки, котру ми вирішили видати двадцять років тому, переборюючи власні сумніви та побоювання. Тоді ніхто не міг передбачити, що вона так впливатиме на людей, що почне жити власним життям і набирати різних форм та різновидів.

Незважаючи на це, у нас все одно виникали сумніви. Як наша книжка витримуватиме випробування часом? Адже минуло двадцять років. Технічний прогрес викликає зміни у людській психіці, змінюється також обличчя сучасної сім'ї. Збільшується кількість батьків-одинаків, розлучень, а також усиновлень, нетрадиційних сімей і родин, де батько і мати працюють, отож, збільшується кількість дітей, які ходять до

дитсадків. Чи запропоновані нами методи зможуть бути дієвими у сучасному світі так само, як і двадцять років тому, адже життя стало набагато важчим, швидшим та суворішим?

Коли ми знову прочитали книжку, намагаючись поглянути на неї з перспективи нового тисячоліття, то обидві зробили однаковий висновок: принципи сучасні, як ніколи. Батьки, незважаючи на свій статус, живуть у ще більшому стресі та з більшим почуттям провини. Вони роздираються між роботою та сім'єю, намагаються втиснути свій сорокавосемигодинний план занять в одну добу, намагаються зробити все і бути всім для кожної рідної особи. А додаймо до цього споживацьку культуру, яка бомбардує наших дітей матеріяльними спокусами, телебачення, яке все частіше пропонує насилля та секс, інтернет, який дає можливість миттєво знайти товариство, хоча часом і неприємне, відеоігри, які роблять дітей невразливими до насильства, фільми, де вбивства здійснюються задля розваг... і неважко буде зрозуміти, чому батьки почуваються невпевненими та пригніченими.

Ми дуже добре знаємо, що ця книжка не дає відповідей на всі запитання. Деякі проблеми неможливо вирішити лише за допомогою нових методів спілкування. Однак віримо, що на сторінках цієї книжки батьки знайдуть солідну підтримку – стратегію, котра допоможе їм впоратися з дедалі більшим невдоволенням, пов'язаним із вихованням дітей; зрозумілі методи, з допомогою яких легше буде встановлювати обмеження та переказувати власні цінності; конкретні навички, завдяки яким зміцниться родинний зв'язок, незважаючи на згубний зовнішній вплив; мову, яка дасть можливість зробити виховні методи переконливими та рішучими.

Радіємо, що це ювілейне видання дає нам такі чудові можливості. Маємо шанс поділитися з вами нашими новими рефлексіями та описати реакції, з якими зустрічалися впродовж усіх цих років – у листах, запитаннях, усних розповідях, роздумах інших батьків.

Сподіваємося на те, що у цій мішанці ви знайдете додаткове джерело інформації або натхнення, які допоможуть вам виконувати одне з найважливіших завдань у світі.

*Адель Фабер
Елейн Мазліш*

Листи

Нам завжди було приємно отримувати листи від наших читачів. Найбільшою нагородою є ті листи, в яких люди описують, як вони застосували наші методи на практиці і як, завдяки цьому, їм вдалося вирішити складні проблеми.

* * *

Ваша книжка дала мені інструменти, яких я з розпачем шукала. Якби не прочитала «Як слухати...», то не уявляю, як дала б собі раду з дев'ятирічним сином, який почувався скривдженим і розгніваним, оскільки ми з чоловіком розлучилися.

Ось найсвіжіший приклад: Томмі цілий день провів з батьком. Додому син повернувся у понурому настрої, бо тато назвав його «дурнем».

Я з усіх сил стримувалася, щоб не висловити все, що думаю про свого «колишнього», і не сказати Томмі, що дурнем є його батько. Замість цього я ствердила: «Ой, це, мабуть, було неприємно й боляче. Нікому не подобається, коли йому прозиваються. Ти, напевно, хотів би, щоб тато, замість принижувати тебе, просто сказав, чого хоче».

Вираз на обличчі сина підказав мені, що ці слова йому допомогли. Однак я не маю наміру забути про цей випадок. Обов'язково порозмовляю з батьком Томмі. От лише мушу добре обдумати, як це зробити, щоб не погіршити усієї справи.

Дякую вам за впевненість, яку я віднайшла в собі.

* * *

Я купила вашу книжку за чотири долари, а тепер можу чесно сказати, що це була найвдаліша інвестиція у моєму житті.

Насамперед я застосувала метод «Опишіть, що ви бачите». Я ледь не впала з крісла, коли побачила позитивний результат. Мій син Алекс (чотири роки) має дуже велику силу волі, за що мої батьки називають його упертюхом, а мені ця його риса дає чимало нагод, щоб застосовувати запропоновані вами методи.

Хочу розповісти, як мені допомогли розділи про виконання ролей та вирішення проблем. Відвідуючи дошкільні заняття Алекса, я зауважила, що вчителька дуже нервує через його поведінку, особливо, через те, що він не співає з іншими дітьми і не бере участі в запропонованих вправах, якщо вони його не цікавлять. Коли Алексові щось набридало або коли він не міг чогось дочекатися, то йому дуже важко було всидіти на місці. Він крутився, ходив, бігав. Учителька постійно повторювала його ім'я: «Алексе, сядь... Алексе, припини! Алексе!».

У мене склалося враження, що вона накидає йому роль «важкої дитини».

Якось, коли ми з сином поверталися додому, я запитала, що йому подобається на заняттях, а що – ні. Виявилось, що йому не подобається співати пісеньки і слухати одні й ті ж казки, зате він любить практичні заняття та ігри.

Довелося пояснити синові, що вчительці буде важко читати казки і навчити дітей співати, якщо один хлопець увесь час бігатиме по класі та перешкоджатиме іншим. Я вже хотіла його попросити, щоб він подумав, як вирішити цю проблему. Та раптом син сказав: «Добре, мамо. Я побігаю після занять на дитячому майданчику!».

Я глибоко вдихнула і сказала: «Так, це добра ідея». З того часу вчителька не має причин нарікати на мого сина. Чим довше я застосовую нові методи, тим більше позитивних змін відбувається у поведінці Алекса. У ньому ніби народжується нова людина.

* * *

Педагог із початкової школи порадила нам книжку *Як розмовляти...*, коли ми мали чималі проблеми з шестирічним сином.

Я прочитала книжку, потім позичила відеокасети з найближчого філіялу Мічиганського Університету і навчилася застосовувати нові методи. Кілька моїх знайомих помітили

великі зміни у поведінці мого сина. Вони цікавилися, як мені вдалося так змінити його поведінку та наші стосунки. (Він уже не вигукує: «Ненавиджу тебе! Жалію, що я твій син!». Натомість від нього можна почути: «Мамо, ти – мій найкращий друг»).

Коли я розповіла знайомим про книжку, вони попросили, щоб я їх вчила. У філіялі університету я отримала всі необхідні матеріали і почала вести шеститижневий курс для групи з двадцяти чотирьох батьків (на курс записався навіть мій чоловік!).

Минув якийсь час, і представники університету попросили мене провести заняття для ширшого кола слухачів. Я погодилася. Викладаю ці методи вже впродовж кількох років, і мені доводиться бачити неймовірно позитивні зміни у поведінці дітей, батьки яких відвідували ці заняття.

Нещодавно я зауважила, що деяким батькам трохи важче зрозуміти дух нашої програми. Вони живуть у великому напруженні, їм потрібні швидкі відповіді. Можливо, вони перебувають під впливом порад, які пропагує телебачення та деякі видання. Батьків намагаються переконати у тому, що якщо вони не виховують дітей з усією можливою суворістю (покарання, ляпанці), то це означає, що вони не виконують свого батьківського обов'язку і поведуться безвідповідально. Та коли батьки починають самостійно застосовувати запропоновані вами методи, то бачать позитивні результати, між іншим, стверджують, що діти охочіше погоджуються на співпрацю.

Що стосується особисто мене, то, оглядаючись у минуле, я бачу, що наш син виростав збунтованим хлопцем, його переповнювала злість. Те, що я ознайомила з вашими матеріалами і навчилася застосовувати запропоновані вами методи, врятувало наше сімейне життя і на сто відсотків покращило взаємини з сином. Я щиро вірю в те, що ці методи допоможуть вберегти нашого сина від злости, під впливом якої він міг би зробити чимало фатальних помилок.

Дякую вам також за те, що ви надзвичайно доступно представили свій досвід. Це дає змогу багатьом батькам вивчати нові методи виховання самостійно.

Я знайшла «Як слухати...» в нашій бібліотеці і мушу визнати, що це найбільш знищена книжка, яку я коли-небудь бачила. Упевнена, що лише завдяки змісту вона не розпалася цілком.

Книжка дуже допомогла мені у вихованні десятирічної доньки. Тепер вона поводить ся набагато краще. Я не знаю, звідки це береться – з вулиці чи з телебачення, та зазвичай моя донька розмовляє приблизно так: «Ти ніколи не купиєш нічого смачного», «Як ти могла купити мені таку тупу відеогру? Це для шмаркачів».

Завдяки вам я вже не намагаюся захищатися і не виявляю зрозуміння. Коли донька починає грубіянити, я відразу її зупиняю. Наприклад, кажу: «Лізо, я не люблю, коли ти мене звинувачуєш. Якщо ти чогось хочеш або не хочеш, то скажи це по-іншому».

Коли я вперше отак відповіла, то вона неабияк здивувалася. А тепер я бачу, що як донька починає поводитися не надто гарно, мені навіть не треба нічого говорити. Я лише промовисто дивлюся на неї, а вона робить зусилля, щоб поводитися цивілізовано.

Ваша книжка – найбільший винахід з часів посудомийної машини та мікрохвильової печі! Сьогодні вранці я поспішно збирала до ясел молодшу дитину і пригадала Джулі (чотири роки), що перш ніж вона піде у дитсадок, мусить зробити процедуру, яку лікар призначив з метою лікування астми. Вона не звернула на мої слова найменшої уваги і почала бавитися лялькою Барбі. Зазвичай я крикнула б і забрала б від неї ляльку. У Джулі почався б напад істерики, а у мене – білої гарячки. Адже запізнення на роботу гарантоване!

Замість усього цього я глибоко вдихнула і сказала: «Бачу, що ти дуже любиш бавитися з Барбі. Напевно, вона з тобою – теж. Ти зробиш цю процедуру сама, чи тобі допоможе Барбі?». Донька відповіла: «Барбі мені допоможе», – і справді зробила все, як належить.

Дякую вам за ліки для моїх пошарпаних нервів.

Від батьків підлітків

Нас часто запитують, у якому віці найкраще починати застосовувати ці методи. Зазвичай ми відповідаємо так: «Ніколи не буває надто рано чи надто пізно». Ось що вам хочуть розповісти батьки підлітків.

* * *

Люди нерідко цікавляться, чому у мене такі чудові діти. Я відповідаю, що це, насамперед, заслуга моєї дружини, а також розказую їм про книжку *«Як слухати...»*, оскільки саме вона допомогла мені втілити в життя те, у що я вірю. Пояснюю їм, що справа не в тому, щоб робити якісь конкретні справи. Книжка вчить нас будувати взаємини в атмосфері справжньої взаємоповаги. Саме завдяки їй доросла особа матиме силу впливати на дітей.

Знаю, що немає жодної гарантії, і не переконую, що буде легко. Недавно Джейсон, мій чотирнадцятирічний син, попросив у мене гроші на кіно. З'ясувалося, що він хоче подивитися фільм для дорослих, який, на мою думку, заборонено дивитися дітям. Я розповів йому про свої застереження, а також нагадав, що йому ще не виповнилося вісімнадцяти. Син відповів, що всі його друзі йдуть і він теж хоче. Я знову представив свою позицію. Джексон заявив, що я не можу його стримати, бо він високий, і його точно пропустять, а якщо ні, то він якось прослизне.

«Знаю, що не можу тебе стримати, – відповів я, – однак сподіваюся, що ти не підеш. Я читав, що у цьому фільмі є сцени насильницького сексу. Вважаю, що це неприпустимо. Секс не повинен мати нічого спільного з кривдженням або використанням іншої особи. Секс – це двоє людей, котрі дбають одне про одного».

Я не дав йому грошей і сподіваюся, що він не пішов дивитися той фільм. А навіть якщо й пішов, то у мене є передчуття, що подумки він постійно згадуватиме мої слова. Оскільки у нас хороші взаємини, є шанс, що він принаймні замислиться над моєю точкою зору. Це єдиний захист від потоку сміття та бруду, який я можу йому запропонувати синові.

Хочу, щоб ви знали: ваша книжка змінила моє життя та мислення...

... а також життя моїх дітей,
 ... а також мої взаємини з чоловіком,
 ... а також його взаємини з дітьми,
 ... а також, і насамперед, наші взаємини з донькою-підлітком Джуді.

У нас завжди вибухали сварки через її запізнення додому. Байдуже, про котру годину ми з нею домовлялися, вона завжди поверталася пізніше. Не допомагали пригадування чи інші засоби. Ми дуже переживали через це, бо в нашому місті багато підлітків ходять на приватні вечірки, де немає нагляду дорослих. Колись на таку вечірку навіть викликали поліцію, оскільки туди прийшло багато незапрошених гостей. Сусіди нарікали на галас і на пляшки з-під пива, котрі валялися на газонах довкола будинку. Навіть коли батьки вдома, вони перебувають на іншому поверсі. Дивляться телевізор чи сплять і навіть не здогадуються, чим займаються їхні діти. Якось у суботу вранці ми з чоловіком вирішили порозмовляти з Джуді, щоб вирішити цю проблему. Чоловік сказав, що якби це було можливо, він би на ті два роки, котрі залишилися Джуді до вступу в коледж, переселився на безлюдний острів. Та оскільки зробити це неможливо, мусимо вигадати щось інше.

Я додала: «Якщо серйозно, Джуді, то увечері ти можеш виходити до друзів. Але і ми з татом маємо право провести вечір, не переживаючи за те, що діється з тобою. Отож, треба знайти вирішення, яке задовільнить обидві сторони».

Ми так і зробили. Вирішили, що ми з татом перевірятимемо, чи на вечірці є хтось дорослий. Джуді зобов'язується повертатися до двадцять четвертої години. Оскільки ми йдемо спати дещо раніше, то я наставлятиму будильник на п'ятнадцять хвилин на першу ночі. Це на той випадок, якби сталося щось непередбачуване. Коли дочка повертатиметься додому, то викатиме будильник. Таким чином Джуді ходитиме на вечірки, а батьки спокійно спатимуть. Та якщо будильник дзвонитиме, ми почнемо її шукати.

Наша угода витримала випробування життям. Джуді виконувала свою частину зобов'язань і не забувала виключати будильник.

Дякую вам за книжку, котра врятувала нам життя!

Не лише для дітей

Коли ми писали «Як слухати...», то хотіли допомогти батькам покращити їхні взаємини з дітьми. Ми навіть не сподівалися, що люди використовуватимуть цю книжку, аби налагодити свої взаємини з батьками чи для того, щоб почати по-іншому дивитися на себе.

* * *

Мене виховували без зайвих похвал, в атмосфері лайки та криків. Упродовж кільканадцяти років я ховалася від життя з допомогою наркотиків та алкоголю, поки не вирішила піти на терапію і спробувати змінити свою деструктивну поведінку. Мій терапевт порадив вашу книжку, і вона справді допомогла. Я не лише змінила спосіб спілкування з сімнадцятирічним сином, а й себе почала сприймати по-іншому.

Починаю цінувати і себе, і все те, що роблю для нашого з сином добробуту та затишку. Я – самотня мати, і мене жахає думка про те, що я лише повторюю помилки власних батьків. Але тепер усе буде по-іншому.

Дякую вам за те, що ви допомогли мені повірити у себе.

* * *

«Як слухати...» – це моя «біблія». Ця книжка допомогла мені розірвати ланцюг негативного заперечення почуттів, який сковував нашу родину ось уже п'ять поколінь. Я витратила на це чимало часу, та врешті навчилася, що не потрібно придушувати почуття, навіть якщо вони негативні. Я така, як є, і це добре. Сподіваюся, що мої діти (сімнадцять, чотирнадцять, двадцять та десять років) колись належно оцінять зусилля, які я доклала до того, аби виховати покоління людей, котрі хочуть і вміють знаходити порозуміння, замість того, щоб заперечувати, заперечувати, заперечувати.

P.S. Вперше я взяла вашу книжку до рук, коли мій, тепер сімнадцятирічний, син мав один рік. Це було моє спасіння!

* * *

Мені сорок років. У мене двоє синів. Я прочитала вашу книжку. Найважче мені було усвідомити і погодитися з тим, якої шкоди завдали мені мої батьки своїм вихованням. Тато навіть тепер намагається сказати мені щось уципливе. Відколи у мене є власні діти, то це «шпильки» на адресу мого мате-

ринства та моїх методів виховання: що я безпорадна мама, що у мене вдома немає дисципліни. Тепер я розумію, що в мені, хоча я вже давно доросла, все ще ховається мала і скривджена дитина, яку переповнюють сумніви та яка не любить себе.

Найдивнішим є те, що я – сумлінна, працююча особа і навіть досягла певних успіхів як митець. Однак мій батько завжди бачить у мені лише недоліки. Так було завжди.

Після прочитання вашої книжки я знайшла в собі відвагу заперечити батькові. Нещодавно він назвав мене лінивою. Я відповіла, що він має право на власну думку, та я бачу себе зовсім по-іншому. (Було помітно, що така відповідь його збентежила). Тепер у мені міцніє надія, що я вилікую дитину, котра ховається у мені, з допомогою батьківської турботи, якої ця дитина ніколи не знала.

Від учителів

Майже на кожній конференції до нас підходять учителі, щоб розповісти, як вплинули наші книжки на їхнє особисте та професійне життя. Деякі описують свій досвід у листах.

* * *

Я прочитав *«Як слухати, щоб діти з нами говорили...»* ще дев'ять років тому, коли лише починав викладати. Я звик працювати з дорослими. Власних дітей тоді у мене ще не було. Цілком можливо, що ваша книжка врятувала мені життя. Вона допомогла мені стати кращим учителем для моїх семи-і восьмикласників і... набагато щасливішою людиною.

Найбільш позитивна зміна у моєму мисленні: я перестав задумуватися над тим, як «наказувати» дітям, щоб вони вчилися та добре поводитися. Тепер я міркую, як заохотити учнів, щоб вони почали самостійно вирішувати свої проблеми.

Мій останній успіх – справа з Марком, таким собі клоуном-самозванцем у класі, який перешкоджав іншим учням, а на тестах отримував нуль балів. Якось я попросив його залишитися після уроків: «Марку, я хочу порозмовляти з тобою. Що, на твою думку, могло б допомогти тобі у навчанні?».

Моє запитання неабияк здивувало хлопця. Можливо, він очікував, що я викличу його до кабінету директора. Трохи помовчавши, Марко відповів: «Може, мені варто все записувати?».

Наступного дня хлопець не лише почав робити нотатки, а навіть брав участь у дискусії, відповідав на запитання. Один з хлопців вигукнув: «Ого, Марку! Та ти щось таки знаєш!».

Упродовж останніх років я неодноразово радив іншим прочитати вашу книжку, позичав її знайомим і дискутував про неї з сотнями батьків та вчителів. Переважно тримаю цю книжку на своєму нічному столику. Свідоме та уважне застосування ваших методів допомагає мені бути таким батьком, чоловіком та другом, яким я мріяв стати.

* * *

Усі мої учні отримали користь від розділу про похвалу. У мене в класі є хлопець, якому діагностували синдром порушення концентрації. Протягом дев'яти місяців він виконав лише три завдання з математики. Прочитавши *«Як слухати...»*, я почала застосовувати описи, щоб наголосити на позитивних рисах цього учня. Наприклад: «Ти зробив завдання», – або: «О, ти знайшов власну помилку», – або: «Ти дуже довго працював, перш ніж тобі вдалося досягти доброго результату». Наступного тижня він виконав усі завдання. Хлопчина так пишався своїм досягненням, що попросив, аби на наступних батьківських зборах я розповіла про це його мамі.

У мене також є учень, який пише так жажливо, що сам не може прочитати написаного. Оцінки за диктант не перевищують сорока балів (це зі ста можливих!). Він ходить на додаткові заняття до іншої вчительки. Я розповіла їй про книжку, і ми почали «засипати» хлопця похвалами. Перелічували всі позитивні риси його почерку та орфографії. Сьогодні він зайшов до мого кабінету і повідомив, що правильно написав дев'ятнадцять слів з двадцяти. Вперше у житті він отримав «відмінно» за диктант.

* * *

Я працюю педагогом-методистом у великому окрузі у штаті Техас. Після багатьох років підготовки вчителів та вивчення всіх можливих методів виховання (модифікація поведінки, теорія мотивації, суворі покарання, виключення зі школи) ми з колегами дійшли до одного висновку: треба втілювати в життя ті принципи й методи, про які ви пишете у своїх книжках, і пропагувати їх серед колег. Ми переконані, що праця у

Батьки в особливих ситуаціях

У більшості прикладів, поданих у «Як слухати...», фігурували батьки, які вирішують звичайні щоденні проблеми. Колись після лекції до нас підійшла жінка і зі сльозами на очах розповіла, як покращилися її взаємини з сином, котрий страждає на синдром Туретта^{*}: з безнадійних та ворожих на сповнених тепла та любови. Ми були зворушені, оскільки, як стверджувала жінка, вона досягла цих позитивних результатів завдяки нашій книжці. Відтоді ми отримали чимало листів від мамів та татів, котрим наша книжка допомагала давати раду з особливо важкими та серйозними проблемами.

Майже завжди ці люди вважали, що це наша заслуга, хоча насправді, усе діялося завдяки їхнім зусиллям та наполегливості. На нашу думку, це їм належить визнання. Прочитати книжку може кожен. Однак лише особа, здатна на самопожертву, зуміє вивчити її, сторінка за сторінкою, і перемогти внутрішнє страждання.

Ось чого досягли деякі з наших читачів.

* * *

Часом мій дім нагадує фронт III Світової війни. Семирічна донька страждає на гіперактивність. Якщо вона приймає ліки, то з нею ще можна впоратися. Коли ліки перестають діяти, дитина стає неконтрольованою. Я знаю багатьох батьків, які мають гіперактивних дітей і яким довелося скуштувати цієї «важкої любови».

Я прочитала вашу книжку і задумалася, чи допоможуть ці методи у спілкуванні з гіперактивними дітьми. Так! Тепер зауважую, що звертаючись по-новому до доньки, коли вона перебуває під дією ліків, допомагаю їй пережити цілий день і налагоджувати контакти з іншими людьми. Я впевнена: якщо чинитиму так і надалі, то це допоможе моїй доньці і тепер, і в майбутньому. Дякую вам за чудову книжку!

* * *

Ми з чоловіком – психологи. Нашому восьмирічному синові нещодавно поставили діагноз: гіперактивність. Ми пе-

* Для синдрому Туретта характерні незначні мимовільні сипання та рухи, а у складних випадках – мимовільні рухи усього тіла, мимовільне видавання різноманітних звуків (свист, гавкання), а часом навіть неконтрольоване бажання нецензурно лаятися.

режили багато важких моментів. Наша знайома розповіла нам про ваші книжки *Визволені батьки. Визволені діти і Як слухати...* і ми зрозуміли, що в них описаний найвдаліший, з усіх тих, що нам відомі, підхід до дітей.

Попередньо нас навчили, як застосовувати біхевіоральні методи, та у вихованні нашого сина вони виявилися недієвими. Натомість ваш підхід, який базується на взаємоповазі та розумінні, поступово допомагає нам добитися від сина належної поведінки і не контролювати кожен його крок. Це для нас надзвичайне полегшення!

Відчуваю, що на разі мої знання про техніку успішного порозуміння мізерні, та я завзято ділюся ними у своїй клінічній практиці. Як виявилось, ваші методи приносять позитивні результати у різноманітних ситуаціях та з різними людьми.

Дякую за вашу готовність ділитися власним досвідом та зізнаватися у власній слабкості. Це допомагає читачам побачити власні недоліки.

* * *

Моєму синові Петеру діагностували косоокість у «пізньому віці» (шість років). Лікар повідомив, що впродовж шести місяців син мусить носити окуляри з одним заслоненим шкельцем. В іншому разі є небезпека, що він може втратити зір на праве око. Окуляри треба буде носити у школі по чотири години на день.

Зайве й казати, що для Петера це було незручно і неприємно. Кожного дня він намагався якось уникнути цієї неприємної процедури, а моя терпеливість була на межі. Нарікав, що його страшенно болить голова, що в таких окулярах він бачить гірше, аніж зазвичай, і що це «боляче». Я казала, що розумію його почуття, і спочатку була рішуча, та його поведінка зовсім не змінювалася на краще.

Врешті, після п'яти чи шести днів, мої сили вичерпалися. Я сказала: «Петере, я зроблю собі пов'язку на одне око і носитиму її чотири години, щоб дізнатися, що ти відчуваєш. А потім ми спробуємо щось вигадати, щоб ти почувався комфортніше». Сказала це тому, що співчувала синові, але навіть не сподівалася, що це матиме такий результат.

Приблизно через двадцять хвилин у мене страшенно розболілася голова. Здавалося, що мій зір погіршився, і всі звичай-

ні дії, такі як відкривання дверей, виймання речей з пральної машини, піднімання сходами, давалися мені набагато важче. Коли чотири години минули, я була нещасливою, втомленою і цілком розуміла, що відчуває моя дитина.

Потім я порозмовляла з сином. На жаль, не могла змінити припису лікаря. Але тепер я на собі відчула, що з ним діється. А йому було достатньо того, що я зрозуміла, як йому важко й некомфортно. Ще я зізналася, що не знаю, як можна змінити цю ситуацію. Відтоді він строго дотримувався порад лікаря і чемно носив пов'язку на оці впродовж чотирьох годин перебування у школі. Його зір покращився, і Петерові навіть не довелося носити окуляри.

А я отримала урок і зрозуміла, що часом достатньо сказати дитині, що ми розуміємо її почуття. Деколи потрібно зробити додатковий крок і подивитися на проблему очима дитини.

* * *

Уже впродовж багатьох років я веду курси на основі вашої книжки «Як слухати...». Починаючи з 1976 року, коли вперше взяла її в руки, я стала захисником вашої справи. Тоді народився мій син, Алан. Зараз йому двадцять два роки. Він страждає на серйозне психічне захворювання. Це хвороба мозку, вона спадкова у моїй сім'ї. Завдяки методам, які я вивчила, лікарські прогнози стосовно стану здоров'я Алана набагато кращі, аніж у випадку інших хворих. А я спроможна допомогти йому впоратися з жалем і сприйняти власне каліцтво. З допомогою цих методів намагаюся допомогти йому і собі впоратися з емоційними злетами та падіннями, які супроводжують цю хворобу.

Я беру участь у роботі груп підтримки батьків, діти яких страждають на подібні хвороби, і усвідомлюю, що завдяки вашим методам у нас з'явилися позитивні перспективи і кращі можливості. Сподіваюся, що стан Алана і надалі покращуватиметься, а це вбереже його в майбутньому від нападів хвороби та шпиталізації.

Дуже вдячна за цей сімнадцятирічний досвід. Мої інші діти також страждають через стан Алана, з огляду на страх перед хворобою, а також через відсутність фінансової стабільності, яка виникла внаслідок його лікування. Ваші методи допомагають нам із чоловіком порозумітися з нашими дітьми. Ця книжка – чудовий дар для нашої сім'ї.

Так, але...
А що, якби...
А що б ти сказав, якби...?

Відгуки не завжди бувають позитивні. Деякі батьки почувалися розчарованими, що не знайшли в нашій книжці допомоги для дітей із серйозними або складними проблемами. Інші, натомість, були незадоволені, оскільки не отримали відповідей на конкретні запитання. А ще інші обурювалися, бо зробили зусилля і сказали або зробили щось, що принесло не надто помітні результати чи не принесло жодних. У таких листах, ніби приспів, повторювалося речення: «Ми спробували, та це не дало жодних результатів».

Дати вибір

Я дала своєму синові-підлітку вибір: або він підстриже волосся і прийде на святковий обід з нагоди Дня Подяки, або обідатиме у своїй кімнаті. Одним словом, нехай сам вибирає.

А він відповів: «Добре, я пообідаю у своїй кімнаті». Я була шокована: «Що?! Ти насмілишся так вчинити зі мною? І зі своєю сім'єю?». Він повернувся і пішов. Може, цей метод не діє у випадку з підлітками?

Перш ніж ви запропонуєте дитині будь-який вибір, запитайте у себе: *Як я сприймаю обидві можливості і як їх сприйме моя дитина?* А може, під маскою тих можливостей насправді прихована погроза? Сприйме дитина вашу спробу як застосування нового методу, чи як спробу маніпуляції? Найкраще, якщо така можливість вибору звучатиме приблизно так: «Я на твоєму боці. Хочу, щоб ти щось зробив (або не зробив), та замість того, щоб наказувати, я дам тобі натяк у цій справі».

А який вибір давала синові ця жінка? Здається, жодного. Більшість підлітків не сприймають батьківських коментарів стосовно свого волосся: кольору, довжини, зачіски, охайності чи її відсутності. Вони вважають це порушенням власного приватного простору.

Та припустімо, що ми не можемо стриматися. Якщо хочемо ризикнути і стати на цю небезпечну стежку, то слід зробити це з невеликим вступом: «Я знаю, що це не моя справа, однак, може б ти таки пішов до перукаря і підстриг волосся бодай настільки, щоб ми бачили твої очі. Я була б тобі дуже вдячна у День Подяки».

А потім найкраще швидко вийти з кімнати.

Що робити, якщо дитина відкидає обидві можливості? Лікар призначив доньці ліки, яких вона терпіти не може. Я зробила все так, як ви радите. Сказала доньці, що може прийняти ліки або з яблучним соком, або з імбирним напоєм. А вона відповіла: «Ні з чим не хочу», – і стиснула уста.

Якщо діти дуже негативно налаштовані на щось, то цілком можливо, що вони не оберуть жодну з можливостей. Якщо Ви хочете, щоб донька щось вибрала, то насамперед маєте виявити повагу до її негативних почуттів: «Ой, як ти зморщила носик. Бачу, що тобі робиться погано, навіть коли ти тільки думаєш про ці ліки». Це дозволить дитині розслабитися: «Мама все розуміє, вона на моєму боці». Тепер емоційно донька буде більш готова вибрати одну з можливостей. «Сонечко, а з чим ці ліки будуть для тебе менш огидні: з соком, чи з імбирним напоєм? А може, ти сама вигидаєш щось таке, що тобі допоможе?».

По суті, у цьому випадку кількість можливостей може бути нескінченною:

Ти хочеш ковтати ліки поволі, чи швидко?

Із закритими, чи з відкритими очима?

З великої ложечки, чи з маленької?

Закриваючи ніс, чи стискаючи кулаки?

Подати тобі ложечку, чи ти все сама зробиш?

Деякі ліки набагато легше проковтнути, якщо хтось розуміє, наскільки це важко і неприємно, і якщо ти маєш право бодай сказати, як ти не хочеш їх приймати.

Про наслідки

Інші невдачі під час застосування тих чи тих методів виникали тоді, коли до процесу вирішення проблеми долучали питання про наслідки. Одна мама розповіла нам про своє розчарування: її спроба знайти з власними дітьми вирішення проблеми завершилася великою сваркою.

«Я скликала сімейну раду і сповістила дітям, що, на думку ветеринара, наш пес забагато важить і замало рухається. Ми подолали всі етапи процесу вирішення проблеми і навіть добилися деяких успіхів. З'ясували, хто, за що й о котрій годині відповідатиме. І тоді середущий син запитав, якими будуть наслідки, якщо хтось не виконає свого завдання. Найстарший запропонував заборону дивитися телевизор упродовж одного вечора. Інші двоє стверджували, що так нечесно. Словом, ми заплуталися в тому, які мають бути наслідки. Нам так і не вдалося нічого вирішити, тільки рознервували одне одного. Гадаю, мої хлопці ще не дозріли до того, щоб самостійно вирішувати проблеми».

Намагаючись вирішити проблему, то розмовляйте про наслідки. Увесь процес має бути спрямований на побудову довіри та пробудження доброї волі. А сама поява думки про наслідки отруює атмосферу і породжує сумнів, вбиває мотивацію і нищить довіру.

Коли дитина питає, якими будуть наслідки, якщо вона не виконає завдання, то батьки можуть відповісти: «Ми не хочемо, щоб зараз ви думали про наслідки. У даний час мусимо обмірковувати, що треба зробити, аби наш пес отримував корисну їжу і багато рухався. А для цього ми всі маємо попрацювати. Безперечно, декому частенько не захочеться виконувати своє завдання. Однак, незважаючи на це, він його виконає, бо не захоче завдавати неприємностей іншим членам родини. А якщо хтось захворіє, або ж виникнуть якісь непередбачувані обставини, ми просто поміняємося чергуваннями. У своїй сім'ї ми маємо дбати одні про одних».

Замість «але»

Багато батьків нарікали на те, що коли вони підтверджували почуття дітей, ті ставали ще більш пригнічені. Запитавши, що ж дослівно вони говорили, ми зрозуміли, в чому річ. У їхніх твердженнях було слово «але». На нашу думку, «але» має тенденцію до зменшення та перекреслення всього сказаного раніше. Далі пропонуємо вашій увазі твердження батьків та наші уточнення, у яких немає «але».

Твердження: Ти дуже розчарована, бо не можеш піти на вечірку до Джулі. Однак приховати того, що ти застудилася, не вдасться. Зрештою, це лише вечірка. У тебе буде ще багато нагод піти на забаву.

Дитина думає: Тато мене не розуміє.

Виправлене твердження: (Замість зменшувати почуття з допомогою «але», треба його ствердити). Ти дуже розчарована, адже не можеш піти на вечірку до Джулі. Ти з нетерпінням чекала цього дня. Тепер тобі зовсім не хочеться лежати з температурою в ліжку. Це останнє місце на землі, де тобі хотілося б зараз бути.

Якщо батько почувається впевнено, то може висловити те, що, правдоподібно, відчуває його донька: «А ти ніколи не мріяла про те, щоби хтось врешті винайшов ліки від звичайного нежитю?».

Твердження: Я знаю, що тобі погано лише при думці, що треба залишитися з нянею. Але я мушу піти до стоматолога.

Дитина думає: Ти завжди знайдеш якусь причину, щоб мене залишити.

Виправлене твердження: (Не кажіть «але». Замініть це словами «проблема в тому, що...»). Знаю, що тобі стає погано лише при думці, що треба залишитися з нянею. Проблема полягає у тому, що я мушу піти до стоматолога.

У чому відмінність? Як ствердив один тато: «Вжити слово «але» – це те саме, що grimнути дверима комусь перед носом. А слова «проблема в тому...» ніби відчиняють ці уявні двері і заохочують дитину задуматися над можливим вирішенням проблеми». Дитина може запитати: «А можна мені побути у Гаррі, поки ти будеш у стоматолога?». Мама може відповісти: «Можеш піти зі мною і почекати у приймальній». Ймовірно, що дитина не погодиться з жодною пропозицією. Та, ствер-

джуючи наявність проблеми, ми полегшуємо дитині її сприйняття та можливе вирішення.

Твердження: Голлі, я бачу, що ти невдоволена новою зачіскою. Але, от побачиш, волосся відросте. За кілька тижнів ти про все забудеш.

Дитина думає: Справді. Можна подумати, я сама про це не знаю.

Виправлене твердження: (Не кажіть «але». Замініть це слово: «І хоча ти знаєш, що...»). Голлі, бачу, що ти невдоволена новою зачіскою. І хоча ти знаєш, що волосся відросте, тобі все одно шкода, що тебе не послухали, коли ти просила підстригти його лише на два сантиметри.

Починаючи висловлення своєї думки словами: «І хоча ти знаєш, що», – визнаєте інтелігентність власної доньки і не принижуйте її.

Чому...? Чому ні...?

Деякі батьки були невдоволені, бо вони відчували, що роблять усе від них залежне, щоб порозумітися з власними дітьми, а все одно зустрічаються з ворожістю з їхнього боку.

Я – «свіжоспечена» названа мама і чудово знаю, як важко стриматися від того, щоб не критикувати дітей. За дисципліною у нас відповідає батько. Якось йому довелося на якийсь час поїхати з міста. Якраз тоді вчителька прислала записку, що мій названий син невчасно здає реферати. Я знала, що мушу якось це вирішити, тому дуже спокійно і доброзичливо запитала, чому він вчасно не здає ці реферати, а син вибухнув гнівом. Чому?

Кожне речення, яке починається словом «чому?» або «чому не?», дитина може сприйняти як звинувачення. Такі запитання змушують молоду особу думати про власні невдачі. Замість того, щоб почути «чому не?», дитина може зрозуміти це так: «Чи не тому, що ти – лінивий, неорганізований, безвідповідальний і все відкладаєш на потім?».

Дитина відчуває, що ви її оцінюєте. І що їй залишається? Вона стає перед вибором, який не може здійснити. Мусить або зізнатися у власних помилках та невдачах, або спробувати захищатися та виправдовуватися: «Бо тема була не чітко сформульована... Бо бібліотека була зачинена» тощо. В іншому

разі дитина буде ще більш пригнічена своїм станом і не зможе вигадати, як виправити ситуацію.

Як звертатися до дитини, щоб не викликати у неї захисну реакцію? Ви можете описати проблему і запропонувати сино-ві допомогу. Даючи йому записку від учительки, можете сказати:

«Ця записка адресована мені й татові, але розв'язати проблему можеш тільки ти. Якщо з якихось причин не можеш почати або закінчити роботу над рефератом, або якщо хочеш почути якусь пораду, то ми готові допомогти».

Про «ізольовані місця»

Деякі батьки були розчаровані, бо «прочитали книжку від а до я, але не знайшли ані слова про «ізольовані місця». Спочатку їхні коментарі нас дивували. У нас – шестеро дітей на двох, однак ми ніколи не використовували цей метод. Поступово стали зауважувати лавину книжок та статей, автори яких пропагували «ізольовані місця» як новий виховний метод, таку собі гуманітарну альтернативу биття. У цих статтях ми знайшли детальні вказівки для батьків, як успішно застосовувати цей метод.

Хіба ми могли не звернути на це увагу? Пояснення здавалося навіть розсудливим: якщо відішлемо нечемну дитину в інше місце, де їй ніщо не перешкоджатиме (ані іграшки, ані книжки чи ігри), накажемо їй сидіти там упродовж якогось визначеного часу, то незабаром дитина зрозуміє свою помилку і, повернувшись до нас, буде чемною і спокійною.

Однак чим більше ми про це думали, чим більше читали про різновиди цього методу, тим менше він нам подобався. На нашу думку, «місце ізоляції» – це не новий і не новаторський метод, а лише осучаснена версія застарілого стояння в кутку.

Припустімо, що Біллі б'є свою молодшу сестричку, бо та постійно смикає його за руку, коли він малює. А мама відсилає сина в «ізольоване місце», на спеціальне крісечко. На думку мами, це краще, аніж дати Біллі ляпанця за те, що він бив сестру. Але про що думатиме у той час Біллі? Може, так: «Я отримав урок. Мені не можна бити сестру, незважаючи на те, що вона робить»? Або ж дитина відчуватиме щось інше: «Так нечесно! Мама мене не любить. Вона любить лише мою

дурну сестру. От я її відлупцюю, коли мама не бачитиме». А може, хлопчик зробить висновок: «Я дуже поганий, я заслужив на те, щоб сидіти отут, сам і без іграшок».

Ми вважаємо, що дитину, котра негарно повелася, не варто ізолювати від інших членів сім'ї, навіть на короткий час. Однак треба її стримати і спрямувати «на путь істинний». Наприклад, ось так: «Біллі, не можна бити сестру! Поясни їй, як тебе дратує те, що вона смикає тебе за руку, коли ти малюєш».

Припустімо, Біллі все пояснив сестрі, а вона продовжує смикати його за руку. І що робить Біллі? Він знову її б'є. Хіба така поведінка не вимагає негайної ізоляції Біллі з виховною метою?

Ізолювання Біллі лише на якийсь час вичерпує інцидент, та не вирішує проблеми, що криється значно глибше. Насправді Біллі потрібна не ізоляція, а розмова з мамою або татом, які допоможуть синові сформулювати свої почуття і вигадати інші способи, як з ними впоратися. Мама може сказати: «Це важко – мати молодшу сестру, котра постійно тебе зачіпає, бо хоче звернути на себе увагу. Сьогодні вона тебе так розізлила, що ти навіть її вдарив. Біллі, я не можу дозволити, щоб ви били одне одного. Давай запишемо, що ти можеш зробити замість того, щоб бити сестру, коли вона перешкоджатиме тобі».

Що може бути альтернативою биття?

- Біллі може дуже голосно вигукнути: «Припини!».
- Може обережно відсунути її руку.
- Може дати сестрі аркуш паперу та олівець.
- Може малювати, коли сестра спить.
- Може малювати у своїй кімнаті, зачинивши двері.
- Якщо ніщо не допоможе, може покликати на допомогу маму.

Біллі може прочитати цей список, коли захоче, і покликатися на нього, коли буде потрібно. Тепер він не сприйматиме себе як особу, котра розізлившись, поводить ся так погано, що її потрібно ізолювати, а як особу, котра знає чимало способів, як упоратися з гнівом.

Про дружин, чоловіків та про інших важливих осіб

У багатьох наших читачів була подібна проблема. Вони не знайшли у книжці жодної поради, як розмовляти з упертим чоловіком/упертою дружиною.

Я намагаюся змінити свій спосіб спілкування з дітьми, та чоловік/дружина/партнер зводить нанівець мої зусилля, бо не дотримується нових методів. Що ви мені запропонуєте?

На одній з наших лекцій ми заторкнули це питання, запитавши у слухачів, як вони поведуться у подібних ситуаціях. Ось що вони відповіли:

– Я розмовляю з чоловіком про зміни, які намагаюся втілювати у життя. Таким чином він почувається учасником цього процесу і не відчуває тиску, щоб відразу змінювати свою поведінку.

– Ми тримаємо книжку в машині. Той, хто не за кермом, вголос читає фрагмент, а потім ми його обговорюємо.

– Мій чоловік не читатиме книжок про виховання. У нього своя теорія: «Яка різниця, як говорити, якщо дітлахи і так знають, що я їх люблю». Врешті-решт, я йому сказала: «Послухай, коли ми вирішили мати дітей, то знали, що хочемо для них лише добра. Нам у голову не прийшло би одягнути їх у якесь лахміття чи дати нездорову їжу. То чому ми повинні бути недбалими у звертанні до них. Наші діти заслуговують на те, що найкраще».

– Намагаюся «втягнути» свого чоловіка у виховний процес, питаючи у нього поради у деяких конкретних ситуаціях, які стосуються наших синів. Наприклад, я кажу: «Коханий, мені потрібна твоя порада. У таких справах в мене немає жодного досвіду, адже я ніколи не була малим хлопцем. Що тебе більше заохотило б до співпраці: якби твоя мати сказала так чи краще отак? Зазвичай, він відповідає відразу, а часом йому треба подумати, зате потім пропонує щось таке, до чого я нізащо б не подумалася».

– Моя дружина терпіти не може, коли я кажу їй, що вона повинна говорити, або як вона має це робити. Отож я сам застосовую ваші методи і нічого про це не кажу. Так найкраще. Однак вона щось таки зрозуміла. Вчора вранці ми квапливо

збиралися на роботу, а наша донька не хотіла одягати теплий светр. Моя дружина, замість сперечатися з нею, запропонувала їй вибір. Вона запитала, як донька хоче одягнути його – нормально, чи задом наперед. Донька хихикнула, одягнула светр задом наперед, і ми вийшли.

Сила гри

Кілька батьків дорікнули нам, що у книжці немає розділу про гумор. виправдовуючись, ми пояснили, що у розділі *Заохочення до співпраці* обговорили це питання. Знаємо, що коли зробити щось несподіване і відмінне від норми, то це може змінити злість у задоволення. Та хіба можна вимагати від батьків, котрі мають силу-силенну обов'язків, щоб вони влаштовували ще й забави? Отож, ми обмежилися двома короткими абзацами про гумор. І це було помилково. Як виявилось, батьки мають бажання влаштовувати веселі несподіванки. Навіть ті, котрі вважають, що не вміють цього робити. Ми вели наші курси у різних містах і з різними людьми. Незважаючи на аудиторію, коли ми просили батьків, щоб вони вивільнили у собі дитину, яка має бажання бавитися, вони охоче це робили. Давали нам чудові ідеї, що можна було б зробити, або що вони робили у тій чи тій ситуації, щоб підбадьорити дитину чи зламати її опір.

* * *

Часом мій трирічний син не хоче сам одягатися, бо йому більше подобається, коли я його вдягаю. У таких випадках я одягаю йому трусики на голову, а шкарпетки – на руки. Він, звичайно ж, каже, що я роблю все не так, і сам одягає трусики та шкарпетки. А потім додає: «Подивися, мамо, це треба робити ось так». Я вдаю, що дуже здивована і намагаюся одягнути йому штанці на руки, а сорочку на ноги. Ця гра у нас завжди закінчується веселощами.

* * *

Щоб заохотити сина чистити зуби, мені довелося вигадати мікробів, Джеральдіну та Джо, котрі від нас ховаються. Ми чистимо зуби, а вони співають: «Ми на вечірці у ротуку Вені-ямина». Потім, коли син, почистивши зуби, випльовує воду, вони верещать: «Ми ще повернемося!».

Утримати порядок у домі, де живуть діти будь-якого віку – оце справжній виклик для батьків! І тоді з'являються найбільш творчі ідеї.

Щоб покращити взаємини і якимось сконсолідувати нашу «об'єднану» сім'ю (троє дітей дружини у віці семи, дев'яти та одинадцяти років та двоє моїх у віці десяти та тринадцяти років), ми вирішили запроваджувати нові традиції. Суперечки про поділ обов'язків завжди були важким пунктом у виховному процесі. Тепер щосуботи ми записуємо кожне завдання на окремій картці. Потім складаємо картки, запихаємо їх у кольорові кульки, надуваємо їх і пускаємо в повітря. Кожна дитина ловить якусь кульку, пробиває її, виконує своє завдання, повертається і пробиває наступну. Це повторюється доти, поки всі домашні обов'язки не будуть виконані. Потім вітаємо одні одних з тим, що чудово впоралися із завданнями.

Я – безробітний батько. Нещодавно вигадав новий спосіб, як давати раду з гармидером, який створюють діти. Виймаю спеціальну колоду карт, з якої забираю всі великі числа. Потім кожен з моїх синів виймає карту, котра каже йому, скільки речей він має покласти на місце. Діти дуже захоплені грою. Вони рахують, скільки речей уже поклали на місце, а тоді біжать до мене, щоб подивитися, якою буде наступна карта. Останнього разу, коли я застосував цей метод, діти прибрали кімнату за двадцять хвилин і були розчаровані, що гра завершилася так швидко.

СЦЕНАРІЙ: Одна кімната, двоє дівчаток. Фрагменти трьох складанок розкидані по всій підлозі.

Мама: Діти, ця гра називається «Чи зумієш випередити музику?». Я вкличу диск, а ви спробуйте поскладати частини складанок у пачки, перш ніж завершиться пісня.

Діти «клінували на приманку», а прибирання тривало дві з половиною пісеньки.

У мене четверо синів. Принаймні п'ятдесят разів на день я нагадую їм, що взуття треба ставити на місце. Коли вони приходять до дому, то роззуваються будь-де. Я постійно пере-чіпаюся через чотири пари черевиків.

ІДЕЯ: Я пишу слово «взуття» на аркуші паперу, натягую мотузку перед входом у кухню і зачіпаю на неї картку так, щоб вони побачили її відразу, як зайдуть у дім.

Кевін, мій восьмирічний син, повертається перший. Заходить у кухню і зачіпає картку чубком.

Кевін: Що це?

Я: Прочитай.

Кевін: Взуття? А що це означає?

Я: А ти як гадаєш?

Кевін: Ми підемо сьогодні купувати нове взуття?

Я: Ні.

Кевін: (задумується) Ти хочеш, щоб ми ставили взуття на місце?

Я: Ти вгадав.

Кевін ставить взуття на місце! Повертається і пояснює значення напису трьом братам. *Вони теж кладуть взуття на місце!*

Кевін: Мамо, зроби таку саму картку про миття рук.

Мої діти-підлітки дуже не люблять прибирати у ванній кімнаті. («Мамо, вона така велика!»). Я не сперечаюся. На дзеркалі, над умивальником, я повісила картку. Ось віршик, який почав діяти:

Візьміть ганчірку (справжню, не з вати)

І приберіть у ванній кімнаті.

Ванна, вмивальник, душ, навіть крани

Уже й забули, коли їх вмивали..

Дзеркало плаче – нічого не бачить,

А на полицю сором дивиться.

Знаю, завдання нудне й невеселе,

Але як чисто буде в оселі!

Дякую. Ваша любляча мама.

А мама, яка розповіла нам цю історію, назвала її так: «Ніщо не триває вічно».

Я хотіла, щоб із поштової скриньки зникли всі коліщата та іграшкові рейки, отож увійшла до кімнати сина і вдавала, що телефоную до нього. Дзень-дзелень.

Він нібито взяв слухавку і сказав: «Алло!»

Я запитала: «Це Управління Іграшкової Залізниці?».

Син відповів: «Так».

А я на це: «У мене термінове замовлення. Потрібно перетягнути важкі вагони та рейки в інше місце, а я чула, що ваше підприємство найкраще виконує такі завдання».

Він пішов і швидко все прибрав. Через декілька днів я ще раз застосувала цей метод, і він знову подіяв. А коли я задзвонила втретє і запитала: «Це Управління Іграшкової Залізниці?», – син відповів: «Ні, його ліквідували».

Їхня рідна мова

Наш наставник, д-р Хаїм Джінотт, народився не у США. Він приїхав до Америки з Ізраїлю, коли був ще молодим чоловіком. Саме тут захистив докторську дисертацію, опублікував свої книжки і вів курси для батьків. Пригадую, що коли ми приєдналися до однієї з його груп, то нарікали, як важко відмовитися від старих звичок: «Починаємо щось говорити дитині, тоді пригадуємо, що так не слід, кусаємося за язик». Він уважно нас вислухав і відповів: «Вчити нову мову важко. Майже завжди залишається акцент... Однак для ваших дітей це буде рідна мова!».

Його слова виявилися пророчими. Вони стосувалися не лише наших дітей, а й дітей наших читачів. Ми чули від багатьох батьків, що їхні діти цілком природно застосовують нові манери спілкування.

Ось приклади.

* * *

Я – працююча мама. У мене дуже напружений розклад. Мій трирічний син дуже не любить прокидатися вранці, тоді він зазвичай усім невдоволений. Тоді я кажу: «Тобі хочеться трохи покапризувати, хіба ні?». Він відповідає: «Так» – і тоді з ним легше співпрацювати.

Якось я заспала, і це мене дуже роздратувало. Син стурбовано подивився на мене і сказав: «Мамусю, ти трохи капризуєш? Але я все одно тебе люблю». Я була дуже здивована його спостережливістю. Завдяки синові я почулася трохи краще, і у мене був чудовий день.

Моя чотирирічна донька Меган сказала братові: «Джастіне, я не люблю, коли ти мене копаєш». (Зазвичай вона «давала йому здачі»). А він відповів: «Ну, добре, Мег». Оце так! А потім Меган прийшла до мене і сказала, що вона також застосувала новий метод, і він спрацював. Вона була задоволена і пишалася собою.

Якби не ваші «магічні закляття», то я, напевно, збожеволіла б. До речі, я дуже часто застосовую ваші методи. Так часто, що коли нещодавно сказала доньці: «Час спати», – вона запитала: «Мамусю, а який у мене є вибір?» (Сінді просто обожнює, коли я запитую, хоче вона лягти у ліжко, чи заскочити у нього).

Іншим разом, коли ми бавилися, донька вдавала, що вона – мама, і сказала мені: «Люба моя, маєш вибір – можеш отримати джип або спортивну машину. Вирішуй!».

Мій чотирирічний син Денні сидить на підлозі зі своїм другом Крістофером. Вони бавляться гумовими звірятами і вдають, що б'ються. Раптом гра справді перетворюється на бійку.

Крістофер: Денні, припини! Не бий, мене рука болить!

Денні: Це ти мене вдарив!

Крістофер: Я був змушений! Ти тягнув мене за руку.

Денні: Це я був змушений, бо ти мене теж тягнув за руку.

Я: *(Думаю, мені треба втрутитися, та я поняття не маю, що сказати).*

Денні: Почекай хвилинку. *(Присідає і задумується).* Крістофере, маємо вибір: можемо бавитися звірятами і не тягнути один одного за руки або можемо залишити звірят і побавитися чимось іншим. Що вибираєш?

Крістофер: Давай бавитися чимось іншим.

І вони побігли бавитися! Знаю, що це виглядає неймовірно, але так було насправді.

Якось після сніданку я пішла до кімнати доньки. По дорозі роздумувала, як черговий раз не «читати проповідь» про те, що молоко необхідно зберігати у холодильнику. Та восьмирічний син мене випередив. Він уже стояв біля дверей її кімнати і говорив: «Молоко скисне, якщо його не покласти у холодильник».

На моє величезне здивування двері відчинилися, з кімнати вийшла шестирічна донька і швиденько побігла ховати молоко у холодильник.

Я була у вітальні і випадково підслухала розмову між моєю десятирічною донькою Ліз та її подружкою Шерон, яка шукала щось у нашій кухонній шафці.

Шерон: (звинувачуючи) Я зголодніла. Чому твоя мама так високо ховає чіпси та крекери? Вона ніколи не кладе їх так, щоб можна було легко дістати.

Ліз: Шерон, у нашому домі не прийнято звинувачувати інших. Скажи, що ти хочеш, і я тобі подам.

Я стояла і думала про те, що часом людина знову і знову намагається щось зробити, не знаючи, чи на дитину це якось впливає. Але згодом з'ясовується, що так!

З допомогою вашої книжки я навчилася чогось дуже важливого: треба дозволяти дитині виявляти злість, якщо це не кривдить інших. Зазвичай я намагалася поводитися спокійно і придушувати власний гнів. Однак це завжди закінчувалося тим, що я викрикувала щось, про що потім дуже жаліла. А тепер я повідомляю дітям, коли почуваюся втомленою або роздратованою, або коли хочу мати трохи вільного часу.

Вчора я отримала нагороду.

Ми з Раяном, моїм тринадцятирічним сином, пішли до магазину, оскільки за літо він дуже виріс, і йому була потрібна нова зимова куртка. Ми були в двох магазинах, та йому ніщо не сподобалося. По дорозі до третього магазину Раян сказав: «Їдьмо вже додому».

Я: Раяне, незабаром вдарять морози, а в тебе немає верхнього одягу.

Раян: Мамо, будь ласка, їдьмо додому.

Я: Але ж, Раяне...

Раян: Мамо, я намагаюся тобі щось сказати! Відчуваю, що мій настрій погіршується, а я не хочу на тобі зірватися.

Я пишалася сином і відчувала, що він турбується про мене. Дякую, що ви підказали мені та моїм дітям, як поводитися, коли відчуваємо, що ось-ось вибухнемо.

* * *

Упродовж останнього місяця я ходила на курси *Як слухати...* Нещодавно мала ось таку розмову з восьмирічним сином:

Ерік: *(виходячи зі шкільного автобуса)* Вгадай, що сталося сьогодні на перерві.

Я: Уважно тебе слухаю.

Ерік: У Мішеля були проблеми, бо він когось вдарив, і пані М. накричала на нього. Він почав плакати, а вона вимагала, щоб він припинив, і ще назвала його плаксою.

Я: Напевно, тобі було дуже прикро, що з твоїм другом таке трапилось.

Ерік: Так! Я обняв його, отак. *(Обнімає рукою невидимого хлопчика і поплескує його по невидимому плечі)*.

Я: Мішелеві це допомогло?

Ерік: Угу. Пані М. теж повинна ходити на ті курси, що й ти.

Сподіваюся, що завдяки новому способowi мислення мій син виросте більш вразливим, і коли бачитиме несправедливість, то не стоятиме осторонь.

* * *

На разі ми придивлялися, як діти застосовують нові методи. В останньому листі, який ми хочемо процитувати, жінка описує, як вона опановувала «нову мову».

«Коли я отак сиджу, зі сльозами радості та гордості в очах, то мені хочеться написати вам і подякувати. Величезне вам спасибі! Сьогодні я усвідомила, як змінилася, скільки справ я роблю природніше. Нас відвідав мій дев'ятирічний

небіж. Він показував моєму тринадцятилітньому синові, як поскладати дошки, щоб залізти на огорожу. Я визирнула на вулицю і спокійно та доброзичливо сказала: «Ей, я бачу небезпечно поскладані дошки. А огорожа не призначена для того, щоб по ній лазити. Ноги на землю, швидко».

Я повернулася до будинку. Через кілька хвилин визирнула у вікно. *Діти облишили дошки і почали иншу гру!* Раптом я зрозуміла, що досягла більшого, аніж хотіла спочатку (просто відвернути їхню увагу від тих дощок), і для цього мені не довелося:

- роздумувати, котрий із ваших методів застосувати. Ці слова прийшли мені на гадку цілком природно;

- голосно верещати, бо зазвичай я саме так реагую, коли у мене виникає думка, що з моєю дитиною може статися щось погане;

- фізично брати участь в усьому процесі. Коли я звернулася до хлопців, то не вирішувала: потрібно мені відійти, чи ні. Просто, так сталося. Я дозволила їм вирішити, як поводитися. Я справді чогось навчилася! Я вчуся! Ура!»

Потім я думала про те, як відреагувала б на подібну ситуацію ще рік тому. Та цього я не описуватиму. Мені хочеться плакати лише при думці, як виглядало б життя моєї дитини без ваших книжок. Таким, як я, – працеголікам, педантам, дорослим дітям алкоголіків, ви подарували неймовірний дар – здатність з любов'ю і без критиканства спілкуватися з власними дітьми.

Моя мама також плакала, усвідомивши, як зверталася до нас у дитинстві: «Коли я чую, як ти розмовляєш зі своїм сином, то мені соромно за те, як я говорила до вас». Я їй пробачила, а вона досить швидко вчиться. Її заохочують теплі почуття, які виникають у батьків та дідусів-бабусь після кожного успіху.

Моя сестра, яка нещодавно розлучилася зі своїм агресивним чоловіком, розмовляючи з дітьми, так їх принижувала, що я просто не могла цього слухати. Я дуже співчувала їй дітям і тому купила їй ваші книжки *«Як слухати...»* та *«Брати і сестри без суперництва»* і запропонувала, щоб вона бодай переглянула малюнки і зорієнтувалася, про що в них йдеться. Сподіваюся, вона знайде там багато цікавого. Мама каже,

що сестра поволі змінюється і по-іншому розмовляє з дітьми. Завдяки вашим книжкам ще двоє дітей подивляться на себе з повагою.

Мені важко висловити, наскільки я вам вдячна за ваші книжки».

Джейн.

P. S. Алкоголізм – огидний, але на разі моя родина не хоче у цьому зізнатися. Саме тому я не можу написати своє прізвище.

Дякуємо тобі, Джейн. Дякуємо усім, хто присвятив свій час, щоб вилити на папір свої роздуми та досвід. Читаючи листи, які приходять до нас звідусіль, ми знову і знову даємо волю фантазії: ми всі разом – батьки, вчителі, психотерапевти та інструктори – втілюємо в життя нові принципи спілкування і дозволяємо їм вкоренитися в різних середовищах та прошарках суспільства. І врешті настане такий день, коли діти у цілому світі виростуть і стануть сильними людьми, котрі мають почуття власної гідності та здатні співчувати й мирно співіснувати.

НАУКОВО-ПОПУЛЯРНЕ ВИДАННЯ

Адель Фабер і Елейн Мазліш

**ЯК СЛУХАТИ, ЩОБ ДІТИ З НАМИ ГОВОРИЛИ
ЯК ГОВОРИТИ, ЩОБ ДІТИ НАС СЛУХАЛИ**

Літературний редактор

Світлана Янів

Технічний редактор

Галина Горбачук

Підписано до друку 12.04.10. Формат 60х90 1/16.

Папір офс. Офс. друк. Ум.-друк. арк. 18,8.

Ум. фарбовідб. 19,3. Обл.-вид. арк. 11,5. Зам.

ТзОВ Видавництво «Свічадо»

Свідоцтво серія ДК № 1651 від 15.01.2004 р.

79008, м. Львів, а/с 808, вул. Винниченка, 22.

Тел.: (032) 235-73-09, факс: (032) 240-35-08

e-mail: post@svichado.com, url: www.svichado.com